

Ai Muốn Kết Hôn Với Anh?

Contents

Ai Muốn Kết Hôn Với Anh?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8: End Chính Văn	41
9. Chương 9: Pn 1 - Suối Nước Nóng - Cp Chính	49

Ai Muốn Kết Hôn Với Anh?

Giới thiệu

Độ dài: 8 chương chính văn + 8 chương phiên ngoại Thể loại: Dị dạng tri kỷ thức thúc công X Đường hoàng đáng yêu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-muon-ket-hon-voi-anh>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày thứ 137 Lâm Minh Chử và Hạ Liên Kỳ kết hôn với nhau.

Chính xác mà nói thì là kết hôn giả.

Lâm Minh Chử kéo hành lý hùng hổ đi ra từ sân bay, vẫn chưa kịp cảm nhận hơi thở thân quen khi vừa hạ cánh xuống mảnh đất của Tổ quốc thì đã bị một con gấu ôm vào lòng.

“Chử Nhi, tớ nhớ cậu chết mất!” Lục Thần “chào hỏi” mấy cái lên lưng cậu, xem ra là thật sự nhớ cậu không “nhẹ” lắm đâu.

Lâm Minh Chử suýt nữa đã bị tên này ghì chết, “Lục Thần con mẹ nó cậu...”

“Không thanh lịch không thanh lịch à nha.” Lục Thần thoải mái buông tay, một cánh tay lại khoác cổ cậu, “Chử Nhi, tối nay đi high ở đâu nhỉ? Mấy anh đây mong mỗi chờ cưng về đó.”

Lâm Minh Chử bực mình, “High quái gì, ông còn bị jet lag(*) đây này.”

(*Chú thích: Jet lag là sự mệt mỏi xảy ra sau một chuyến bay dài xuyên qua nhiều vĩ tuyến theo hướng từ Đông sang Tây hoặc từ Tây sang Đông. Nguyên nhân dẫn đến jet lag là sự xáo trộn nhịp sống của cơ thể

bởi sự tương phản giữa ngày, đêm của nơi khởi hành và điểm đến theo một hành trình bay qua nhiều múi giờ.)

“Lâm tiểu gia nhà cậu mỗi ngày đều chạy giữa hai bờ biển Thái Bình Dương, có gì mà jet với cả lag, dù gì cũng không ở được vài ngày lại về, đỡ khi cậu về lại bị jet lag thêm.”

Lâm Minh Chữ bật cười với lời nguy biện của cậu ta, “Ai nói với cậu mấy ngày nữa là tớ quay lại?”

“Ồ, thế thường ở đây à?” Lục Thần càng phấn chấn hơn, vỗ má cái “bốp”, “Mẹ chúng mình rất cuộc cũng thả cậu về nước rồi?”

Về mặt của Lâm Minh Chữ có hơi kỳ lạ, “Ừm... Là Hạ Liên Kỳ nói đỡ cho tớ với bà ấy đấy. Anh ta bảo dạo này có một dự án phải về nước để khảo sát, nên tớ và anh ta cùng nhau về.”

“Chồng cậu giỏi về lời!” Lục Thần bội phục, “Có thể lay động được mẹ chúng mình, người đầu siêu phạm quá.”

“Đờ mờ cậu.” Nét mặt của Lâm Minh Chữ càng quái dị hơn, huých khuỷu tay một cái, “Có ăn nữa không, không thì tớ đến khách sạn.”

Lục Thần cười toe toét: “Không tới nhà anh ta à?”

“Lục Thần cậu nói xong chưa thế.” Lâm Minh Chữ thật sự muốn đánh tên bạn nổi khổ hơn hai mươi năm của cậu một trận ngay tại chỗ. Ở chỗ mẹ, cậu phải sống chung với Hạ Liên Kỳ còn chưa tính, về nước vẫn không để cậu sống yên ổn một chút, tên này đúng là đã khắc cậu từ nhỏ mà.

“Được rồi được rồi, đùa thôi mà, chúng ta đi ăn cơm đi.” Lục Thần thấy cậu bực mình bèn chuyển sang pha trò, “Phổ Yên Quyển, tôm hùm cay Bạc Hà. Cậu ở bên kia có nhớ món này không?”

Lâm Minh Chữ biết tính của cậu ta, cộng thêm hai người đã quen biết với nhau rất lâu, tất nhiên sẽ không tức giận với cậu ta. Nhưng cái người Hạ Liên Kỳ này, cái bóng của hắn phủ quá rộng, vừa mới về nước, người còn chưa gặp đã xoay mấy vòng trong lòng và trước mặt cậu rồi.

Cả hai vừa nói chuyện vừa lái xe đến phố Yên Quyển. Lục Thần quen đường bước vào một quán tôm hùm cay với tiếng người ồn ào, dẫn Lâm Minh Chữ ngồi vào bàn nhỏ thường để lại cho bọn cậu.

“Cậu có mặt mũi ghê nhỉ.” Lâm Minh Chữ nhìn bình phong nhỏ bốn phía ngăn tiếng người đang nhốn nháo xếp hàng ngoài quán, “Có cả phòng chuyên biệt luôn?”

“Đây chẳng phải là dựa hơi chị dâu tôi đấy ư.” Lục Thần vừa nói vừa chỉ bộp bộp lên tờ thực đơn, “Ba cân vị cay, ba cân cay nóng, một cân rượu húng quế... Cậu còn muốn gọi thêm gì không?”

“Cậu cho heo ăn à? Tớ không ăn được nhiều vậy đâu.” Lâm Minh Chữ bật cười.

“Như thế không được đâu nhá Chữ Nhi, sống ở Mỹ bị Hamburger đầu độc lâu như vậy, dạ dày cũng teo luôn à?” Lục Thần tìm thêm vài món, nhanh nhẩu chuyển thực đơn cho chị gái xinh đẹp vừa bước ra từ phòng nghỉ, “Hi hi, chị dâu ơi, em và Minh Chữ hai người nhá.”

Chị gái kia mỉm cười nhận lấy: “Ồ, Minh Chữ về rồi đấy à? Được, các em chờ một lát, có ngay thôi.”

“Cảm ơn chị Bạc Hà nhé.” Lâm Minh Chữ và Lục Thần cười cực ngoan.

Người con gái xinh đẹp này là chủ quán tôm hùm cay Bạc Hà – Trần Bạc Hà, cũng là chị dâu của Lục Thần. Sau khi tốt nghiệp từ trường đại học Diêm Tắc thuộc top 3 cả nước, cô dứt khoát xây dựng sự nghiệp mình đam mê: Làm một bà chủ quán tôm hùm cay.

Sự thật đã chứng minh, không thể khinh thường năng lực thực tiễn của phần tử trí thức thuộc nền giáo dục cao đẳng đại học ở nước ta, quán tôm hùm cay Bạc Hà mở chưa tới hai năm, việc kinh doanh đã phát đạt bất thường, lúc nào đến quán cũng là tình trạng xếp hàng đến tận phía đối diện bên kia đường như bây giờ.

Anh trai của Lục Thần là Lục Hành đã gặp gỡ Trần Bạc Hà ở quán này, hai tên siêu thích ăn tôm hùm càng nói chuyện càng hợp cạ. Lục Hành nhanh chóng phát hiện ra, cô chủ quán tôm hùm cay vừa xinh đẹp vừa cool ngầu này còn có thể tán gẫu cực hăng say về mặt buôn bán kinh tế. Vậy nên anh ta cảm thấy Trần Bạc Hà xinh đẹp hơn, ngầu lòi hơn.

Nói tóm lại là vì thường xuyên qua lại nên Lục Hành thành công theo đuổi được Trần Bạch Hà. Ý vào việc la liếm quan hệ của anh ruột mình, khi nào Lục Thần và bạn bè của cậu ta đến quán Bạch Hà đều không cần phải xếp hàng, trực tiếp ngồi hưởng thụ đãi ngộ VIP luôn.

Lâm Minh Chữ thả lỏng người dựa vào ghế, ảnh hưởng của jet lag thông dong đến muộn, trong tiếng người ồn ào và âm ĩ này, cậu loáng thoáng thấy mệt.

Tiếng xôn xao lúc xa lúc gần là thứ tiếng Trung thân thuộc, giờ đây Lâm Minh Chữ cứ nghe vào là thấy thoải mái, tiếng cửa nhà bếp phía sau lạch cạch đóng mở, tiếng nhân viên phục vụ ghi order, bê đồ ăn và gào to, mùi cay nóng mang tính xâm lược rất mạnh của quán bao kín lấy cậu, những tiếng động nhốn nháo ấy tạo cảm giác như đang mơ.

Một đĩa tôm hùm lớn lách cách đặt lên bàn của Lục Thần, “Chữ Nhi, tối hẵng ngủ tiếp, ăn trước đã.”

Không phải là mơ.

Cậu thật sự đã trở về, Diêm Tắc, nơi cậu đã lớn lên từ nhỏ, sau khi chờ đợi ở nước ngoài năm năm, cậu đã trở lại rồi. Trước mặt cậu là tôm hùm mà hồi mùa hè tự học năm cấp ba muốn ăn mấy đĩa, đối diện cậu chính là người anh em đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.

Không phải là mơ. Cậu du học từ cấp ba, học tập tại nước ngoài, rốt cuộc cũng đã về rồi, đều không phải là mơ.

Kể cả cuộc hôn nhân đã tiến hành được 137 ngày kia nữa.

“Chữ Nhi, cậu với Hạ Liên Kỳ đó...” Lục Thần uống một hớp bia lạnh, “Cứ đây đưa vậy à?”

“Mẹ nó chứ sao tớ biết được? Nhưng lúc ấy đã nói với anh ta là 300 ngày rồi...” Lâm Minh Chữ cũng uống một hớp, “Nói sau đi.”

“Chữ Nhi, tớ thật sự bội phục cậu.” Lục Thần cười hì hì bắt đầu bóc vỏ tôm, “Cái cách kết hôn giả với một người đàn ông mà cậu cũng có thể nghĩ ra được, thật vĩ lớn, vì tự do không màng cái chết.”

“Tên nhóc này cậu cố ý làm phiền tớ đấy à, lại nhắc tới anh ta làm gì.” Lâm Minh Chữ chấm phần thịt tôm vào nước Malatang, bỏ hết vào miệng một lúc, vị cay xè khiến người ta tỉnh táo xông thẳng tới linh hồn, “Kết hôn với đàn ông thì có làm sao? Cả nhà tôi con mẹ nó đều biết tôi thích đàn ông mà.”

“Không phải, Chữ Nhi à, hai người quen nhau như nào?” Lục Thần đã uống xong một chai bia, đầu hơi choáng, “Cậu thích đàn ông, còn anh ta thì sao? Anh ta có thích đàn ông không?”

“Anh ta có một bạn trai cũ, con lai Mỹ-Pháp, tớ đã từng gặp một lần.” Lâm Minh Chữ cười khẩy, “Chắc, nói vắn vè thì là một kẻ lẳng lơ, tớ đoán Hạ Liên Kỳ thích tuýp này lắm.”

“Anh ta thích kiểu này, thế tại sao lại chia tay với bạn trai cũ, rồi kết hôn với cậu?” Lục Thần đột nhiên nổi hứng tò mò về tình sử của đối tượng kết hôn giả của bạn thân mình.

“Anh ta giận bạn trai cũ nên hai bọn tớ mới như bây giờ, okay?” Lâm Minh Chữ nhớ lại tình cảnh lúc đó, lại cảm thấy mình của nửa năm trước bị quỷ sở dầu mất rồi.

Ngày đầu tiên Lâm Minh Chữ bị mẹ bắt qua Mỹ đã bắt đầu suy nghĩ làm sao để về nước. Mẹ của Lâm Minh Chữ, Lâm Á là một nữ sĩ rất cool rất đặc biệt. Hồi Lâm Minh Chữ chưa được một tuổi, nữ sĩ Lâm Á này đã ném đơn ly hôn vào mặt người cha ruột cho tới nay cậu vẫn chưa từng gặp mặt —— Nguyên nhân là vì ông ta ngoại tình.

Làm nghề luật sư nên nữ sĩ Lâm Á bình tĩnh ung dung tức khắc cắt đứt quan hệ pháp luật giữa bà và chồng cùng tất cả mọi tài sản liên quan. Vì nữ sĩ Lâm Á chẳng hề thiếu mấy thứ tiền nong này nên bà mang theo con mình về nước nhà, thư thái sống qua mười mấy năm, không hạn chế chi phí ăn uống của cậu, Lâm Minh Chữ cũng vô tư chẳng cần lo nghĩ mà trưởng thành dần như sự mong đợi của bà, vừa dương quang(*) vừa khỏe mạnh.

(*Chú thích: Dương quang ở đây ý chỉ người có tính tình phóng khoáng, thân thiện, hòa đồng dễ kết bạn, luôn lạc quan yêu đời.)

Nhưng lúc Lâm Minh Chữ học cấp ba, hai người xảy ra mâu thuẫn một lần.

Lâm Á muốn đưa Lâm Minh Chữ sang Mỹ học đại học, nhưng Lâm Minh Chữ đã bị môi trường sinh thái đất rộng bao la của cải dồi dào của nước nhà nuôi dưỡng cực thoải mái, hoàn toàn không hề có ý chí muốn đến nơi đất khách quê người để học hành. Cái tính bướng bỉnh không chịu khuất phục của Lâm Minh Chữ được thừa hưởng từ mẹ, nhưng tục ngữ có câu “Giờ càng già càng cay”, cuối cùng Lâm Minh Chữ vẫn kém hơn một bậc, bị người mẹ thân yêu của mình bí mật mang lên máy bay sang Mỹ.

Trong mấy năm học đại học, những mâu thuẫn giữa hai mẹ con hiếm lúc ngơi nghỉ. Dù Lâm Minh Chữ yêu mẹ, nhưng cậu thật sự không muốn sống ở đây nữa. Hai người chiến tranh với nhau rất lâu, nữ sĩ Lâm Á rốt cuộc cũng tỏ ra nhượng bộ, sau khi Lâm Minh Chữ tốt nghiệp đại học xong thì có thể về nước, nhưng là dưới tình hình cậu đã thành lập quan hệ hôn nhân của bản thân, có thể chịu trách nhiệm với chính mình.

Bây giờ chỉ có trời mới biết, rằng lúc ấy nữ sĩ Lâm Á có phải tức quá nên mới đưa ra một yêu cầu quái dị để trời con mình sống bình yên học hành ở nước Mỹ như thế không, còn việc Lâm Minh Chữ rốt cuộc đã ôm tâm trạng gì đi kết hôn giả với Hạ Liên Kỳ thì giờ cũng chẳng thể suy xét nổi nữa.

Lúc hai người lần đầu gặp nhau ở trong bar, một người nước ngoài tóc nâu xoăn đang quán quýt mờ ám với Hạ Liên Kỳ. Khi đó Hạ Liên Kỳ dựa vào cửa hông của quán bar, bình tĩnh tranh luận với người nước ngoài đang đối diện với hắn. Song, người tóc nâu trông cũng không định rời đi, mấy lần muốn vươn tay chạm vào Hạ Liên Kỳ nhưng đều bị hắn hất tay ra.

Lúc ấy Lâm Minh Chữ đã cãi nhau một trận với Lâm Á, đang bực mình ngồi trong quán bar, uống nửa chai thấy hơi lâng lâng. Cậu vừa nhìn qua đã biết là xảy ra chuyện gì, có lẽ đáng về tức giận thở hồng hộc của tên tóc nâu khiến người ta phản cảm, hoặc có lẽ là vì Hạ Liên Kỳ bị anh ta đụng vào hai, ba lần, Lâm Minh Chữ nhìn tên tóc nâu kia muốn chạm vào cái cổ trắng nõn của Hạ Liên Kỳ, một ngọn lửa vô danh nổi phùng lên.

“Đậu má anh không nghe hiểu tiếng người à? Anh ấy đã nói không muốn nhiều lời với anh nữa mà?” Lâm Minh Chữ bước tới đẩy vai của tên tóc nâu.

Người tóc nâu đang chạm đến chỗ then chốt, bất ngờ không kịp đề phòng bị cắt ngang, vài phần kiên nhẫn vừa có được nay đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ vào Lâm Minh Chữ chửi mấy câu.

Giọng tiếng Anh của tên tóc nâu rất kỳ lạ, không hiểu sao lại thấy hơi mang vẻ lừa lọc, chua ngoa. Lâm Minh Chữ vén tóc mái lên, cười khẩy, “Tiếng Anh còn nói không thạo mà còn mẹ nó học người ta chơi trò ngược luyến tình thâm? Anh ấy không cười nhạo phát âm của anh đã là sự tôn trọng lớn nhất rồi được không?”

Chắc là từ lúc chào đời tới nay, tên tóc nâu mới bị người châu Á chế giễu khẩu ngữ của mình lần đầu tiên, nhất thời không biết phản bác lại như thế nào, tiếp tục âm ỉ: “Anh ấy là bạn trai của tao! Bọn tao muốn nói chuyện hai người...”

“Alex, chúng ta đã chia tay rồi.” Sau khi hai bên giằng co một lúc lâu thì người đàn ông được Lâm Minh Chữ che chở ở phía sau mới lạnh lùng mở miệng, tựa như người đang tức giận giơ chân trước mặt không phải bạn trai cũ, mà là một kẻ qua đường nào đó không quen biết.

“Anh nói bậy! Anh vẫn còn yêu em mà, đúng không? Hạ, em...”

“Tôi nói một lần cuối cùng, cậu hãy nghe cho kỹ. Chúng ta đã kết thúc rồi, là từ khi cậu lấy tài sản cá nhân của tôi để đưa cho tình nhân mua nhà. Alex, tốt nhất là cậu đừng làm phiền tôi nữa. Nếu tôi nhất thời hứng lên muốn khởi tố, cả cậu lẫn tình nhân nhỏ bé của cậu dù có bán sạch đi nữa cũng không bồi thường nổi đâu.” Hạ Liên Kỳ lạnh lùng nói.

Ồ. Lâm Minh Chữ vốn chỉ là nhất thời nóng đầu bỗng được ăn một quả dưa chuột, chuyện anh giai này bị đội nón xanh hiếm thấy ghê nhỉ? Bây giờ hờ cái come out xong đều muốn mua nhà cho tình nhân à?

Ngẫm lại giá phòng vùng này tăng nhanh như ngồi tên lửa suốt mấy năm nay mà Lâm Minh Chữ thậm chí chặc chặc cảm khái, người có tiền thật biết “chơi”.

“Hạ, anh nghe em giải thích đã!” Tên tóc nâu... Alex vừa nghe thấy lời đó, giọng đã mềm hơn, mắt rưng rưng như có thể khóc ngay tại chỗ, “Em bị tên đó lừa, là hắn dụ dỗ em! Bây giờ hắn đã bán nhà chạy mất rồi, em...”

“Sao anh lại thú vị vậy nhỉ?” Lâm Minh Chử tức cười bởi anh ta, “Anh tìm tiểu tam, tiểu tam ôm tiền chạy mất, anh lại về tìm bạn trai cũ đòi tiền à? Không biết xấu hổ chẳng phải là kiểu chơi này đấy sao?”

Tên này cực phẩm quá, mà cái tên ATM cũng tốt tính ghê ha?

Alex đã dây dưa với người gặp chuyện thì nói lý như Hạ Liên Kỳ lâu rồi, đột nhiên lại đùng độ phải một tên chả biết nhảy từ đâu ra này, tức khắc ỉu xiu, bây giờ mới nhận ra mà chất vấn: “Mày... Mày là ai? Tao nói chuyện với bạn trai tao, mày tới đây làm gì?”

Lâm Minh Chử đang định nói tôi là ai tôi là ba anh tức lắm nên về đó thì lần này, phản ứng của Hạ Liên Kỳ thật sự rất nhanh, nửa lạnh lùng nửa châm chọc: “Ai là bạn trai của cậu? Bạn trai tôi ở đây này, cậu nói vậy không sợ chết à?”

Câu này vừa thốt ra, hai người còn lại đều bàng hoàng.

Nhưng dù sao cũng có sự hiểu ngầm giữa đồng bào, lúc Alex còn đang mông lung, Lâm Minh Chử đã hiểu được ý đồ của Hạ Liên Kỳ nhanh như chớp. Khi Hạ Liên Kỳ dùng mắt ra hiệu thỉnh cầu, không hiểu sao tại Lâm Minh Chử lại nóng lên, cộng thêm rượu mạnh trong đầu, cười kiêu ngạo với Alex, “Tôi chính là bạn trai của anh ấy đấy, sao vậy, anh còn muốn nói thêm gì với bạn trai tôi à?”

“Không, không thể nào...” Nom Alex như gặp phải đả kích nặng nề hiếm thấy trong cuộc đời, trông giống như muốn đi gặp thượng đế, “Chúng ta mới chia tay được bao lâu, vậy mà, vậy mà anh lại có thể yêu một người đàn ông khác...”

Hạ Liên Kỳ cười khẩy: “Đúng vậy, tốc độ tôi thay lòng đổi dạ nhanh thế đấy, nhưng bây giờ tôi rất yêu em ấy, cậu có thể làm gì?”

Lâm Minh Chử vừa giữ vẻ mặt khinh miệt không thể lộ tẩy, vừa yên lặng cảm thán trong lòng người anh em này đúng thật là phái diễn xuất.

Cái gì... Bây giờ tôi rất yêu em ấy...

Nói cứ như thật. Lúc Lâm Minh Chử chưa nhận ra thì mặt cậu đã nóng phồng mắt rồi, vì cảm giác mà rượu mang tới cũng tương tự nên đã bị cậu phốt lờ.

“Không thể nào! Không thể nào!” Alex vẫn mang trạng thái tôi không nghe tôi không nghe, “Em không tin...”

Bầu không khí bất chợt im lặng vài phần. Khung cảnh âm nhạc âm ỉ như bị người ta vặn nhỏ lại, tiếng trêu chọc và mắng chửi của những người xung quanh cũng dần xa.

Lâm Minh Chử trợn mắt, đối mặt với đôi mắt đào hoa tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng đang gần cậu trong gang tấc. Cảm xúc dịu dàng, mát lạnh trên môi chậm chạp truyền về hệ thống thần kinh của cậu. Có một luồng nhiệt không biết tên, mang theo sự mê say và chất ma túy trong cơn đam mê tới não cậu.

Hạ Liên Kỳ vươn tay kéo cậu vào trong lòng, nhanh chóng cúi đầu, hôn lên bờ môi cậu.

Trong nháy mắt ấy, tất cả cảm giác của Lâm Minh Chử đều rời xa. Cậu chỉ nhìn thấy đồng tử sâu không thấy đáy của Hạ Liên Kỳ và ý trêu đùa như có như không chứa trong đó, chỉ nghe thấy tiếng đập mạnh mẽ nơi trái tim mình, và xúc cảm dịu dàng tức khắc trở nên ấm áp trên môi dường như sắp khiến cậu nóng cháy tới nỗi không còn biết phương hướng nữa.

Cậu không hề tránh ra.

Đến giờ Lâm Minh Chử vẫn không thể nói rõ chính cậu lúc ấy đã suy nghĩ cái gì. Cậu không tránh khỏi Hạ Liên Kỳ, ngược lại là cậu cảm nhận được một chút cảm giác thuộc về rất an lòng trong lồng ngực hắn, giống như là... Cậu vốn nên nằm trong lòng hắn, được hắn ôm và hôn.

Hơi thở mát lạnh của Hạ Liên Kỳ dừng trên mặt cậu đã trở thành sự nóng bỏng, mùi nước hoa của hăng nào đó cậu không nhớ nổi tên không ngăn được len lỏi vào mũi cậu, pha lẫn một chút ngọt ngào không biết từ đâu ra.

Đây là... mùi hương của anh ta sao?

Không biết vì sao, Lâm Minh Chử không đẩy Hạ Liên Kỳ ra; không hiểu vì sao, sau sự sững sờ và giật mình ngẩn ngui, cậu đã vươn tay vòng lên cổ Hạ Liên Kỳ, hơi ngẩng đầu lên đáp lại nụ hôn của hắn. Hạ Liên Kỳ chỉ dừng trong một thời gian ngắn ngui rồi lại nhanh chóng đè gáy của Lâm Minh Chử, càng hôn sâu hơn.

Trong đầu Lâm Minh Chử là thứ còn đang kêu gào, ngoài miệng là đôi môi ấm áp của Hạ Liên Kỳ, tuân theo bản năng nào đó, cậu đưa đầu lưỡi ra, khẽ liếm lên khe hở giữa đôi môi của Hạ Liên Kỳ. Hạ Liên Kỳ tức khắc sang tấn công, đầu lưỡi hắn cạy mở khớp hàm của Lâm Minh Chử, rất dỗi dưng rất dỗi động tình hôn cậu.

Lâm Minh Chử chưa từng hôn người khác, cảm xúc vi diệu bất thành linh xảy ra phóng đại vô số lần, khiến cậu không còn nguyên tắc không còn dự liệu gì sa vào nụ hôn đó. Cậu đã quên mình đang ở một quán bar nơi thành thị sầm uất, đã quên tên tóc nâu và những người khác đang đứng xung quanh, đã quên tại sao cậu lại đón nhận nụ hôn này.

Lúc ấy, ngay cả tên của Hạ Liên Kỳ cậu còn không biết.

Lâm Minh Chử thật sự không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng nhìn vẻ mặt phấn khích với mức độ khác nhau của tên tóc nâu và những người xung quanh, chắc là vừa nãy hai người... cực kỳ được chú ý.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hạ Liên Kỳ phỉếm một chút vẻ tình dục, nhưng giọng điệu của hắn với người tóc nâu vẫn mang sự lãnh đạm không đổi: “Thời giờ của tôi với bạn trai tôi rất quý giá.” Ngụ ý là cậu không có chuyện gì nữa thì mau rút đi.

Lâm Minh Chử giật mình sững sờ, mãi lâu sau mới hoàn hồn lại, chất còn đã biến mất một nửa, đồng thời có một sự choáng váng khác không thể giải thích nổi lên. Song, cậu không muốn ở đây... Dường như cậu hơi xấu hổ trước người đàn ông cậu có thiện cảm, cũng bất chợt có cảm giác chiến thắng bí ẩn đối với Alex, vì vậy cũng nhìn anh ta với một vẻ mặt như Hạ Liên Kỳ.

Bị sự nhiệt tình nồng cháy của cái người châu Á và sự “Phản bội vô tình” của bạn trai cũ tổn thương sâu sắc, Alex ôm ngực chạy đi.

Trai gái bốn phía huyết sáo và hò reo hoặc mang ý tốt hoặc nhiều chuyện, đôi mắt đào hoa của Hạ Liên Kỳ vẫn mang ý cười, “Xin lỗi cậu, cảm ơn nhiều.”

Bị hắn khách sáo như vậy, sự tức giận không biết từ đâu ra của Lâm Minh Chử đã tiêu tán gần hết. Điều là ra ngoài chơi thôi mà, cậu cũng không muốn để người khác thấy cậu lảm chuyện vô nghĩa, vì vậy chỉ nhún vai.

Dù sao, nếu tí mỉ mà nói thì, vừa nãy chính cậu cũng đã ưng thuận trước, vậy nên cậu mới...

Người đàn ông tóc đen mắt trong mỉm cười, rất lịch thiệp mời cậu đến quầy bar: “Xin lỗi nhé, tôi mời cậu uống một chén.”

Dù gì hôm nay cũng đến uống rượu, uống với... người đàn ông cậu thấy không tệ lắm cũng rất được. Vậy nên Lâm Minh Chử cũng sẵn khoái đi theo hắn đến quầy bar.

“Cậu vừa uống không ít, mời cậu uống một ly white peach bubbles(*) nhé.” Hạ Liên Kỳ ra hiệu với phục vụ.

(*Nguyên văn là: – và mình không tìm ra được nó là cái gì, đành để tên tiếng Anh.)

“Thấy tôi giống trẻ con chắc?” Lâm Minh Chử cười khẩy.

Vốn không phải là một đứa trẻ đâu à. Ánh nhìn của Hạ Liên Kỳ đảo qua kiểu tóc xoắn rất dỗi đẹp trai và đứng đắn, ngũ quan vừa tinh xảo vừa mang tính trẻ con, cuối cùng mới dừng ở đôi môi đỏ sẫm của cậu, “Không, là bởi vì cậu rất ngọt.”

Lâm Minh Chử nhớ lại nụ hôn không hiểu sao lại ngọt ngào đắm say vừa rồi, không khỏi mất tự nhiên nhìn sang hai bên, “Giúp anh thôi mà, đừng để bụng quá.”

“Nụ hôn đầu đã trao cho tôi, ơn huệ tôi nợ này lớn quá.” Hạ Liên Kỳ đặt cốc white peach bubbles đang bốc hơi lạnh trước mặt cậu, như vô tình thốt ra.

“Anh...” Bị người ta nhìn thấu từ đầu tới chân, Lâm Minh Chử không làm dáng trước mặt hắn nữa, hút một hơi lớn, vò mé chẳng sợ nứt hình như không hề muốn nói chuyện.

Hạ Liên Kỳ thấy hắn đã chọc cậu bạn nhỏ mất hứng, ngẫm lại chuyện này cũng là do hắn tự khơi mào trước, bèn chân thành nói: “Được rồi, tôi xin lỗi. Vừa nãy thật sự rất cảm ơn cậu, bạn trai cũ của tôi... Cậu cũng thấy rồi đấy.”

Người trẻ tuổi rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, không tức giận được lâu, Lâm Minh Chử ngược mắt lên thuận miệng nói theo lời hắn: “Ex này của anh đúng là cực phẩm.”

“Đây là lần thứ bảy cậu ta đến tìm tôi sau khi chia tay.” Hạ Liên Kỳ bật cười.

Lâm Minh Chử chẳng thể tin nổi, “Tôi tìm anh đòi tiền à?”

“Mong mỗi quay lại với tôi.” Hạ Liên Kỳ nói, “Nhưng cậu cũng có thể hiểu như vậy.”

“Thật là con mẹ nó chưa từng gặp phải người như vậy...” Lâm Minh Chử chắc chắn lấy làm lạ, “Bên này người ”kỳ lạ” nhiều lắm, chứ mà ở nước chúng ta thì đã sớm mang cả hội anh em đến dạy cho nên người rồi.”

“Cậu không sống ở đây?” Hạ Liên Kỳ hỏi.

“...Một lời khó nói hết.” Lúc nói chuyện không kịp đề phòng đã bị chọc đúng chỗ đau lòng, Lâm Minh Chử hơi đau thương khoát tay.

Hạ Liên Kỳ cũng không hỏi tiếp, chỉ cười nói: “Tóm lại là hôm nay rất cảm ơn cậu, tôi nợ cậu một ân tình. Hạ Liên Kỳ. Có chuyện gì cần giúp thì cứ liên lạc với tôi.” Nói xong, hắn viết một dãy số điện thoại trên giấy nhớ ở quầy bar cho Lâm Minh Chử.

“Lâm Minh Chử.” Lâm Minh Chử nghĩ ngợi, tôi đây cũng không có chuyện gì phải lên núi đao xuống biển lửa để người ta đền ơn đâu.

Từ từ đã.

Ân tình... Bạn trai cũ... Kết hôn... Về nước...

Lâm Minh Chử đột nhiên ngược mắt lên.

Hạ Liên Kỳ thấy vừa nãy trông cậu còn buồn ngủ, bây giờ lại giống như một con báo nhỏ đang nhìn chăm chăm vào con mồi, không khỏi buồn cười, “Sao vậy?”

“Hạ Liên Kỳ.” Lâm Minh Chử buông cốc white peach bubbles ra, trong mắt chứa một sự vi diệu không thể nói nên lời.

“Hửm?”

“Kết hôn với tôi đi.”

2. Chương 2

“Sau đó cậu cứ giả mình như vậy đó hả?” Lục Thần nốc mấy chai bia, đầu cực choáng, chỉ biết cười.

“Rõ là ông cưới anh ta được không?” Lâm Minh Chữ cười mắng Lục Thần hai câu, “Hai bọn tớ... Anh ta muốn để bạn trai cũ hết hi vọng, tớ muốn một tờ giấy kết hôn rồi về nước... Những chuyện khác thì, chẳng có gì cả.”

Chẳng có gì cả. Chỉ là một mối quan hệ như vậy thôi, kết hôn giả, cũng như tên thật của nó, giả toàn bộ.

Lâm Minh Chữ vừa dứt lời, người cậu cười đã gọi điện đến.

Hiển nhiên không thể nói sau lưng người khác được. Lâm Minh Chữ tự đánh mình trong lòng, nhận điện thoại: “A lô.”

“Minh Chữ, còn giận tôi à? Đã xuống máy bay mấy tiếng rồi mà chưa về nhà?” Giọng nói lạnh lạnh của Hạ Liên Kỳ truyền ra từ điện thoại.

Đang chịu ảnh hưởng từ vị cay nóng của tôm hùm, Lâm Minh Chữ đột nhiên bị dội lạnh, mắt tự nhiên trả lời: “Tôi giận anh khi nào.”

Hạ Liên Kỳ cười khê: “Còn không nổi giận với tôi? Tháng trước không hề nói chuyện với tôi lúc ăn cơm, về nước xuống máy bay một cái không gọi điện cho tôi... Có biết tôi lo cho em lắm không?”

Trái tim Lâm Minh Chữ như bị thứ gì đó nhét vào, rất căng, đè ép tới nỗi tiếng hít thở của cậu cũng nhẹ hẳn đi.

Ngón tay cậu nắm chặt lấy điện thoại, cắn răng kiềm nén tâm trạng của mình, thấp giọng nói, “...Xin lỗi.”

Hạ Liên Kỳ theo trực giác thấy cậu không đứng chỗ nào đó. Lâm Minh Chữ là kiểu người bạn càng nghịch lông của cậu, cậu càng cào hăng hơn, cũng sẽ chẳng thật sự giận dữ lắm, mỗi lần đều chỉ giương nanh múa vuốt xoèn xoẹt vài cái rồi thôi.

Nhưng bắt đầu từ tháng trước, Lâm Minh Chữ trốn tránh hẳn.

Là ý “Trốn tránh” trên mặt chữ.

Vì là hôn nhân theo thỏa thuận nên hai người ngủ hai phòng, nhưng nửa năm nay cả hai đều sống chung với nhau cũng xem như là hòa hợp. Trừ cách gặp nhau lần đầu tiên thật sự kỳ lạ khôn cùng thì sau khi dần quen biết cũng không ngại ngần gì nữa. Ban đầu họ đối xử với nhau rất lễ phép, rất giống tương kính như tân, sau đó thì bắt đầu thân thiết dần.

Đối với người con dâu như từ trên trời giáng xuống này... À, con dâu rể... Tóm lại là đối với người đàn ông đột nhiên kết hôn với con mình, nữ sĩ Lâm Á thể hiện phong thái của người phụ nữ thời đại mới mang tư tưởng thoáng. Giữa Lâm Minh Chữ và nữ sĩ Lâm Á không có bí mật nào, kể cả xu hướng tình dục của cậu, hai người cũng đã thẳng thắn nói rõ mọi chuyện khi Lâm Minh Chữ học cấp ba. Lâm Á cũng không ngại việc đối tượng kết hôn của con mình là đàn ông hay phụ nữ, điều bà quan tâm là hai đứa con sống bên nhau có thật sự hiểu nhau không, có hạnh phúc không.

Dù là cố ý hay vô ý, Hạ Liên Kỳ vẫn là kiểu người rất được phụ huynh thích, về ngoài xuất chúng, lương một năm khả quan, hơn nữa khí chất nho nhã lễ độ và dịu dàng thật sự khiến người ta không tìm ra được điểm xấu.

Hai người tay trong tay bày tỏ lòng mình trước mặt mẫu thân đại nhân, Lâm Á nhanh chóng gật đầu.

Trừ mỗi tuần hai người đến nhà nữ sĩ Lâm Á để trò chuyện cùng bà thì bình thường khi ăn cơm cùng nhau cũng sẽ tâm sự chuyện trong cuộc sống với nhau, thỉnh thoảng trúng kỳ nghỉ còn có thể ra ngoài đi dạo mua mấy thứ này nọ cùng nhau.

Nhưng từ tháng trước, lúc Lâm Minh Chữ ở bên hẳn, nói cũng ít đi, mắt luôn tránh né, hề ra ngoài nhà là cứ có thể tránh được hẳn là tránh.

Hạ Liên Kỳ là một người rất nhạy cảm và tinh tế, nhất là lúc đối xử với người sống chung sớm chiều với hẳn. Cho nên chuyện Lâm Minh Chữ bắt đầu trốn tránh hẳn từ tháng trước, hẳn chắc chắn hẳn không cảm giác sai.

Hạ Liên Kỳ suy ngẫm suốt một tháng trời cũng không nghĩ ra nổi rốt cuộc hắn đã làm sai chuyện gì. Vừa dịp bên công ty có dự án phải tới thành phố Kinh Xuyên khảo sát, hắn định nói với nữ sĩ Lâm Á để đưa Lâm Minh Chữ về nước dài ngày.

Một phần là vì trước đó Lâm Minh Chữ và hắn đã quyết định kỳ hạn 300 ngày kết hôn giả, mục đích là để lừa mẹ cậu để mẹ cho cậu tự do. Còn một phần khác là vì...

Đúng là hắn đang lấy lòng Lâm Minh Chữ, giống như một người lớn vụng về thử đưa chiếc kẹo mà đứa trẻ cáu kỉnh thích nhất.

Lúc Lâm Minh Chữ biết cậu có thể về nước, trong mắt cậu đúng là đã có một chút ngạc nhiên và mừng rỡ, cũng cảm ơn hắn, nhưng thái độ với hắn vẫn như vậy. Vì phải bàn bạc chuyện công ty nên trước tiên, hắn phải vạch kế hoạch đến Diêm Tắc một tuần cho quen hoàn cảnh, sau đó mới đi Kinh Xuyên. Nhưng Lâm Minh Chữ bảo là sợ ảnh hưởng đến công việc của hắn, đùn đẩy không đổi vé máy bay cùng hắn nên hôm nay mới hạ cánh xuống Diêm Tắc.

Tuy trước đây cậu bạn nhỏ cũng phát cáu cãi cọ với hắn vì mấy việc be bé, nhưng dù gì hai người cũng chẳng phải kết hôn thật, nên cuối cùng vẫn mang tính mâu thuẫn giữa bạn bè với nhau. Tính Lâm Minh Chữ là kiểu có sao nói vậy, nếu là chuyện thường ngày thì sẽ chẳng mang trạng thái kỳ lạ và khó hiểu kia.

Cũng sẽ chẳng gần như đánh trống lảng rồi nói xin lỗi với hắn như bây giờ.

Như đã đoán trước, Hạ Liên Kỳ không hỏi được câu trả lời đã quấy nhiễu hắn cả một tháng qua.

“Em đang ở đâu? Tôi đi đón em.” Hạ Liên Kỳ âm thầm thở dài.

Trái tim Lâm Minh Chữ thích một cái, càng nắm chặt điện thoại hơn. Do dự vài giây, cậu nhẹ giọng nói, “Không cần đâu, tôi... ở khách sạn.”

“Minh Chữ, nghe lời.” Hạ Liên Kỳ nửa dỗ dành nửa nghiêm khắc, “Em vừa bay từ bên kia sang chắc chắn bị jet lag rồi, ở khách sạn không thoải mái đâu. Mấy ngày nay cứ ở nhà tôi được không? Vài ngày nữa tôi đi công tác ở Kinh Xuyên rồi, em... em có thể ở nhà một mình, không phải thấy tôi.”

Mũi Lâm Minh Chữ chua chát, khẽ nói, “Phố Yên Quyển, số 267.”

“Được, em đợi tôi một lát.”

Lâm Minh Chữ cúp máy, mắt hơi vô thần, cả một bàn đầy vỏ tôm hùm khiến mắt cậu đau đớn.

“Chữ Nhi.” Lục Thần thấy cậu nhận điện thoại xong thì cảm xúc không ổn, cẩn thận hỏi: “Là Hạ Liên Kỳ à, anh ta tới đón cậu... Hôm nay cậu ở nhà anh ta ư?”

“Lục Thần.” Lâm Minh Chữ cầm chai bia nốc một hơi, mỉm cười hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Tớ là một tên ngốc.”

“Tổ tông của tôi ơi, cái tên một chén đã say như cậu đừng uống cạn chứ.” Lục Thần sợ tới nỗi ngăn cậu lại.

“Uống nhiều cũng không phiền đến cậu, tránh ra.” Lâm Minh Chữ cười xấu xa khôn cùng, “Đợi chút nữa phiền đối tượng kết hôn của tớ.”

“...” Uống đến nỗi bia xông lên não rồi kìa. Lục Thần phát điên bứt tóc mình.

Mười mấy phút sau, bạn Lâm Minh Chữ một chén đã say mềm tiếp tục anh dững nốc một chai bia, Lục Thần có ngăn cũng chẳng ngăn nổi, đành thẫn run sợ ngồi bên cạnh nhìn.

“Minh Chữ.”

Giọng nói lạnh lạnh như tách thành một nhánh riêng giữa mùi hương của tôm hùm cay, đánh vào tai của hai cậu trai đang uống say chênh choáng.

Người đàn ông ấy mặc một bộ đồ thường ngày đơn giản, vóc người thon dài, mái tóc màu đen bị gió thổi nên hơi tán loạn, nhưng vẫn không thể che giấu được đôi mắt đào hoa vừa trong trẻo vừa lạnh lùng kia.

“Anh tới rồi.” Lâm Minh Chữ lão đảo đứng dậy, Hạ Liên Kỳ tức khắc nửa đỡ cậu vào lòng, hơi nhú mào, “Em uống bia?”

“Ngạc nhiên cái đêch gì, số lần hai chúng ta... đi quán bar, còn ít à?” Lâm Minh Chữ ngảnh cổ cười với hấn.

“Nào, tôi giới thiệu với anh. Đây là bạn nổi khổ của tôi, Lục Thần. Đây là, đây là... của tớ...”

“Hạ Liên Kỳ. Chào cậu, Lục Thần.” Sợ là cậu không thể giới thiệu mình trước mặt bạn bè, Hạ Liên Kỳ đỡ lấy cậu, mỉm cười lễ độ với Lục Thần.

Lâm Minh Chữ trừng mắt với hấn: “Anh là ai?”

Hạ Liên Kỳ: “... Hạ Liên Kỳ?”

Lâm Minh Chữ đánh cái “bộp” lên lưng hấn: “Nói sau đi! Đậu má anh... trơ trẽn đến cướp giấy kết hôn của tôi à?”

Hạ Liên Kỳ bình thường hiếm thấy đáng vẻ đáng yêu này của Lâm Minh Chữ, bèn cười rồi nói với Lục Thần: “Chào cậu, tôi là Hạ Liên Kỳ, là bạn trai của Minh Chữ.”

Lục Thần đã bị tửu lượng một chén đã say của con bê Lâm Minh Chữ dọa sợ sững người, nhưng Lâm Minh Chữ đã lập tức làm một chuyện khiến cậu ta khiếp sợ hơn.

“Bạn trai cái đêch. Thần Nhi, tên này là, chồng tớ, cái kiểu cùng ký giấy kết hôn với tớ ấy, Thần Nhi, cậu nghe thấy chưa?” Lâm Minh Chữ hừ một tiếng.

“... Nghe, nghe thấy rồi.” Lục Thần không dám không nghe.

Hạ Liên Kỳ đột nhiên cảm thấy đây không phải tình trạng say rượu làm càn bình thường của Lâm Minh Chữ. Hai người đã quen nhau ở quán bar, nửa năm nay việc trông thấy đáng vẻ sau khi uống rượu của cậu cũng không ít ỏi gì, chẳng gì ngoài ôm gối lặn qua lộn lại trên giường không ngủ được, hoặc là chạy đến tiệm bán đồ chơi cầm một con gấu nhỏ, con thỏ nhỏ bắt người ta trò chuyện với cậu, im lặng cũng không được, im lặng chính là đang khinh thường Lâm Minh Chữ cậu.

Chưa từng... Chưa từng thân mật với hấn như vậy.

Nhưng nếu bình tĩnh suy ngẫm thì đáng vẻ thân thiết vô cùng với hấn, đúng là so với lúc trốn tránh hấn thì khiến hấn thư thái hơn nhiều. Hạ Liên Kỳ tạm thời từ bỏ việc phân tích mạch não kỳ diệu của con ma men này, ôm cậu rồi tạm biệt Lục Thần.

“Ngại quá, cậu Lục... Bạn Lục, Lục... well, what ever (Ày, sao cũng được).” Hạ Liên Kỳ chân thành nói, “Hôm nay Minh Chữ phải nghỉ ngơi sớm chút, hôm nào hai người tụ họp với nhau sau nhé? Khi đó có lẽ tôi sẽ mời cả hai ăn cơm.”

Nửa đầu óc của Lục Thần còn đang đắm chìm trong cảnh quỷ dị trước mặt, chệnh choáng xua tay, “Không sao, không sao, anh mau đưa cậu ấy về đi... Hẹn gặp lại.”

Nhìn bóng dáng của cả hai đã dần xa, cộng thêm cả đáng vẻ của Lâm Minh Chữ cứ luôn chân nam đá chân chiêu dựa vào lòng Hạ Liên Kỳ, Lục Thần cảm thấy có khi là cậu ta đã say khướt rồi, nếu không thì là đã lâu không yêu đương nên không hiểu tình thú của con người thời bây giờ.

Cái này mà đêch mợ nó là kết hôn giả à? Vợ chồng thật cũng éo sến súa như thế.

“Bạn Lâm này, bia chỗ chúng ta có xuất sắc không?” Hạ Liên Kỳ nửa đùa nửa ôm cậu vào ghế sau, suy nghĩ mãi không ra bèn bật ra câu hỏi này.

“Đùa à, cái chỗ đất khách quê người đó, cái chỗ đại dương đó có thể so với bia ở Diêm Tắc của tôi à?” Lâm Minh Chữ mang vẻ ghét bỏ.

“Được, lúc hai ta về, cho em chuyển một thùng sang.” Hạ Liên Kỳ vui vẻ nói, “Sau này ra quán bar tự mang bia đặc sản của Diêm Tắc, quý lắm.”

Tuy cái dáng Lâm Minh Chữ ôm gối lặn lộn hay cầm con thỏ bông không buông cũng rất đáng yêu, nhưng Hạ Liên Kỳ vẫn thấy tình trạng sau khi uống bia hôm nay của cậu cũng thú vị.

“Anh vẫn, vẫn muốn về à?” Lâm Minh Chữ cười khẩy, “Về nước... Anh, anh và tê... Về nước rồi, mẹ tôi cũng, chẳng biết chuyện gì nữa cả, vậy không phải anh... Anh vẫn muốn về ư? Hạ Liên Kỳ, anh biết Trung Quốc có câu thành ngữ là ”vui quên trời quên đất” không?”

“Tôi sao cơ?” Hạ Liên Kỳ không nghe rõ Lâm Minh Chữ đang nói đứt quãng gì với hắn, đứng ngoài xe đưa nửa thân vào muốn cài dây an toàn cho cậu.

“Hạ Liên Kỳ, anh chưa quên hai chúng ta đang kết hôn đấy chứ.” Lâm Minh Chữ bắt lấy tay hắn, nói không đầu không đuôi, “137 ngày, còn 163 ngày nữa mà, Hạ Liên Kỳ...”

“Tôi nhớ chứ.” Hạ Liên Kỳ thấy không khí càng lúc càng không đúng, song nhất thời cũng không phản ứng kịp là sao lại không đúng.

Nhưng Lâm Minh Chữ không cho hắn thời gian để phản ứng đủ.

Hạ Liên Kỳ vừa mới nghiêng người cài dây an toàn cho cậu, vì thế nên trọng tâm của cơ thể không ổn định lắm. Mà chuyện sau khi thiếu niên uống bia xong thì sức lực lớn hơn, tuy không có căn cứ khoa học gì nhưng nó đã thật sự xảy ra.

Lâm Minh Chữ cầm lấy tay Hạ Liên Kỳ, đột nhiên túm hắn vào ghế ngồi. Trong lúc hoảng hốt, Hạ Liên Kỳ đã gần trong gang tấc với đôi mắt say mềm tới nỗi giằng lãn sương mù của Lâm Minh Chữ. Động tác đầu đá lung tung không cẩn thận của người thiếu niên kéo người hắn vào lòng, ôm chặt, sau đó cắn lên đôi môi của hắn.

Đây là lần thứ hai trong đời Lâm Minh Chữ hôn người khác, là cùng một người như lần đầu tiên, nhưng kỹ thuật của cậu vẫn quá sức tệ hại.

Không phải Lâm Minh Chữ không nhớ nửa năm trước Hạ Liên Kỳ đã hôn cậu như thế nào, nhưng cậu không học được, cũng không muốn học chút nào. Dường như người đàn ông này mãi mãi chỉ mang dáng vẻ thanh lãnh và ôn hòa, dường như mãi mãi đều ngồi vững như vậy, chưa từng bối rối.

Ngay cả hôn cũng thế.

Từ đầu tới cuối, Hạ Liên Kỳ không hề có cảm xúc quá khích nào cả, chỉ lưu luyến dịu dàng vậy thôi, nhưng dễ dàng khiến cậu luống cuống loạn cả lòng mề.

Đến giờ cậu vẫn nhớ rất rõ.

Trong lòng Lâm Minh Chữ bất chợt dấy lên một ngọn lửa vô danh. Cậu dùng lực gặm cắn đôi môi của Hạ Liên Kỳ, tựa như một con thú bé nhỏ đang bị thương, vừa phần nộ vừa không có sức lực nào để phát tiết những ầm ức đầy côi lòng mình. Kỹ thuật hôn của cậu thiếu niên vừa trúc trắc vừa không mang chút kỹ xảo nào, gặm cắn mãi được mấy giây đã không tuân theo dự định cạy mở khớp hàm của người trong lòng. Chỉ bằng miệng thôi, cậu không nói rõ được vì sao lại xúc động, vì sao lại nhiệt tình, và mang theo cả những phần nộ và ầm ức, càn quét bừa bãi trong khoang miệng ấm áp của Hạ Liên Kỳ, đây đưa với hắn không chịu buông.

Mãi đến khi Lâm Minh Chữ cắn vào đầu lưỡi hắn, Hạ Liên Kỳ vẫn chưa kịp phản ứng lại, nhưng con người là một sinh vật rất ỷ lại vào bản năng của mình, hắn biết bây giờ có lẽ hắn không nên tiếp nhận tất cả và dung túng cho cảm xúc đang tuôn trào của Lâm Minh Chữ, nhưng hắn vẫn không ngăn cản.

Có thể là vì nụ hôn này của Lâm Minh Chữ không thể nào giải thích nổi và cũng quá mãnh liệt, có thể là vì luồng cảm xúc không tên nhưng cường liệt này đánh mạnh vào lòng hắn, có thể là vì hắn không muốn biểu thị từ chối khi Lâm Minh Chữ đang hôn hắn, hắn không muốn tổn thương Lâm Minh Chữ, không còn nguyên nhân nào nữa.

Hạ Liên Kỳ nhanh chóng phát hiện ra, dù hắn có thể tìm được một vạn cái cớ cực kỳ chân thực tới nỗi nào, hắn cũng phải thừa nhận rằng, hắn chỉ đơn thuần là không muốn đẩy Lâm Minh Chữ ra.

Cảm giác hôn cậu rất thoải mái.

Nhiệt độ phía ghế sau chỉ trong chốc lát đã đột ngột tăng lên vài độ, rốt cuộc Lâm Minh Chữ cũng dừng sự tấn công không thể kiểm soát được của cậu trong tiếng thở dốc mỏng manh.

Hai người dính chặt vào lòng nhau, ánh nhìn dừng trên gương mặt gần trong gang tấc của đối phương, nơi rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ đang dao động.

Lâm Minh Chử lẳng lẳng nhìn hấn, đôi mắt vì tác dụng của bia mà hơi ửng đỏ, đuôi mắt cũng đỏ bừng đầy quyến rũ.

Trong thoáng chốc ấy, Hạ Liên Kỳ như thấy được vẻ mặt sau khi hôn hấn vào nửa năm trước.

Sự thật cũng giống như khi ấy, trên gương mặt của cậu thiếu niên hơi mang nét trẻ con là đôi má và đuôi mắt ửng hồng, thật sự rất quyến rũ.

“Hạ Liên Kỳ.” Lâm Minh Chử đẩy hấn ngồi lên ghế, chính cậu cũng nâng đôi chân dài ngồi khóa lên trên, môi dán lên cổ hấn, “Anh nói anh vẫn nhớ chúng mình đã kết hôn rồi.”

Hạ Liên Kỳ sững sờ giây lát trước động tác của cậu, trái tim chợt đập mạnh.

Lâm Minh Chử đặt cằm lên vai hấn, sức lực cả người như gửi gắm trên người hấn, trong giọng nói chứa sự run rẩy gần như không bị phát hiện.

...

“Làm tình với em đi.”

Đồng tử của Hạ Liên Kỳ tức khắc mở lớn, nhưng lại nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Trong không gian nhỏ hẹp này, Lâm Minh Chử cứ ngồi khóa lên người hấn như vậy, giọng nói tuy cực khê nhưng mỗi một từ lại được đưa rất rõ vào tai hấn, tựa như đã hút theo toàn bộ dưỡng khí ra khỏi cơ thể cậu.

Hạ Liên Kỳ cảm nhận được sự run rẩy rất nhỏ từ Lâm Minh Chử đang nằm sấp trên người hấn cùng với tiếng nghẹn ngào gần như chẳng thể nghe ra trong giọng nói của cậu. Hấn lẳng lẽ thở dài, tay trái vòng qua gáy cậu, như đang tạo thành một tư thế ôm, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cậu.

“Đừng khóc.”

Lâm Minh Chử nằm trên vai hấn, không nói một câu.

Sự lạnh lẽo chạm vào ngón tay đã kích thích những đầu ngón giờ phút này cực kỳ mẫn cảm của Hạ Liên Kỳ. Hấn không hiểu tại sao từ tháng trước Lâm Minh Chử bắt đầu tránh né hấn, hấn không hiểu tại sao hôm nay thái độ sau khi say của Lâm Minh Chử lại thân thiết khác thường như vậy, hấn cũng không hiểu đằng sau nụ hôn và lời vừa nãy, Lâm Minh Chử đã mang theo tâm trạng gì để nói với hấn.

Nhưng dường như hấn biết rất rõ, rằng hấn không muốn để Lâm Minh Chử thấy khó xử.

“Minh Chử, có thể nói cho tôi biết không?” Hạ Liên Kỳ như đang dỗ dành một đứa trẻ, nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng cậu, “Em sao vậy?”

Lâm Minh Chử không biết nên nói với hấn cái gì.

Nói ngay cả chính em cũng không biết em đang làm gì, Hạ Liên Kỳ tin được không?

Giữa bóng tối lặng im, một góc nào đó ở ghế sau lóe lên thứ ánh sáng bé nhỏ, trong phạm vi Lâm Minh Chử nhìn chăm chú ấy lại hoàn toàn nằm ngoài tầm mắt của Hạ Liên Kỳ.

Là điện thoại của Hạ Liên Kỳ. Vừa nãy hai người quấn quýt bên nhau, không biết đã đánh rơi nó trên ghế sau từ lúc nào.

Một tin nhắn hiện trên màn hình bị đọc được.

Lâm Minh Chử không nói một lời đọc nội dung tin nhắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cậu im lặng ngẩng đầu, im lặng đẩy cánh tay đang ôm quanh người cậu của Hạ Liên Kỳ, im lặng leo xuống người hấn, ngồi trên ghế, im lặng dựa vào cửa kính.

“Về nhà đi, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Nói xong câu đó, Lâm Minh Chử lắc đầu, rất muốn mượn chất cồn đang quấy nhiễu trong đầu để ngủ bất tỉnh luôn.

Trong một khắc nhắm mắt lại kia, chất lỏng lạnh buốt tuôn ra từ khóe mắt, rơi thẳng xuống vạt áo cậu, nóng tới nỗi khiến cậu đau đớn.

Sau khi cười nhạo bản thân một tiếng, cậu yên lặng suy nghĩ, Lâm Minh Chử ơi Lâm Minh Chử, con mẹ nó mà đúng là một con bò.

3. Chương 3

Lâm Minh Chử mơ màng tỉnh giấc giữa chiếc chăn lông mềm mại, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Đợi đến khi mọi kí ức của đêm qua ủa về, cậu thấy cứ tiếp tục giữ trạng thái trống rỗng thì tốt hơn.

Khoang xe tối tăm, mùi bia đắm say, nụ hôn không thể giải thích, và cả...

Mấy chuyện này là sao! Cậu thiếu niên tuyệt vọng gào to trong lòng, rúc cả đầu dưới chăn.

“Tỉnh rồi?”

Lâm Minh Chử giật mình, ngẩng đầu lên như gặp quỷ.

“Sao vậy bạn nhỏ?” Hạ Liên Kỳ đặt bát cháo nóng hôi hổi lên đầu giường, trêu chọc, “Hôm qua mới túm lấy tôi hôn, sáng nay tỉnh dậy là không nhận ra tôi nữa?”

Tại Lâm Minh Chử nóng bừng, phản bác lại, “Trước đây anh từng hôn tôi cơ mà, đáp trả lại anh thì có làm sao?”

Hạ Liên Kỳ vui vẻ, hóa ra cậu bạn nhỏ hôm qua bỗng hôn hắn là vì muốn trả mối thù nụ hôn nửa năm trước à? Thù dai thật đấy.

Nhưng, thật sự mà nói thì, đúng là lúc ấy anh quá kích động.

Đó chính là... nụ hôn đầu của cậu bạn nhỏ.

“Ừm, nên làm nên làm.” Hạ Liên Kỳ cười dịu dàng, “Đói bụng rồi nhỉ, dậy ăn cái này đi, rồi hẵng đi tắm.”

Lúc này Lâm Minh Chử mới nhận ra mà giật mình sững sờ: “A! Đây là... nhà anh? Hôm qua tôi...”

Nhìn khắp mọi nơi, bây giờ cậu đang ngồi trên một cái giường tuy xa lạ nhưng rất mềm mại, màu sắc chủ đạo của căn phòng ngủ là màu vàng nhạt êm dịu, lấy ánh sáng rất tốt, dù là lần đầu tiên đến nơi này nhưng không thấy khó chịu gì.

“Trên danh nghĩa là nhà của tôi, nhưng nửa năm trước đã chuẩn bị cho em rồi, lúc về nước em cứ ở đây đi.” Hạ Liên Kỳ xoay người mở tủ đồ, tìm gì đó bên trong, “Chừng nửa năm rồi mới thuyết phục được mẹ em cho em về nước, tôi xin lỗi.”

“Anh, cho tôi làm gì...” Lâm Minh Chử hơi gian nan nói, “Tôi có chỗ ở tại Diêm Tắc mà.”

Lâm Minh Chử không ngờ Hạ Liên Kỳ lại có thể im hơi lặng tiếng chuẩn bị cái này cho cậu, nhưng lời nói của hắn cũng nhắc nhở Lâm Minh Chử, rằng hai người kết hôn vốn chính là vì chuyện đó. Hắn đuổi được tên tóc nâu, còn Hạ Liên Kỳ thì giúp cậu về nước, lúc ấy đã từng nói như vậy.

Hạ Liên Kỳ hết lòng giúp đỡ cậu, còn cậu thì... Cậu nghĩ mãi cũng không có gì, lại thành ra rất kiêu già mồm cãi láo.

Nhớ tới nội dung tin nhắn và người gửi tới qua đã đọc được, trái tim Lâm Minh Chử vẫn co rút theo thói quen, nhưng cậu nhanh chóng nén xuống. Chuyện này, nói đến cùng thì chẳng liên quan đến cậu, cậu lại vì một vài nguyên nhân chẳng thể giải thích được mà trưng vẻ mặt không vui cho Hạ Liên Kỳ suốt cả tháng trời, không khỏi thấy kỳ lạ.

“Em về nước cùng tôi mà lại chạy về nhà em ở, mẹ em có thể yên tâm ư?” Hạ Liên Kỳ nói, “Vốn dĩ việc gạt bà đã không đúng rồi, lại khiến bà lo lắng thì không tốt. Hơn nữa...”

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Minh Chữ cảm giác người cậu như thoải mái hơn một chút, vì vậy biếng nhác tiếp lời, “Hơn nữa gì?”

“Hơn nữa,” Hạ Liên Kỳ đặt một chiếc áo thun cotton và quần mặc thường ngày xuống bên gối Lâm Minh Chữ, “Tiền của tôi rất nhiều, không thiếu để mua nhà cho đối tượng kết hôn của tôi.”

Lâm Minh Chữ ghen một hơi trong cổ họng.

Hạ Liên Kỳ cười nói, “Chút nữa tắm xong thì hăng thay đồ, nếu em đói cứ ăn cháo trước.”

Lâm Minh Chữ bực mình khoát tay tỏ vẻ trầm đã biết.

Trải qua một đêm bồi rối, không khí quỷ dị đã giăng co một tháng nay của hai người kỳ diệu nói lỏng, có lẽ “lấy độc trị độc” chính là ý này.

Vì hôm qua Lâm Minh Chữ gỡ trò lưu manh, lại thêm việc nghĩ thông suốt được điểm mấu chốt đó nên ngại phát cáu với Hạ Liên Kỳ lần nữa, nhưng vẫn không hề nhắc tới nguyên nhân lúc trước trốn tránh hắn. Tính Hạ Liên Kỳ không phải loại cố chấp, Lâm Minh Chữ đã không muốn nói, hắn cũng sẽ không gặng hỏi đến cùng.

Vì vậy hai người chẳng khác nào trước đây, tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, trêu đùa chọc cười nhau.

“Minh Chữ, có phải dạo này em đang yêu không?” Hạ Liên Kỳ múc một thìa cháo, bình tĩnh hỏi.

Lâm Minh Chữ không nuốt nổi miếng bánh mì. Tôi với anh đã kết hôn rồi tôi còn yêu đương gì nữa?

“Chỉ cần tư tưởng không cách xa một trời một vực, cách gì rồi cũng gặp khó khăn thôi. Có chuyện gì thì chúng mình có thể cố gắng giải quyết.” Càng nghĩ, Hạ Liên Kỳ chỉ cho là cậu có tâm sự tuổi trẻ không tiện nói, cả đêm qua uống bia mới mơ màng nhớ nhung chuyện yêu đương.

Dù gì cả hai cũng đã sống chung với nhau nửa năm, lại thêm sự thân thiết ngấm trong quan hệ hôn nhân, Hạ Liên Kỳ lớn tuổi hơn, quan tâm đến cậu đã thành quen. Cho nên hắn đoán rằng, hôm qua chắc là vì chuyện gì đó mà cậu bạn nhỏ khó chịu, mới gửi gắm bao tâm trạng lên người hắn theo thói quen.

Lâm Minh Chữ chậm chạp không trả lời. Cậu chẳng hề muốn nói với Hạ Liên Kỳ rằng, là vì cậu tình cờ phát hiện đối tượng kết hôn theo hiệp ước của cậu qua lại thân mật với một người đàn ông tên là Asher, nhắn tin gọi điện thoại rất nhiều, nên mới vô cơ khó chịu cả một tháng.

Vì người đàn ông khác qua lại thân thiết với Hạ Liên Kỳ mà giận dữ, Lâm Minh Chữ không xác định được cảm giác đó có được xem là ghen không. Dù sao cậu và Hạ Liên Kỳ cũng là chồng chồng trên danh nghĩa rồi kết hôn giả, cậu có lập trường gì mà ghen với Hạ Liên Kỳ?

Hơn nữa, cậu trốn tránh Hạ Liên Kỳ cũng không hoàn toàn là bởi vì sự không vui vô cơ trong lòng, mà phần lớn cũng là vì chính cậu.

Nhận ra thứ cảm xúc không giải thích nổi này xong, Lâm Minh Chữ cũng hơi bực với bản thân. Hạ Liên Kỳ đối xử với cậu rất tốt, nhưng qua một thời gian lâu dài, hình như cậu càng nhạy cảm và để ý đến những hành động của Hạ Liên Kỳ hơn. Hạ Liên Kỳ nấu cơm cho cậu, Hạ Liên Kỳ sấy tóc cho cậu, Hạ Liên Kỳ đi siêu thị mua đồ cùng cậu,... Rõ ràng là người ta chăm sóc cho mình, cậu lại có tâm tư không lý giải nổi này, thật là...

Thật là rất không nên.

Nói tóm lại là cái sự khó chịu mất một tháng trời này, chẳng khác nào được đẩy lên từ tâm tư tình tứ khó dò của bao thiếu niên cả. Mà Lâm Minh Chữ về nước lần này, cộng thêm loại bia tuyệt vời của Diêm Tắc vào người, tâm tư thiếu niên rốt cuộc cũng bùng nổ, thuận tay gỡ trò lưu manh với người ta.

Cũng may là phản ứng của người bị gỡ trò lưu manh ấy xem như là bình tĩnh, còn có thể chọc ghẹo cậu hai câu thiếu niên tư tưởng chuyện yêu đương, chuyện này coi như đã trôi qua.

Nhưng Hạ Liên Kỳ quan tâm đến cậu như với một đứa con trai đương độ tuổi dậy thì khiến Lâm Minh Chử thậm thấy hơi mất mát. Xem ra trong mắt anh ta, mình luôn là một cậu bạn nhỏ mà thôi. Cái người Asher hay tên Alex trước đây đều là... kiểu trưởng thành, chưa nói đến chuyện tuổi tác tương đương thì việc ăn mặc, cử chỉ bề ngoài cũng giống kiểu người có thể đứng chung một chỗ với Hạ Liên Kỳ.

Cũng đúng thôi, chẳng phải hôm qua bọn cậu đã chế giễu Hạ Liên Kỳ về khoản này ư.

Lúc Lâm Minh Chử không nhận ra, cậu lại yên lặng suy sụp thêm một chút.

Hạ Liên Kỳ thấy cậu chỉ cúi đầu uống sữa, cảm thán cậu thiếu niên ôm ấp tình cảm luôn như thơ, bèn hiểu ý dời đề tài: “Đúng rồi, tôi sắp sửa đi Kính Xuyên, có lẽ một, hai tháng sau mới về được. Trong tủ lạnh đã chuẩn bị hết nguyên liệu nấu ăn, cần mua cái gì thì quét thẻ trong tủ khóa ở phòng ngủ, bản thân cẩn thận chút, ban đêm đóng kỹ cửa sổ.”

“Khi nào thì đi?” Lâm Minh Chử không yên lòng nghe hấn dặn dò những việc phải chú ý.

“Ngày mốt. Mấy ngày nay người thỏa thuận bên công ty hợp tác cũng sẽ đến Diêm Tắc, bọn tôi gặp mặt nhau xong sẽ cùng đi Kính Xuyên.”

“À.” Lâm Minh Chử rầu rĩ đáp.

“Em...” Hạ Liên Kỳ do dự một lát, vẫn hỏi tiếp, “Cứ ở lại Diêm Tắc vậy sao? Muốn đến Kính Xuyên cùng tôi không? Bên công ty có sắp xếp tiếp đón, em có thể sang chơi bên đó.”

Trước đây vì Lâm Minh Chử tránh né nên không thể gặp cậu, Hạ Liên Kỳ đã suy nghĩ kỹ chuyện đi công tác của hấn, đồng thời có thể để Lâm Minh Chử tự do hơn. Nhưng trải qua sự thấu đáo đó, quan hệ của hai người cũng khôi phục như thường, trước đó Lâm Á cũng dặn hấn phải chăm sóc tốt cho Minh Chử, vừa về nước đã ném cậu ở lại Diêm Tắc một tháng, tóm lại là không yên lòng lắm.

Lâm Minh Chử do dự lấy thìa khuấy sữa: “Tôi... sẽ không đi đâu, ảnh hưởng đến công việc của anh thì không tốt.”

“Được.” Hạ Liên Kỳ nói, “Vậy em ở nhà nhé, có chuyện gì thì gọi cho tôi ngay lập tức.”

Lâm Minh Chử đáp lời, trong lòng đột nhiên hơi xao động.

Bây giờ người đó cũng đến Diêm Tắc, không biết có đến tìm Hạ Liên Kỳ không...

Ôi, liên quan gì đến mình chứ! Lâm Minh Chử tự đánh mình vài cái trong lòng. Hạ Liên Kỳ cũng là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông không tệ, có người theo đuổi hấn cũng là chuyện bình thường, dù hấn có thích ai...

Lâm Minh Chử không muốn nghĩ sâu hơn, cậu nắm hai túm tóc của mình, vội nói câu “Ăn no rồi” và vào phòng ngủ.

Hạ Liên Kỳ trông thấy dáng vẻ phiền não của cậu, thậm nghĩ thế giới của trẻ con đúng là muôn màu muôn vẻ.

Đương cảm khái thì điện thoại đặt trên bàn cơm sáng màn hình. Hạ Liên Kỳ nhìn thoáng qua, lại thậm nói thêm: Một số thế giới của người lớn cũng đúng là muôn màu muôn vẻ.

Trên điện thoại có hai tin nhắn chưa đọc, một cái hiện là chín giờ hơn tối qua, một cái vừa được gửi đến.

”21:37, Mr. Asher:

Hạ, tôi đến Diêm Tắc Trung Quốc rồi, tôi sốt ruột muốn gặp anh lắm, tôi nhớ anh khôn khổ nhường ấy.”

”10:24, Mr. Asher:

Hạ thân mến, message chưa trả lời, tôi lo cho anh rất nhiều. Tối qua anh mơ thấy giấc mơ ngọt ngào nào không?”

Đêm qua lúc chín giờ rưỡi ấy, hấn đang bị cậu bạn nhỏ đặt lên xe hôn.

Giấc mơ ngọt ngào thì không có, nhưng nụ hôn của cậu bạn nhỏ thì cực kỳ ngọt ngào.

Hạ Liên Kỳ thăm trách bản thân đột nhiên cảm thú, sau đó xoa nhẹ mi tâm, cố nén xúc động muốn giúp gã sửa lỗi ngữ pháp và điều chỉnh trật tự từ, trả lời bằng tiếng Anh: “Cậu Asher, cảm ơn sự quan tâm của cậu, tôi rất ổn. Với cả, cậu có thể nói tiếng Anh với tôi.”

Đối phương im lặng mấy phút không trả lời, Hạ Liên Kỳ đoán tám phần là gã đang điên cuồng tra từ điển Trung-Anh, sau đó gắng gượng xếp cách dùng từ đặt câu của gã. Mà có lẽ là vì quá khó để biểu đạt nên gã gọi một cú điện thoại sang.

Hạ Liên Kỳ nhìn thông báo cuộc gọi mà thở một hơi, chỉnh lại nụ cười rồi nhận điện thoại: “Cậu Asher, xin chào.”

“Ôi! Hạ! Tôi rằng sữa(*) nhớ anh lắm. Các anh nói là, một lần không nhìn thấy ánh mặt trời, tựa như đã qua ba mùa thu...” Bên đầu dây kia nói thẳng toẹt, vừa bắt máy cái đã bắt đầu cất giọng chua ngoét.

(*Nguyên văn: - |rũchĩ| đọc gần giống |rúcĩ|, vì Asher học vẹt tán giai nên đọc sai ==)) Câu đúng phải là “Tôi nhớ anh như vậy này.”)

Hạ Liên Kỳ vẫn giữ vẻ lễ độ đối xử tốt với người khác, dịu giọng, “Một ngày không gặp, như cách ba thu.”

Lâm Minh Chủ vừa mới đẩy cửa phòng ngủ muốn vào bếp lấy chút đồ: “...”

“Ôi, ôi! Đúng rồi đó, Hạ, anh giỏi quá!” Tiếng-Trung-kiểu-Mỹ của Asher nghe cũng “hay” lắm.

“Cậu có thể nói tiếng Anh với tôi. Xin hỏi, cậu có chuyện gì?” Hạ Liên Kỳ nói chuyện với gã bằng tiếng Anh, thăm nghĩ nếu gã lại nói tiếng Trung thì hẳn sẽ giả vờ tín hiệu điện thoại không tốt rồi cúp máy luôn.

Có lẽ đã đoán trước được mình có thể sẽ bị cúp máy nên Asher bắt đầu sử dụng tiếng mẹ đẻ của gã để trao đổi với Hạ Liên Kỳ. Tuy vẫn chua ngoét nhưng ít ra đề tài nói chuyện đã không còn kỳ lạ nữa.

Hạ Liên Kỳ tốt tính đối phó với gã, sau mười phút tám nhắm, hẳn mới hiểu được ý đồ của Asher. Vì Asher mới đến, lại không ở Diêm Tắc được lâu nên muốn rủ hẳn đi ăn một bữa vào tối mai với nhau. Dù sao sau này hai người còn là đại diện của hai công ty hợp tác bên California, phải cùng nhau đi khảo sát dự án ở Kinh Xuyên, bữa cơm này là một điều “không thể từ chối” được.

Về lý thì, Asher là đại diện của công ty hợp tác với hẳn, đến địa bàn của hẳn thì yêu cầu mời ăn một bữa cơm chẳng quá phận chút nào. Về tình thì...

Thỉnh thoảng Hạ Liên Kỳ thật sự nghĩ không ra nổi hệ thống tình cảm của người nước ngoài rốt cuộc là kiểu cấu tạo gì. Từ lúc gặp mặt người đàn ông này ở công ty vào tháng trước, điện thoại hẳn chưa từng được yên tĩnh. Email, tin nhắn, cuộc gọi, và cả các loại mời mọc ra ngoài lấy việc công làm việc tư nữa.

Hạ Liên Kỳ cho là hẳn không có mị lực lớn đến mức khiến cậu Asher đây bám riết không tha, theo đuổi hẳn suốt một tháng nay, nhưng đây cũng chỉ là hẳn ngầm tự nhận mà thôi. Asher không những chỉ săn đón hẳn ở California mà còn trở thành người đại diện đến Trung Quốc khảo sát của công ty hợp tác, đuổi theo hẳn đến tận Diêm Tắc.

A đúng rồi, còn “vì hẳn” mà học ngôn ngữ tiếng Trung “vừa đẹp vừa hấp dẫn”. Không biết là do giáo viên vợ vẫn nào dạy mà cách thể hiện tiếng Trung của Asher cứ dị dị thế nào, mà càng lúc càng tiếp tục theo xu hướng quái quỷ hơn. Kiểu như cái tin nhắn dùng từ ngữ khó hiểu khiến người khác ê răng của hôm nay vậy, hẳn đã nhận được cả tháng nay rồi.

Hạ Liên Kỳ không phải loại người thích đối xử giả tạo với người khác, nhưng Asher là người đại diện bên công ty hợp tác với bọn hẳn, mà hai người còn phải đi công tác ở Kinh Xuyên, hẳn không thể trực tiếp cắt liên lạc với gã được. Mặt khác, Hạ Liên Kỳ đã cường điệu rằng hẳn đã có bạn trai rất nhiều lần, nhưng không nói cụ thể. Asher là một người cố chấp, vài lần không hỏi ra được bạn trai của Hạ Liên Kỳ bèn cho là Hạ Liên Kỳ nói dối để trốn tránh gã.

Hạ Liên Kỳ thăm nghĩ tới thật sự oan lắm, giấy kết hôn giờ vẫn nằm trong tủ khóa ở nhà kia kìa.

Về chuyện thừa nhận mình đã kết hôn, Hạ Liên Kỳ cực kỳ thoải mái. Nhưng hẳn rất ít khi chủ động nói với người khác về cuộc hôn nhân của mình, kể cả lúc nhắc tới bạn trai bé nhỏ của hẳn thì hẳn cũng rất giấu giếm.

Lúc ấy hai người đã quyết định kỳ hạn 300 ngày, đến khi đó sẽ ký giấy ly hôn. Hắn thì không sao, nhưng Lâm Minh Chữ vẫn còn trẻ, nếu sau này gặp được người cậu thích, người “chồng trước” là hắn mà soát cảm giác tồn tại thì không tốt cho lắm.

Hạ Liên Kỳ không muốn tạo áp lực quá lớn cho Lâm Minh Chữ khi ở bên ngoài, lại càng không muốn bắt cậu phải nói mập mờ với người theo đuổi cậu, không muốn gây những phiền phức không cần thiết cho cậu, bởi vậy cho tới nay hắn đều giấu mình. Nhưng nếu Lâm Minh Chữ muốn kéo hắn soát cảm giác tồn tại, hắn rất vui vẻ phối hợp, giống như hôm qua vậy...

Dáng vẻ lúc Lâm Minh Chữ uống say hết sức đáng yêu. Trẻ con trước mặt hắn, lôi kéo hắn, như khoe khoang bảo rằng, đây là (chồng/bạn trai) tôi...

Đó là lần đầu tiên Hạ Liên Kỳ nghe thấy cậu dùng từ đó để giới thiệu về hắn, lúc ấy hắn còn rất lạnh nhạt, nhưng giờ khi hồi tưởng lại, vậy mà hắn... đỏ mặt ngay.

Cách đó không xa, bắt đầu từ câu “Một ngày không gặp, như cách ba thu”, Lâm Minh Chữ cứ lắng nghe giọng nói dịu dàng hẹn đêm mai đi ăn tối cùng nhau, mãi đến khi Hạ Liên Kỳ cúp máy, trên sườn mặt hắn phỉm đỏ.

Hạ Liên Kỳ đã từng đỏ mặt chưa?

Chưa từng. Lần đầu tiên hôn cậu không đỏ mặt, nửa năm qua những lúc tiếp xúc tứ chi hoặc ít hoặc nhiều không đỏ mặt, ngay hôm qua lúc cậu hôn hắn cũng không đỏ mặt, thậm chí là lúc ngồi trên người hắn, nói lời như vậy... hắn cũng chẳng hề đỏ mặt.

Cổ họng Lâm Minh Chữ bỗng dưng nghẹn nghẹn mà chẳng hiểu vì sao.

Không phải mày đã không để bụng nữa ư.

Về tới phòng ngủ, Lâm Minh Chữ đóng cửa lại, dán cả người lên tấm ván cửa, lặng lẽ hít sâu.

Không để bụng cái rắm, vẫn khó chịu, rất không vui.

Lâm Minh Chữ tức giận mặc chiếc áo len vào, cầm điện thoại gọi một cuộc, “A lô, Thần Nhi, cậu đang ở đâu?...”

Trước lúc ra cửa, Lâm Minh Chữ trông thấy Hạ Liên Kỳ đang ngồi chỗ kia với cái vẻ tươi rói, không hiểu sao mà thấy nóng nảy.

Tại sao mấy người nước ngoài tên bắt đầu là chữ A đều ghét đến vậy chứ?

“Đi đâu thế?” Hạ Liên Kỳ hỏi.

“Hẹn mai đi ăn cơm với người ta.” Lâm Minh Chữ cao giọng, “Hôm nay tôi không ngủ ở nhà đâu, mai nói sau nhé.”

“Chú ý an toàn, mai về nhà thì...” Hạ Liên Kỳ nói được một nửa, chợt nhớ ra ngày mai phải mời một tên nước ngoài đánh không được mà mắng cũng chẳng xong đi ăn cơm, bèn chần chừ nói, “Tối mai tôi có việc, không biết có thể đi đón em được không, lúc ấy em cứ gọi điện cho tôi nhé.”

Lâm Minh Chữ bực mình đến nỗi chẳng thèm chào tạm biệt hắn, đeo túi lên một bên vai rồi tức giận bước ra cửa.

“Tớ bảo tớ ăn cơm với người khác, vậy mà anh ta chẳng hỏi là ăn cơm với ai luôn?”

“Thì... Cậu về nước chần chần phải đi gặp bạn rồi, anh ta...”

“Ngày mai tớ hẹn ăn cơm với người khác, hôm nay không ở nhà, anh ta cũng không hỏi gì à?”

“Có thể là... Cậu ở nhà bạn một đêm thôi, ví dụ như nhà tớ ấy...”

“Ha ha, nếu tớ thuê phòng với người ta thì sao?”

“Chữ Nhi, không nên, không nên đâu nhé!” Lục Thần nghe vậy, kinh hãi vây xung quanh cậu, “Thỏ không ăn cỏ gần hang...”

Lâm Minh Chử bị cậu ta ngắt lời, tức giận nói, “Cậu yên tâm, tớ mà có ý đồ cũng sẽ không đi theo cậu.”

“Vậy là tốt, vậy là tốt rồi... Tớ xem cậu là anh em cậu không được nghĩ đến chuyện chịch tớ nhé...” Lục Thần khẽ thở phào, lẩm bẩm, nghĩ lại mà sợ.

Lâm Minh Chử cười khẩy, “Tớ chịch cậu để Trần Hành Chi đánh chết tớ à.”

Về mặt của Lục Thần tức khắc trở nên kỳ lạ.

“Sao, vẫn chưa từ bỏ à? Tớ thấy tên kia rất thật lòng với cậu đó.” Lâm Minh Chử cũng bắt đầu xen vào, “Nếu hai người mà yêu nhau, có chị Bạc Hà che chở cậu, tên đó cũng chẳng bắt nạt được cậu đâu.”

“Thôi thôi thôi, Lâm tiểu gia, tha cho con một con đường sống đi.” Lục Thần hận không thể bịt miệng cậu ta ngay bây giờ, “Giờ tớ không hề muốn yêu đương chút nào, có yêu cũng không yêu anh ta.”

“Gần quan hưởng lộc, tớ nghe nói anh ta đang chuẩn bị đến làm ở quán của chị anh ta để cưa cậu đó, chẳng lẽ cậu cũng bỏ tôm hùm luôn à?” Lâm Minh Chử nhân cơ hội chặn họng Lục Thần, ha ha ha ha ai bảo hôm qua cậu lấy Hạ Liên Kỳ ra để cười nhạo tớ.

Lục Thần chán nản.

Lâm Minh Chử đùa giỡn được cậu ta, cảm thấy sự tức giận tích tụ ban nãy đã vơi một chút, nhưng vẫn không thấy thoải mái.

“Thì cứ ế tiếp đi, ế tiếp cũng chẳng có gì không tốt.” Lâm Minh Chử đột nhiên nói.

“Ừ ừ ừ, vất vả cho người đã kết hôn như ngài còn quan tâm đến bọn cún độc thân chúng con.” Lục Thần dùng giọng kỳ dị chọc lại cậu, muốn hòa một ván.

Nhưng không ngờ lần này Lâm Minh Chử không trực tiếp tạc mao nữa mà im lặng rũ mắt.

Lục Thần dừng hết cả lòng trước tâm trạng thay đổi đột ngột của Lâm Minh Chử, nhìn dáng vẻ ban nãy vừa tạc mao vì Hạ Liên Kỳ, cậu ta liên tưởng đến trạng thái sau khi say rồi ở bên Hạ Liên Kỳ...

“Chử Nhi, cậu với Hạ Liên Kỳ...” Lục Thần theo trực giác thấy sự khác thường của Lâm Minh Chử có liên quan đến Hạ Liên Kỳ, nhưng nhất thời không biết hỏi từ đâu.

“Ôi giờ cậu đừng nhắc đến anh ta với tớ nữa, tớ tức chết rồi.” Lâm Minh Chử ra vẻ hồn nhiên, nhe nanh múa vuốt, “Cậu có biết khi tớ bảo ngày mai sẽ đi ăn cơm với người ta, anh ta đã nói gì không? Vậy mà anh lại nói tối mai anh ta có việc không chắc có đến đón tớ được không!”

Lục Thần: “...”

Lâm Minh Chử đơn giản kể lung tung mấy chuyện đã góp nhặt trọng điểm cho Lục Thần, bao gồm cả chuyện cậu giận dỗi suốt một tháng, bao gồm cả Asher, bao gồm cả những cảm xúc rối bời, vừa vi diệu vừa đối lập nhau trong lòng cậu.

Ban nãy còn chưa hiểu ra sao, giờ Lục Thần mới hiểu được đôi chút. Cậu ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng có lẽ là đã đoán được từ trước: “Chử Nhi, không phải cậu thích anh ta thật đấy chứ?”

Lâm Minh Chử sững sờ.

“Thích thật?” Nhớ tới chuyện Hạ Liên Kỳ vừa gọi điện thoại với Asher, không biết nơi nào trong lòng cậu đang dần chua chát, tự giễu nói, “Người ta không bằng lòng chơi thật với tớ đâu.”

“Anh ta không bằng lòng, vậy không phải là...” Lục Thần từ từ mở to mắt.

“Thôi đừng nói nữa, phiền lắm.” Lâm Minh Chử khoát tay khiến lời của cậu ta bị nuốt về, “Chính tớ cũng không biết, đừng hỏi tớ.”

Lục Thần khó lúc thông minh kiên trì một lần: “Chử Nhi, không được đâu, cậu không thể cứ im như gà được.”

Đùa à, giờ phút kiểu này sao có thể bỏ mặc bạn nói khổ của mình được?

“Sao đấy?” Lâm Minh Chử vui vẻ, “Tớ giống một con vịt lấm à?”

Lục Thần không quan tâm đến việc lòng cậu đang chưa xót tụt nói nhảm, bắt đầu phân tích với cậu, “Cậu xem, tình huống bây giờ chỉ đơn giản là không xác định được. Cậu không xác định được anh ta có thích cậu không, cũng không xác định được anh ta và Asher rốt cuộc là quan hệ gì, cậu cũng không rõ rốt cuộc cậu có thích anh ta hay không.”

Có cái mông, có lẽ trừ mình cậu, cả thế giới này đều nhìn ra được Lâm Minh Chữ thích Hạ Liên Kỳ.

Lâm Minh Chữ không nghe được tiếng phun tào đang phát ra từ lòng Lục Thần, gật đầu theo.

“Vậy cậu đi xác định chút không phải là được rồi à?” Quân sư Lục nói có lý khiến người khác tin phục, “Cậu ở đây đoán mò thì có ích gì? Cậu cứ chui rúc trong cái vỏ như thế, cái tên Asher gì đó lại như thế... Như thế... Ôi đầu má, sao mấy tên người Mỹ đều có cái tính ấy vậy nhỉ.”

Dừng công cuộc diss người Mỹ, Lục Thần vội bổ sung, “Cái kiểu của tên đó, bây giờ Hạ Liên Kỳ thì khó nói lắm, lỡ như thật sự bị tên đó lừa mất, không phải đầu cậu xanh một mảng luôn à?”

“Thì, hai bọn tớ, kết hôn giả mà...”

“Giả cái mông ấy! Còn thật hơn trên châu được không?” Lâm Minh Chữ muốn bảo cậu ta đừng kích động như vậy, không ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què, quân sư Lục trực tiếp bùng nổ: “Giả thì cậu đứng đây ghen làm gì! Gặp tình địch không ném thẳng giấy kết hôn vào mặt tên kia, mình thì trốn một xó ghen lấy ghen để, Lâm Minh Chữ sao cậu càng sống càng thụt lùi thế?!”

Lâm Minh Chữ bị Lục Thần bắt thành linh rống tiếng Đông Bắc mà giật mình một cái.

Đúng rồi, có làm sao, thích anh ấy thì có làm sao?

Đã kết hôn với anh ấy rồi, chẳng lẽ không được thích anh ấy?

“Thần Nhi, tối mai xông tới.” Đôi mắt Lâm Minh Chữ lâu lắm rồi mới lóe ra vẻ xảo quyệt.

“Gặp tình địch của tớ.”

4. Chương 4

“Chữ Nhi cậu đừng nói chứ, cái tên người nước ngoài này thật sự mò tới cửa chúng ta, thế mà lại mời chồng cậu đến Moony ăn cơm cơ đấy.” Lục Thần cười khẩy, “Gì mà ở không quen, chắc chắc, giả vờ giống ghê.”

Lâm Minh Chữ liếc xéo cậu ta, “Cậu tin ngày mai tớ thuê phòng ở Moony, trói cậu lại ném lên giường rồi bảo Trần Hành Chi qua không?”

“Thôi, tớ câm miệng.” Lục Thần nghe lời nói lảng sang chuyện khác, “Nhưng hôm nay hai người này... là như thế nào?”

Lâm Minh Chữ cười lạnh.

Moony là một khách sạn đậm phong cách tình cảm —— là ý “tình cảm” trên mặt chữ. Tầng một tầng hai là các phòng ăn lãng mạn kiểu Tây với bữa tối bên rượu vang đỏ, bít-tết và ánh nến, có thể ăn no không thì không biết, nhưng dù sao cũng rất lãng mạn. Từ tầng ba trở lên là phòng... tình cảm.

Thời gian kinh doanh của Moony là từ bảy giờ tối đến đêm khuya, ý mờ ám trong đó không cần nói cũng biết; nhưng đây là một khách sạn cao cấp, còn là kiểu theo quy chế hội viên tôn quý trong truyền thuyết, những người thường lui tới cũng đều là các nhân vật có uy tín và danh dự trong giới kinh doanh. Hơn nữa, sự quản lý phục vụ ở Moony cực kỳ nghiêm khắc, trừ cung cấp phòng ở và dịch vụ ăn uống thì những thứ không nên có khác đều không cung ứng. Dần dần, việc dùng cơm rồi ngủ ở Moony mang mấy phần ý phong nhã hơn.

Phòng ở khách sạn phải đặt trước ba ngày, người đặt trước có thể dẫn bạn vào ở cùng. Nhưng những người tới đây không phải lúc nào cũng là các cặp tình nhân hẹn hò với nhau, trong đó chẳng thiếu những cuộc trò

chuyện xã giao trên công việc làm ăn. Chẳng qua sau cái không khí mờ ám đó thì không thể nói rõ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nói tóm lại là, nơi này cơ bản không được tính là một nơi ăn cơm thuần khiết.

Tuy Lâm Minh Chử chẳng hề có chút hứng thú nào với một nơi mang đậm phong cách tình cảm thế này, nhưng đã đi theo bà chủ Lâm Á trà trộn nhiều năm, gặp không ít bạn bè trong giới kinh doanh hoặc người ủy thác nên ít nhiều gì cũng hơi hiểu biết về mấy chuyện này.

Cho nên khi cậu nghe thấy Asher hẹn Hạ Liên Kỳ đến Moony “ăn một bữa cơm đơn giản”, sự xem thường như bay tới tận trời cao.

Khách sạn theo quy chế hội viên, đặt trước ba ngày, nổi tiếng nhất.

Chỉ đơn giản là ăn bữa cơm thôi á?

Lâm Minh Chử nghĩ đến cái câu “Một ngày không gặp, như cách ba thu” của Hạ Liên Kỳ, trong lòng càng thêm căm kỉnh.

Moony là nơi cái tên người Mỹ đó hẹn thì không phải chuyện giả, nhưng Hạ Liên Kỳ đã lẫn lộn nhiều năm trong giới kinh doanh như vậy, chuyện bên trong Moony mà hắn còn không rõ à? Vậy mà còn đồng ý với gã...

Lâm Minh Chử mắng một câu, trong lòng không biết là muốn bóp chết Asher hay đánh Hạ Liên Kỳ trước.

“Chử Nhi, cậu thật sự muốn tới tìm anh ta à?” Lục Thần nhìn sắc mặt sững xĩa của Lâm Minh Chử, rồi lại nhìn thoáng qua Moony đang sáng rực ánh đèn cách đó không xa, nhớ tới tập đoàn khách sạn này là do ai quản lý bèn thầm run rẩy trong lòng.

Lâm Minh Chử cười lạnh: “Hẹn ở Moony cơ à, tên bò Mỹ kia tưởng tớ chết rồi chắc?”

Lục Thần há miệng định nói hai cậu kết hôn giả đó, nhưng còn chưa kịp mở lời thì đã tự tát mình trong lòng.

Đã vậy rồi thì giả cái gì nữa? Từ hôm qua đến giờ, cậu ta đã bị cơn ghen của Lâm tiểu gia làm chua loét chết rồi.

Trông cái vẻ mặt vợ cả nhìn tình nhân nhỏ bằng nửa con mắt của Lâm Minh Chử, Lục Thần yên lặng cảm thán tình yêu thật mẹ nó là một thứ kỳ diệu. Hai ngày trước còn mượn rượu tiêu sầu ầm ục ăn dấm chua của tình địch, hôm nay đã bùng nổ muốn đánh tình địch thành đầu chó luôn.

Nhưng dù gì thì, cái khí thế chính cung giết chết người này của Lâm Minh Chử... hình như còn đang gào thét từ trong cổ họng cậu nữa chứ.

Tuy cảm khái nhiều nhưng Lục Thần cũng hơi lo lắng. Tình cảm của Lâm Minh Chử với Hạ Liên Kỳ thì rõ như ban ngày rồi, nhưng Hạ Liên Kỳ thì...

Anh ta nhiều tuổi hơn Lâm Minh Chử, tuy nhìn qua vừa ôn hòa vừa lịch thiệp, nhưng lại khiến người khác cảm thấy... vẫn không thể nhìn thấu được người này. Vả lại, không nói đến chuyện trước kia anh ta có thật sự tốt bụng giúp Lâm Minh Chử kết hôn giả hay không, thì cái thái độ của anh ta với Lâm Minh Chử là sao?

Hôm qua nhìn dáng vẻ anh ta đối xử với Lâm Minh Chử nom cũng không tệ lắm, nhưng người như anh ta không đơn thuần như Lâm Minh Chử, lại có nhiều... Ồm, người theo đuổi nhiệt tình như vậy, anh ta có thể toàn tâm toàn ý đối xử với Lâm Minh Chử chăng?

Lục Thần ngồi bên này mang tâm trạng bao che con cái của một người mẹ, nhưng tất nhiên là điều lo lắng bấy giờ của Lâm Minh Chử không phải cái đó.

“Đệt mợ cái tên người Mỹ.” Lâm Minh Chử vén tóc mái, mắt rét lạnh, vừa hung dữ vừa cực kỳ đẹp trai, “Ký giấy kết hôn rồi thì là người của tôi, tình địch nước éo nào cũng phải lánh sang một bên cho tôi.”

Hạ Liên Kỳ rất hiếm khi hỏi hặn chuyện gì.

Nhưng giờ này khắc này, hẳn thật lòng hối hận không cúp máy trước khi Asher hẹn hẳn ăn cơm.

Nếu như Asher chỉ là vì đơn thuần muốn ăn cơm Tây nên đến nơi nổi tiếng nhất về phòng ăn cơm Tây là Moony, cùng ăn một bữa cơm với người làm ăn là hẳn thì chẳng có vấn đề gì. Dù gì ăn ở đâu cũng là ăn, một người nước ngoài mới đến đây, muốn ăn cơm Tây do quen miệng cũng có thể hiểu được.

Đồ ăn không có vấn đề, sườn cừu nướng thơm ngon được rưới nước sốt ngập tràn đều rất được. Nhưng khi Asher đặt cái thẻ phòng đã đặt trước ba ngày lên bàn, Hạ Liên Kỳ gần như muốn đứng dậy chạy lấy người.

Hắn cũng khờ dại một lần, tin cái chuyện vớ vẩn “ở không quen” của người bạn nước ngoài này.

“Cậu Asher, tôi nghĩ tôi đã nói với cậu rồi, chúng ta chỉ có thể giữ quan hệ bạn bè hợp tác thôi.” Hạ Liên Kỳ cố nén xúc động muốn đứng dậy chạy lấy người, kiên nhẫn giải thích với gã.

“Hạ, tại sao vậy?” Nét mặt của Asher vừa nôn nóng vừa hoang mang, “Em thật sự rất thích anh, tại sao không thể thử cùng em?”

“Xin lỗi, cậu Asher.” Hạ Liên Kỳ dừng một lát, nghiêm túc nói, “Tôi đã có người trong lòng.”

“Nếu anh đã có người trong lòng thì tại sao cậu ta không ở bên anh?” Asher vội hỏi, “Cậu ta không yêu anh? Đúng không?”

Trái tim của Hạ Liên Kỳ ngừng một lúc. Từng dáng vẻ ngày hôm qua của Lâm Minh Chử lúc hôn hắn, lúc nằm trên người hắn, lúc từ từ nhắm mắt rơi lệ đều hiện ra trước mắt hắn.

Nói không hề động lòng với Lâm Minh Chử là giả.

Đã bắt đầu từ nửa năm trước khi cậu đẩy Alex và đứng chắn trước mặt hắn, nhất thời xúc động hôn cậu, đồng ý kết hôn giả cùng cậu.

Hạ Liên Kỳ tự nhận hẳn không phải loại người dễ xúc động, nhưng đối với Lâm Minh Chử, dường như hắn luôn có thể vứt bỏ lý trí hết lần này đến lần khác. Hơn một trăm ngày sống cùng Lâm Minh Chử, và cả hơn một trăm ngày còn lại, đối với hắn, ba trăm ngày này đã nên thấy đủ rồi. Những thứ khác, hắn không nên tham lam thêm nữa.

Đột nhiên Hạ Liên Kỳ nghĩ, không biết là tên khốn kiếp nào hôm qua đã khiến cậu đau lòng đến vậy.

Nhưng tất nhiên Hạ Liên Kỳ sẽ chẳng nói chuyện này với Asher.

“Asher, chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi. Cậu nên biết rằng, chuyện yêu hay không yêu, không phải giải thích đôi lời với người khác là đã rõ ngay được.” Giờ Hạ Liên Kỳ chỉ thầm muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại này thôi.

“Nhưng cậu ta không đáp lại anh, anh không thấy tịch mịch ư?” Asher cố chấp: “Hạ, chúng ta đều là đàn ông với nhau, nếu người trong lòng của anh không yêu anh, anh vẫn cứ cố độc như vậy mãi?”

Hạ Liên Kỳ thầm thấy buồn cười, còn cậu thả thính với một người đã kết hôn nhưng tịch mịch thì sao, mưu đồ này không khéo cho lắm đâu. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, kết hôn giả cũng mạnh hơn cún độc thân mà.

“Ai nói tôi tịch mịch?” Có lẽ là vì tâm trạng tìm vui trong nỗi khổ, Hạ Liên Kỳ nhất thời nổi hứng đùa, hơi nheo đôi mắt đào hoa, “Có lẽ cậu Asher đây không biết, tình nhân nhỏ của tôi nhiều lắm.”

“Anh...” Asher trừng mắt, đột nhiên trông hơi buồn bã.

Hạ Liên Kỳ thấy chiêu này có tác dụng bèn vui vẻ trong lòng, diễn thêm: “Cậu Asher, thật sự xin lỗi, so với đàn ông Âu Mỹ thì tôi thích mấy em giai trẻ trung xinh đẹp người châu Á làm tình nhân hơn, nên là...”

“Người anh nói là em đấy à!”

Giọng nói trong trẻo của cậu thiếu niên bỗng truyền tới từ sau lưng Hạ Liên Kỳ, ngọt mà không ngấy, âm cuối nâng cao nên rất quyến rũ.

Hạ Liên Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì “tình nhân bé nhỏ” của hắn đã ôm hắn từ phía sau, cực kỳ thân thiết hôn tai hắn.

Hạ Liên Kỳ ngừng thở, quay đầu lại.

Người trong lòng của hắn.

Lâm Minh Chữ cười ngây thơ và tươi rói, đôi mắt ngăm mang ý cười với Hạ Liên Kỳ: “Anh, anh nói ra ngoài nửa giờ rồi về, vừa nãy em ở nhà không đợi được anh, một mình không ngủ được nên tới tìm anh này.”

Vẻ mặt của Asher trông rất đặc sắc.

“Thưa ngài Asher, thưa ngài Hạ, ngài Lâm đây tới tìm ngài Hạ, nói ngài ấy là...” Nhân viên phục vụ dẫn Lâm Minh Chữ tới nhìn tình hình phía trước có vẻ không đúng lắm, mồ hôi trên thái dương chảy xuống. Vừa nãy thứ mà ngài Lâm cầm là ngài ấy và ngài Hạ... Sao lại thành tình nhân nhỏ rồi?

“Tôi là tình nhân nhỏ của anh ấy...” Lâm Minh Chữ vỗ nhẹ lên vai cậu phục vụ ý bảo người ta im lặng, nghiêng đầu cười với Asher và Hạ Liên Kỳ, “Một trong số đó.”

Hạ Liên Kỳ đột nhiên thấy sau lưng chợt lạnh.

“Được rồi, cảm ơn cậu đã dẫn tôi qua.” Lâm Minh Chữ nhanh chóng nháy mắt với nhân viên phục vụ, nhét một cuộn tiền mặt vào túi quần cậu ta.

Nhân viên phục vụ mồ hôi chảy ròng ròng nói câu “Ngài khách sáo rồi” bèn xoay người chuồn khỏi tràng Tu La này.

Trời ơi, vậy xem ra, ngài Asher đó chính là... Cậu phục vụ nhớ lại thứ mà Lâm Minh Chữ đã đưa cho cậu ta xem, lại nghĩ tới dáng vẻ của ba người, trong lòng đã nào bỏ ra vở kịch chính cung cải trang thành tình nhân nhỏ ngấm ngầm đại chiến với tiểu tam.

...Mấy người có tiền thật sự biết chơi ghê.

Cậu phục vụ trẻ tuổi bước nhanh về cửa nhà hàng, đứng ngang với thiếu niên tóc đen đứng ở nơi cũ che miệng nói: “Ngài Lục, ngài Lâm đã đến bàn của ngài Hạ và ngài Asher rồi.”

Lục Thần hít sâu, hỏi cậu ta vừa nãy tình hình ra sao.

Cậu phục vụ cố hết sức tái hiện lại tràng Tu La vừa nãy, gian nan tới mức lưỡi cũng sắp xoắn tít cả.

“Tốt lắm tốt lắm, mấy tên này chả thằng nào bình thường, vất vả cho cậu rồi.” Lục Thần thông cảm vỗ lên vai cậu ta, “Các cậu làm việc ở đây chắc là vất vả lắm nhỉ, tên khốn Trần Hành Chi bình thường gây phiền phức cho các cậu không ít chứ?”

Nhân viên phục vụ còn chưa hết hồn thì tức khắc nghẹn luôn.

Hai cậu thiếu niên vừa nãy mặc bộ đồ thể dục nhàn nhã, vào cửa chưa nói hai lời đã bảo quản lý trưởng nhận điện thoại. Quản lý trưởng đã gấp vô số sóng to gió lớn nghe điện thoại xong thì vội vàng bảo cậu ta đưa ngài Lâm đến bàn đã đặt trước của ngài Asher.

Vốn dĩ khách không đặt trước thì không thể đi thẳng vào sảnh trong của nhà hàng, quản lý trưởng lặng lẽ đưa ghi chú (Note) trên điện thoại cho cậu ta, cậu ta ngừng thở trong nháy mắt.

Ghi chú vừa đơn giản vừa thô bạo: Trần Hành Chi đại ngốc x.

Cậu phục vụ đầu tiên là âm thầm run sợ nhìn số điện thoại của sếp mình bị một cậu trai ghi chú là “Đại ngốc x”, lại thêm âm thầm run sợ nhìn một tờ giấy kết hôn bằng tiếng Anh rỗng bay phượng múa, sau đó lại âm thầm run sợ chứng kiến một màn Tu La ba người, cuối cùng âm thầm run sợ bị người ta hỏi tên sếp khốn kiếp có bắt nạt bọn cậu không.

Hôm nay đều là chuyện gì thế! Nếu không phải đã rèn luyện hàng ngày về tính chuyên nghiệp của một nhân viên phục vụ, cậu phục vụ trẻ tuổi này suýt nữa đã hét gào rồi.

Lục Thần nhìn vẻ mặt muốn khóc của cậu ta, bắt đầu dĩ lắc đầu, cậu trai nhỏ này tới nay chắc đã chịu không ít kích thích, thương ghê thương ghê.

“Vắt vả cho cậu rồi.” Lục Thần cũng cầm một cuộn tiền không khác gì với Lâm Minh Chử, nhét vào túi của cậu phục vụ, chân thành nói: “Thật sự kiên nhẫn không nổi nữa thì đi ăn máng khác đi, sao cứ phải bán mạng cho cái tên tư bản Trần Hành Chi làm gì? Cổ lên, tôi xem trọng cậu.”

Nói xong, Lục Thần lại liếc mắt ra phía phòng ăn ở sảnh trong xa xa kia, thông thả bước ra cửa.

Lâm Minh Chử, thậm chí vì cậu mà tờ đây đã gọi cho Trần Hành Chi một lần. Nếu cậu không đánh tên Asher gì đó thành đầu chó thì đừng về gặp tớ nữa.

Lục Thần vô cùng đau xót lắc đầu.

Tầng một Moony, trong sảnh phòng ăn.

Thực ra, cái tràng Tu La mà cậu phục vụ vừa trông thấy kia mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Anh, ngài đây là...?” Tình nhân bé nhỏ Lâm Minh Chử dựa vào Hạ Liên Kỳ, cực kỳ lễ phép khẽ hỏi thân phận của tình địch mình.

“Mr. Asher, là người phụ trách khảo sát dự án bên công ty Nicholas, cũng là người đại diện phía công ty hợp tác của tôi.” Hạ Liên Kỳ âm thầm hít sâu, cố gắng giữ nụ cười nhã nhặn, phối hợp với màn diễn của cậu bạn nhỏ.

“Là dự án Kính Xuyên kia hả?” Lâm Minh Chử chớp mắt, rồi cười đầy trang nhã với Asher: “Chào anh, ngưỡng mộ tên anh đã lâu, cơ mà Hạ Liên Kỳ đó giờ vẫn chưa nhắc tới anh với tôi bao giờ.”

Phụt. Vừa nãy Hạ Liên Kỳ không chế vẻ mặt cực kỳ vất vả, lần này đã suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Lâm Minh Chử mang vẻ mặt ngây thơ ngồi xuống ghế bên cạnh Hạ Liên Kỳ, tuy không hề có thêm bất cứ động tác thân mật nào, nhưng tư thế chiếm giữ lại đủ đầy. Hai, ba câu ban nãy ý nói với Asher rằng, chuyện lớn nhỏ gì Hạ Liên Kỳ cũng tự kể hết với cậu, tất nhiên không đặt người theo đuổi là gã vào mắt.

Về mặt Asher liên tục đặc sắc: “...Chào cậu.”

Lúc này Lâm Minh Chử mới ngoảnh lại kiêu ngạo nhìn tình địch của mình. Asher mang mặt mũi điển hình của người Mỹ, tóc vàng, mắt xanh lam, rất giống quỷ tàn nhang với làn da tái nhợt.

Ừm, thật ra khách quan mà nói thì, khuôn mặt của Asher xem như tầm trung, nhưng trong mắt Lâm Minh Chử thì là xấu.

Lâm Minh Chử yên lặng tự hỏi mãi, cảm thấy lấy quan niệm thẩm mỹ và mắt nhìn của Hạ Liên Kỳ thì hẳn sẽ không “Một ngày không gặp, như cách ba thu” với tên quỷ tàn nhang như này, chắc chắn là tên người nước ngoài này đơn phương thả thính với Hạ Liên Kỳ.

Tốt nhất là gã quân quýt lấy anh, chứ nếu anh mà đối với gã... Hừ. Lâm Minh Chử nghĩ như thế, không khỏi trừng mắt nhìn Hạ Liên Kỳ.

“Minh Chử...” Hạ Liên Kỳ đột nhiên nhận được cái nhìn sắc như dao, vừa định mở lời thì Lâm Minh Chử lại ném thêm một ánh nhìn như dao bay tới, vội sửa miệng lại, “Ừm, Tiểu Chử...”

“Vâng?” Lâm Minh Chử nghiêng đầu nhìn hắn.

“Em...” Rốt cuộc là em học diễn đâu ra vậy? Hạ Liên Kỳ hít sâu, dịu dàng hỏi, “Em đói không? Muốn ăn gì thì gọi cái đây, nếu không đói thì chúng mình về nhà.”

“Thịt bò phi lê, white peach bubbles.” Lâm Minh Chử ngoan ngoãn nói.

Lúc này Lâm Minh Chử đáng yêu tới nỗi khiến người ta muốn ôm cậu vào lòng rồi nấn chỗ này chỗ kia, Hạ Liên Kỳ mỉm cười, vừa mới định nói gì đó thì Asher ngồi đối diện nửa buổi không nói gì bỗng tìm thấy thời cơ mở miệng.

“Cậu... Lâm.” Asher khá là ngạo mạn, “Có lẽ cậu không biết rồi, ở chỗ Moony này không phục vụ bò phi lê và đồ uống, bởi vì người tới đây đều là người trưởng thành cả.”

Asher thấy mặt mũi Lâm Minh Chữ có vài phần non nớt, lại trông cái vẻ chỉ biết làm nũng của cậu, bèn cảm thấy cậu chỉ là một tên nhóc không hiểu chuyện mà thôi. Kiểu đàn ông như Hạ Liên Kỳ chắc chắn sẽ không động lòng thật sự với một đứa nhóc nông cạn này, chắc là thấy mới mẻ nên mới cặp kè.

“Anh, thật sự không có à?” Lâm Minh Chữ ra vẻ thất vọng, “Nhưng em muốn ăn món đó.”

“Waiter (Phục vụ).” Hạ Liên Kỳ ngoắc tay với nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài muốn gì ạ?” Cậu phục vụ khiêm nhường hơi khom người xuống, trong khoảnh khắc ngắn ngủi trông thấy Lâm Minh Chữ thì sửng sốt.

Đây không phải cậu trai đã khiến sếp lớn cố ý gọi điện thoại “bật đèn xanh” hả?

“Hãy cho chúng tôi thêm một phần thịt bò phi lê và white peach bubbles.” Hạ Liên Kỳ ôn hòa nói, “Thật xin lỗi, em ấy thích ăn kiểu thịt bò này, nếu trên thực đơn không có món ấy thật thì tăng phí cũng được. Nước sốt chia làm hai đĩa, một cái là tiêu đen, một cái là cà chua ngọt. Độ của white peach bubbles phần cậu lấy thấp một chút.”

“Vâng, ngài hãy đợi một lát ạ.” Cậu phục vụ mỉm cười ghi lại lời của Hạ Liên Kỳ, thầm nhủ đừng nói là thịt bò phi lê, dù bây giờ vị khách này có muốn ăn Kebab(*), họ cũng phải xách cả bếp lò từ chợ đêm sang nữa là.

(*Chú thích: Kebab (còn được viết kebap, kabab, kebob, kabob, kibob, kebhav, kephav) là một món ăn sử dụng thịt nướng phổ biến tại Trung Đông, Đông Địa Trung Hải, và Nam Á... Các món kebab rất đa dạng, thông thường sử dụng thịt cừu và bò, ngoài ra còn có gà, lợn, dê, và cả cá, tôm, cua. Những người Hồi giáo và Do Thái không sử dụng thịt lợn để làm kebab vì những lý do tôn giáo, nhưng kebab thịt lợn vẫn có thể tìm thấy ở Ấn Độ, Hy Lạp, Armenia... Theo chân những người di cư, các món kebab hiện nay rất phổ biến tại châu Âu.)

Về mặt của Asher lại bắt đầu biến sang hướng vi diệu: “Cậu Lâm... trẻ thật nhỉ.”

“Anh Asher cũng rất trẻ.” Lâm Minh Chữ cười nói: “Nhìn qua cũng chỉ lớn hơn anh ấy vài tuổi thôi mà.”

Ngài Hạ ba mươi tuổi có lẽ yên lặng nhìn thoáng qua Asher nhỏ hơn hẳn vài tuổi, cảm thấy hắn sắp cười ra tiếng mất rồi.

Tối nay Asher chưa ăn gì, lúc này đã sắp bị Lâm Minh Chữ ghen chết.

Giữa cuộc trò chuyện chứa ánh dao ánh kiếm này, món thịt bò phi lê và white peach bubbles của tình nhân nhỏ Lâm Minh Chữ cũng đã bưng lên bàn. Hạ Liên Kỳ trực tiếp nhận đĩa của cậu, xắt thịt thành những miếng nhỏ vừa miệng giúp cậu, cũng không động đến đĩa của mình, chỉ cười nhìn cậu ăn từng miếng thịt.

So với bên kia, tình hình bên Asher tự mình xắt sườn cừu trông có vẻ quạnh quẽ hơn. Mà khối sườn này không ít gân, gã cầm dao nĩa mãi mà chỉ xắt được một phần ba.

Lâm Minh Chữ ỷ vào việc tình địch trả tiền mời ăn cơm, với nguyên tắc có tiện nghi mà không chiếm thì quá thốn, thế là sẵn khoái nuốt phần phi lê vào bụng, còn không ngừng âm thầm cảm thán, đồ ăn trong khách sạn của cái tên tư bản đó đúng là ngon tuyệt.

Ừm, sau khi chọc Asher tức giận tới nỗi ăn không vào, thì càng thấy ngon hơn nữa.

Lâm Minh Chữ đã buông đĩa xuống, Asher cũng không cố ăn món sườn cừu dai nhằng đó nữa, chỉ đành gượng cười đặt dao và đĩa xuống.

“Ăn xong rồi?” Hạ Liên Kỳ lấy giấy ăn nhẹ nhàng lau chút sốt cà chua nơi khóe miệng của Lâm Minh Chữ.

“Ừm!” Lâm Minh Chữ nheo mắt cười. Chuyện này thì cậu không nói dối gì, bữa cơm này ăn rất ngon.

Nhất là khi trông thấy Asher chưa ăn xong, cậu càng thấy ngon miệng hơn.

“Hai ta về nhà nhé?”

“Hạ, chúng ta phải bay vào sáng mai.” Asher đã mất kiên nhẫn, vội la lên: “Trợ lý cũng đã làm thủ tục vận chuyển cho hành lý ký gửi rồi, chỉ bằng đêm nay ngủ ở Moony đi, ngày mai đi thẳng ra sân bay luôn.”

“Nhưng mà...”

Hạ Liên Kỳ vừa muốn tìm cớ, Lâm Minh Chữ bèn dụi mắt, nói với giọng mệt mỏi: “Anh, em mệt rồi, không thì hôm nay ngủ ở đây luôn đi.”

“Nhưng ngày mai bọn tôi phải đi Kính Xuyên...” Asher không ngờ Lâm Minh Chữ cũng muốn ở lại, bèn vội xen vào.

“Không sao đâu anh Asher, anh của tôi muốn dẫn tôi đi mà.” Lâm Minh Chữ ôm cánh tay Hạ Liên Kỳ đứng đưa hai cái, “Đúng không anh, anh nói muốn dẫn em đến Kính Xuyên chơi mà nhỉ.”

“Ừ.” Hạ Liên Kỳ hết cách với cậu, cũng chẳng biết trong bụng cậu đang suy nghĩ gì bèn cười bất đắc dĩ: “Nhưng phòng ở Moony đều phải đặt trước, không biết có phòng để ở lại không nữa.”

Lúc này Asher chẳng hề mở miệng.

Lâm Minh Chữ cười lạnh trong lòng, trên mặt lại mang vẻ ngây thơ: “Không phải anh Asher đã đặt phòng rồi ư? Nếu hai anh phải đến sân bay thì... chắc sẽ không chỉ đặt một phòng đâu nhỉ?”

Asher cắn răng: “...Hai phòng.”

“Vậy thì tốt quá.”

Lâm Minh Chữ đã nắm rõ chiến lược của Asher trong lòng bàn tay. Nếu gã không chắc việc Hạ Liên Kỳ có đặt phòng cùng hắn hay không, thì chắc chắn gã sẽ không chỉ đặt mỗi một phòng. Lỡ như thái độ của Hạ Liên Kỳ quá cứng thì còn có thể tính nước lùi mỗi người một phòng, một đêm dài như thế, ai biết cái tên người Mỹ mang lối suy nghĩ “kỳ diệu” này có nảy ra được “ý tốt” nào không.

Dù đêm nay không thành, đến Kính Xuyên người này cũng sẽ chẳng thành thật gì.

Tranh người đàn ông này với tôi à? Quảng giấy kết hôn vào mặt anh luôn.

Ban đầu Lâm Minh Chữ hừ lạnh một tiếng trong lòng, rồi không biết nghĩ tới chuyện gì mà nhếch môi cười gian xảo.

“Nhưng chúng ta có tận ba người... Mà đi Kính Xuyên cũng sẽ bận lắm...” Asher vẫn cò kè.

Lâm Minh Chữ không nói gì, nháy mắt với Hạ Liên Kỳ.

Hạ Liên Kỳ đã nhận thấy xúc động muốn ghì cậu vào lòng nhào nặn không biết bao nhiêu lần, lịch sự nói với Asher: “Cậu Asher, bạn nhỏ nhà chúng tôi rất ngoan, sẽ không trễ nải công việc của chúng ta đâu. Nếu là hai phòng thì tôi và em ấy ở chung một phòng là được.”

Hừ, xem như anh có mặt đấy. Lâm Minh Chữ nghĩ như vậy, lại vì một câu “Bạn nhỏ nhà chúng tôi” của hắn mà mặt đỏ tím đập.

Đã nói đến nước này rồi, Asher cũng chẳng ngăn cản nữa, đành phải đưa thẻ phòng cho Hạ Liên Kỳ.

Chỉ có thần mới biết, lúc hai người chúc Asher mặt đen như đáy nồi ngũ ngon, đã muốn cười ha ha ha ha ha ra tiếng biết bao nhiêu.

Lâm Minh Chữ mang vẻ ngoan ngoãn ôm cánh tay Hạ Liên Kỳ, đi theo hắn vào phòng.

Vừa bước vào, Lâm Minh Chữ đã đá một cước vào cửa, xoay khuỷu tay lại, ngăn Hạ Liên Kỳ trên tường.

Hạ Liên Kỳ thở dài, ngoan ngoãn tuân theo, để cậu bạn nhỏ ấn hắn vào tường.

“Hạ Liên Kỳ.” Lâm Minh Chữ mang vẻ mặt lãnh khốc nhìn chăm chăm vào hắn.

“Ừm?”

Lâm Minh Chữ hung ác nhe răng nanh nhỏ với hắn.

“Không cho anh động đây. Em muốn hôn anh.”

5. Chương 5

Hạ Liên Kỳ bị cậu bạn nhỏ nhà hắn ghì lên tường, thăm nghĩ hai ngày này rốt cuộc là hắn đã nhận vận đào hoa gì đây. Hôm kia thì được người trong lòng túm vào ghế sau cường hôn, hôm nay bất ngờ bị cậu kabe-don, còn nhận được một câu báo trước hung mãnh.

Lâm Minh Chử hơi ngẩng đầu, mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào mặt của Hạ Liên Kỳ.

Cái kiểu uy hiếp ngoài mạnh trong yếu này của cậu bạn nhỏ, sau khi nhe răng nanh với hắn xong thì không động đậy gì nữa. Khóe miệng Hạ Liên Kỳ mang nụ cười nhạt, đôi mắt đào hoa lưu chuyển, nhưng cũng chẳng đáp lời.

Lòng bàn tay của Lâm Minh Chử đã hơi đỏ mồ hôi, cậu đang căng thẳng.

Nếu Hạ Liên Kỳ đẩy cậu ra, nếu Hạ Liên Kỳ mà đẩy cậu ra...

Hạ Liên Kỳ nhìn sâu vào Lâm Minh Chử. Hàng lông mi của cậu run nhẹ nhẹ, đôi mắt sáng rõ lóe một chút lo sợ và căng thẳng.

Phù... Hạ Liên Kỳ thở dài trong lòng, cảm thấy sợi tuyến nào đó vốn đã luôn ngập tràn nguy cơ nay đã lùi một bước.

“Tiểu Chử, lúc em muốn hôn anh, không cần phải hỏi đâu.” Mọi cảm xúc ngổn ngang trong lòng Hạ Liên Kỳ cuối cùng đều nhu hòa hơn, thâm tình chảy về nơi sâu nhất trong trái tim.

Nơi ấy cất giấu Lâm Minh Chử của hắn.

Đồng tử của Lâm Minh Chử co rút trong nháy mắt, lòng bàn tay cũng dần siết chặt. Ý của Hạ Liên Kỳ là... là...

“Cho tới giờ vẫn chưa từng cần hỏi. Dù là trước đây, hay là...” Giọng nói của Hạ Liên Kỳ rất êm tai, chậm rãi nói, lời thổ lộ tuy không rõ ràng nhưng lại nặng tình khiến tai người khác đỏ bừng, “Hay là sau này.”

“... Khốn kiếp.” Đôi mắt Lâm Minh Chử ửng đỏ.

Cậu cắn răng, ngón tay nắm lấy cà vạt của Hạ Liên Kỳ, túm xuống rồi ngưỡng cổ hôn lên đôi môi của Hạ Liên Kỳ.

Hạ Liên Kỳ mặc cho Lâm Minh Chử làm càn trên môi hắn, gặm cắn không theo kỹ thuật nào, liếm khe hở giữa đôi môi hắn, cạy mở khớp hàm của hắn. Lần thứ hai cậu bạn nhỏ cưỡng hôn vẫn không bắt được trọng điểm, nhưng sự nhiệt tình loạn xạ ấy lại nhen lửa hắn, ngập chìm hắn, không theo nguyên tắc nào.

Giống như nửa năm trước, bất ngờ nhảy ra chắn trước mặt hắn, nhào vào lòng hắn, không theo nguyên tắc nào.

Hạ Liên Kỳ đáp lại thế tấn công của cậu rất đổi dịu dàng, nhận hết tất cả mọi sự nhiệt tình trức trặc của cậu, giống như một người lớn mở vòng tay ôm ấp, chẳng e ngại điều gì mà ôm lấy cậu bạn nhỏ của hắn.

Mãi lâu sau, Lâm Minh Chử mới buông cà vạt của hắn ra, ngực không khỏi phập phồng, hơi thở cũng hơi dồn dập.

Hạ Liên Kỳ thấy đôi mắt cậu đã mơ màng, bên khóe mắt lại phấp phấp, người hắn vô thức đẩy lên một dòng lửa cháy, chảy từ trái tim đang đập về tứ chi trầm hải.

Lâm Minh Chử đỏ mặt trừng hắn, đập cho hắn một cước: “Cổ em đau lắm rồi, đập má sao anh cao đến vậy chứ? Cúi thấp chút đi.”

Hạ Liên Kỳ cười, nghe lời cúi người xuống, giây tiếp theo đã siết chặt eo Lâm Minh Chử rồi bế cậu lên, xoay người đặt cậu lên mặt tường vừa nãy, nheo mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt ửng đỏ của cậu.

Lâm Minh Chử cười mắng một câu, vươn tay ôm lấy cổ hần, màu đỏ bên khóe mắt càng lúc càng như thiêu như đốt, “Anh, nhìn không ra nhé, sao anh lại như thế... Ừm.”

Chưa nói xong đã bị người trước mặt trao một nụ hôn sâu. Một tay Hạ Liên Kỳ siết chặt eo của Lâm Minh Chử, tay còn lại đỡ cơ thể cậu vòng lên bắp đùi của hông hần, rồi bước từng bước tới gần tường.

Lưng Lâm Minh Chử dựa sát vào tường, không có chỗ dựa sức nên đành dồn hết toàn bộ sức nặng của chính cậu lên người Hạ Liên Kỳ. Hạ Liên Kỳ nhiệt tình hôn cậu, khác với sự ôn hòa dung túng vừa nãy, hôn tới nỗi cậu như sa vào ý thức lúc có lúc không, chẳng nhớ được mình đang ở đâu nữa.

Hạ Liên Kỳ dây dưa với môi lưỡi cậu, cảm nhận độ nóng của cậu đang kề sát trên người hần, trong đầu không còn lại mấy phần tỉnh táo.

Mãi lâu sau, hần mới chậm rãi buông đôi môi Lâm Minh Chử. Hai người vẫn giữ tư thế ôm chặt lấy nhau, khẽ thở hổn hển.

“Hạ Liên Kỳ, thật sự chẳng nhìn ra nhé.” Miệng Lâm Minh Chử vừa rảnh rồi cái đã ngứa miệng hai câu, “Cái kiểu hay mang về mặt cấm dục ấy... Chắc, khiến anh ghen chết rồi nhờ.”

Hạ Liên Kỳ không có tâm trạng đấu võ mồm với cậu, hần đã ném đủ miệng lưỡi lưu loát của cậu rồi, vì vậy bèn cười nhạt ăn ngay nói thật: “Rất thích em.”

Lâm Minh Chử đang định phang mấy câu chọc cười, bất thành linh ăn ngay một câu thổ lộ nghiêm túc của hần, hai mặt ửng đỏ: “Mẹ kiếp... Nói đi, có phải anh đã mơ ước khuôn mặt đẹp của tiểu gia đây từ lâu rồi không?”

Hôm nay Hạ Liên Kỳ chỉ muốn nói thật lòng, khẩn thiết và dịu dàng trao tất cả mọi lời âu yếm buồn nôn của nửa năm nay cho Lâm Minh Chử nghe: “Ừ, đã mơ ước từ rất lâu rồi, trừ lần đầu tiên xem như là nửa ngoài ý muốn, thì mỗi ngày của sau đó đều muốn hôn em.”

Lâm Minh Chử nghe mà mũi cũng chua xót hết cả, thầm mắng tên khốn này thật biết cách giấu, ra vẻ hung ác nói: “Giả bộ giỏi vl nhỉ Hạ Liên Kỳ, vậy sao anh không hôn em sớm hơn đi? Còn chờ em chủ động à? Anh có biết suýt chút nữa thì em...”

Anh có biết suýt chút nữa thì em không được nghe thấy những lời này của anh không.

Hạ Liên Kỳ cũng thầm mang thứ vị chất cháy bỏng ấy. Hần nhẹ nhàng hôn lên cằm của Lâm Minh Chử, dịu dàng nói: “Anh biết rồi... Tiểu Chử, anh xin lỗi.”

“Em... Đêm hôm đó...” Mặt Lâm Minh Chử nhất thời nóng hổi hổi.

Hạ Liên Kỳ nhớ tới cái đêm cậu say rượu ấy, cười nói: “Ừ, anh còn nghĩ là, tên khốn kiếp nào đã làm cậu bạn nhỏ nhà chúng mình đau lòng đến vậy chứ.”

“Mẹ kiếp, giờ thì biết là ai rồi đó.” Lâm Minh Chử tức giận đánh hần, mặt càng nóng hơn: “Ngày đó em đã... nói với anh...”

Hạ Liên Kỳ hơi sững người, hòa hoãn nói: “Tiểu Chử, em... còn nhỏ...”

Lâm Minh Chử thở dài, đã không thể trông cậy vào việc Hạ Liên Kỳ có thể nhìn thẳng vào sự thật là cậu đã tròn hai mươi ba tuổi rồi.

“Vậy,” Cậu siết chặt tay, ghé vào xương tai của Hạ Liên Kỳ thổi luồng khí nóng: “Khi nào thì anh sẽ để em làm đàn ông ấy nhỉ?”

Tim Hạ Liên Kỳ ngừng đập, lúc mở miệng lần nữa, giọng đã mang chút khàn, “Tiểu Chử, ngày mai phải lên máy bay, anh sợ em khó chịu.”

“Anh, giấy kết hôn của chúng mình đã lấy được nửa năm rồi, còn ngại ngần gì ở đây nữa.” Lâm Minh Chử cắn lên xương tai hần, trêu đùa: “Anh sợ em khó chịu, không thì tối nay em top nhé?”

Hạ Liên Kỳ nhìn thoáng qua bà xã đang có ý định phản công của hần, nhướn mày ra vẻ hứng thú.

“Hay là anh có ”ẩn tình” gì khó nói?”

Trời đất quay cuồng, khi tầm nhìn của Lâm Minh Chữ điều chỉnh tiêu cự xong, cậu đã được Hạ Liên Kỳ ôm rồi đặt lên giường. Cậu bạn nhỏ luôn nhanh mồm nhanh miệng nay chẳng còn sức lực nào để miệng lưỡi lưu loát nữa rồi.

Ừm, xem ra cả đêm nay chẳng có sức gì nữa cả.

Lâm Minh Chữ đón nụ hôn triền miên hơn của Hạ Liên Kỳ, được hân vuốt ve đến nỗi mơ màng rồi mà vẫn không quên cảm thán, giường trong phòng ở Moony thoải mái quá đi.

Chăn lông được gấp dày, mềm mại và lành lạnh, nhưng đã nhanh chóng nóng lên bởi nhiệt độ nóng cháy từ cơ thể hai người, bao bọc làn da trần trụi, xúc cảm rất nhả nhụi. Toàn thân Lâm Minh Chữ chỉ còn một chiếc áo thun mỏng manh thì bị Hạ Liên Kỳ vén lên trên ngực, lưng dính vào đệm, đôi chân dài vòng quanh lưng hắn.

Không thể không nói rằng lúc Lâm Minh Chữ nằm trên giường hôn hắn, là một chuyện gợi tình ngoài mạch trong yếu. Bạn nhỏ Lâm vừa nảy mới kiểu không ưng thuận sẽ không buông tha, chơi luôn kiểu làm nũng, cầu tiếp cận được tiếp cận, thì giờ đây lại không ngừng thấy ngại ngùng.

Trong căn phòng với ánh đèn lờ mờ của Moony, trên chiếc giường rộng lớn và mềm mại, Hạ Liên Kỳ quấn quýt kề cận với người gần như đã lỏa lồ là cậu, bàn tay ấm áp và khô ráo như điện giật mơn trớn cơ thể cậu, hoặc nhẹ nhàng hoặc mạnh mẽ xoa nắn, đến nỗi cậu thường phát ra tiếng rên rỉ kỳ lạ, kèm theo đó là sự run rẩy.

“Hạ Liên Kỳ... Hạ Liên Kỳ...” Lâm Minh Chữ ôm cổ hắn, vô thức kêu tên hắn, phân tâm nói sao nữa cái áo vắt trên người cứ thấy xấu hổ hơn ấy nhỉ.

“Tiểu Chữ, người em nóng quá.” Hạ Liên Kỳ hôn từ cổ cậu xuống xương quai xanh, vai, trước ngực, bụng,...

Lâm Minh Chữ cảm nhận cảm giác như lửa cháy ở sườn đùi trong, giọng không khỏi mềm nhũn: “Đừng... Anh, đừng chạm đến chỗ đó, ngứa...”

“Được, không chạm nữa.” Hạ Liên Kỳ nhếch môi, tay trượt xuống từ đường eo của cậu.

“...” Lâm Minh Chữ hít sâu, cắn môi, tay siết chặt hơn.

Hạ Liên Kỳ dựa sát người xuống, ghé vào tai cậu trêu chọc: “Căng thẳng làm gì, lúc ở nhà, buổi tối không tự vuốt ư?”

“Tự vuốt và anh... anh... giống nhau được à?” Con mẹ nó anh ở với em cả nửa năm nay mà nghĩ đến chuyện gì vậy hả! Lâm Minh Chữ gần như muốn hét ra tiếng.

Cảm nhận sự thay đổi cậu trong lòng bàn tay mình, Hạ Liên Kỳ cười nói cậu bạn nhỏ đúng là cậu bạn nhỏ, bình thường thì mang vẻ phóng túng tiêu sái, nhưng sự biến hóa trên cơ thể lại không mang vẻ ngây thơ và thành thực như lúc thường.

Trêu chọc xong, Hạ Liên Kỳ nhìn đôi má ửng đỏ của Lâm Minh Chữ, trong lòng bắt đầu dấy lên từng luồng nhiệt nóng bỏng.

Đây là Lâm Minh Chữ của hắn.

Nơi nào đó ở phía sau cơ thể đột nhiên tiếp xúc với một cảm giác lạnh lẽo và ẩm ướt, Lâm Minh Chữ không khỏi khẽ run rẩy.

Ngón tay Hạ Liên Kỳ nhanh chóng đâm chọc khiến chất âm ẩm ướt ấm áp hắn lên. Lâm Minh Chữ dần quen với sự xâm nhập tăng lên của ngoại vật, nỗi khó chịu nhỏ bé dần biến mất, cậu cũng dần có những phản ứng khác, dần vào eo bụng của Hạ Liên Kỳ khẽ thở dốc.

Động tác của Hạ Liên Kỳ giống như phong cách của bản thân hắn, vừa dịu dàng thoải mái nhưng rất dứt khoát thiết và thâm tình, từng bước mở rộng cơ thể của Lâm Minh Chữ.

Khi ngón tay đổi thành một thứ gì đó nóng cháy hơn, Lâm Minh Chữ rên một tiếng, ôm hắn càng chặt.

“Tiểu Chữ... Lâm Minh Chữ...” Hạ Liên Kỳ hôn lên khóe mắt ửng đỏ của cậu, động tác dưới thân lại hết sức dịu dàng, sợ lần đầu tiên làm cậu bị thương đôi chút.

Lâm Minh Chử ôm hân, tựa như một con cá đang nằm trên bờ đang hôn lên mặt nước, hô hấp, thở dốc, rên rỉ trong kẽ hở ngọt ngào. Từng cảm giác diệu kỳ truyền từ chỗ mẫn cảm ra toàn thân, Lâm Minh Chử biết Hạ Liên Kỳ đang kiềm chế chính hân, đương lúc thở dốc bèn cắn răng nói: “Anh, hãy mau... A... Dừng sức...”

Hạ Liên Kỳ cúi đầu hôn cậu, ve vuốt eo cậu, động tác đậm sâu dần nhanh.

Hai người tâm đầu ý hợp quần quýt cơ thể để làm tình có lẽ là chuyện khiến người ta sung sướng nhất trên đời. Làn da càng lúc càng nóng, không khí càng lúc càng bền chặt, đôi mắt nhiễm tình dục, sự va chạm trực tiếp bộc trực và thành khẩn, tất cả đều đang thiêu đốt lý trí và tình cảm của hai người.

Lúc làm tới phía sau, hai người giao triền cùng một chỗ, gần như chẳng còn quan tâm đến điều gì mà chỉ biết dùng cơ thể để biểu lộ tình yêu sâu thẳm nhất của bản thân.

Lâm Minh Chử cảm thấy như cậu đang dần bay bổng, nhưng mỗi lần lại bị động tác kịch liệt hơn nữa của Hạ Liên Kỳ ném từ trên đám mây ấy, lúc cậu sa xuống lại vững vàng đón được, dùng thứ lửa nóng trực tiếp nhất xỏ xuyên qua người cậu.

Mỗi lần khi cậu cảm nhận rõ được thứ cảm xúc vui sướng sâu sắc nhất ấy, cậu đều niệm trong lòng một lần, rằng người này là Hạ Liên Kỳ.

Hạ Liên Kỳ của cậu.

Ước chừng đến rạng sáng, tiếng thở dốc trong không khí khiến kẻ khác phải xấu hổ dần ngừng lại.

Hạ Liên Kỳ kéo Lâm Minh Chử vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa mái tóc cậu: “Muộn lắm rồi, ngủ đi.”

Lâm Minh Chử gối đầu lên hóm cổ hân, mí mắt díp lại, trong cơ thể ngập tràn luồng nhiệt kỳ lạ, nóng đến nỗi cậu cứ muốn ngủ mãi không tỉnh trong lòng Hạ Liên Kỳ như vậy.

“Hạ Liên Kỳ... Em,” Lâm Minh Chử gắng gượng không để cậu thiếp đi, “Em có rất nhiều lời muốn hỏi anh...”

“Anh cũng có rất nhiều lời muốn nói với em.” Hạ Liên Kỳ cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cậu, “Hôm nay đã khuya lắm rồi, cứ chọn một chuyện quan trọng nhất để hỏi anh trước được không? Những chuyện còn lại mà em muốn biết, thì để sau này anh nói cho em.”

“Ừm.” Lâm Minh Chử chui vào lòng hân, giọng nói mang theo sự ỉu rĩ khôn cùng, khẽ hỏi: “Anh thật sự thật sự thật sự... thích em ư?”

Trái tim Hạ Liên Kỳ mềm mại, ôm người trong lòng càng chặt hơn.

“Anh yêu em.”

“Là loại yêu thật sự thật sự thật sự đó.”

6. Chương 6

Khi Hạ Liên Kỳ tỉnh giấc, Lâm Minh Chử đang vùi vào cổ hân ngủ rất đỗi ngọt ngào.

Hân nhẹ nhàng hôn lên đỉnh tóc mềm mại của Lâm Minh Chử, một cảm giác diệu kỳ nháy mắt tràn vào lòng hân, lấp đầy trái tim hân bằng sự thỏa mãn và nhu hòa.

Không phải là mơ. Tối qua người đã quần quýt bỏng cháy với hân, mây mưa rồi ngủ thiếp đi mất, hiện giờ đang say ngủ trong lòng hân.

Người này là Lâm Minh Chử, Lâm Minh Chử của hân.

Hạ Liên Kỳ yên lặng nhìn chăm chú vào cậu, cảm nhận hàng vạn hàng nghìn sự ngọt ngào và cháy bỏng.

Người thiếu niên ấy đang bĩu môi, tóc trên trán hơi loạn, lộ ra tư thế ngủ không chút phòng bị. Hôm qua đã bị lấn qua lấn lại đến khuya, Hạ Liên Kỳ muốn để cậu ngủ thêm một lát nữa còn hấn thì dậy trước sửa soạn, nhưng giờ lại không nở buông cậu ra. Một ngài Hạ sát phạt quyết đoán trong giới kinh doanh giờ đây đã lâm vào sự xoắn xuýt trước nay chưa từng có.

“Hạ Liên Kỳ...” Long mi Lâm Minh Chử giật giật, vẫn chưa mở mắt mà đã khê khàng gọi tên hấn, rúc vào lồng ngực ấm áp của hấn.

Thôi được, chuyện này chẳng cần xoắn xuýt thêm làm gì, tạm thời hấn tuyệt đối chẳng thể dậy được nữa rồi.

Hạ Liên Kỳ ôm cậu vào lòng hấn, dịu dàng đáp: “Anh ở đây.”

Lâm Minh Chử hơi nghiêng đầu, răng nanh nhỏ cắn lên xương quai xanh của hấn: “Đồ khốn.”

Hạ Liên Kỳ cực kỳ lấy ơn báo oán hôn lên trán cậu, trêu chọc: “Cục cưng à, ngày thứ hai sau đêm tân hôn, vừa tỉnh ngủ cái đã mắng anh rồi.”

“Thì sao, em mắng oan anh à?” Lâm Minh Chử lại cắn hấn: “Anh nói anh không phải tên khốn à?”

Trước đây đã để cậu bạn nhỏ chịu ấm ức, sau đó còn giày vò cậu cả một đêm, Hạ Liên Kỳ thật lòng thừa nhận: “Ừ, anh là tên khốn.”

“Đăng ký kết hôn cả nửa năm rồi mà giờ mới là đêm tân hôn, anh già còn mặt mũi nữa không thể?” Lâm Minh Chử tức giận cười nhạo hấn: “Cũng chỉ có em, điểm nào cũng tốt mỗi cái nhìn tệ chút thôi, chứ với tính lãnh đạm sau khi kết hôn của anh ấy à, đổi sang người khác thì người ta đã ly hôn với anh từ đời nào rồi.”

Hạ Liên Kỳ xuôi theo ý của cậu, giả bộ không nhớ chuyện hai người đã ước định 300 ngày kết hôn giả, ngoan ngoãn đáp: “Anh sai rồi.”

Có lần trao đổi tâm ý với nhau tối qua, thật ra Lâm Minh Chử đã chẳng còn giận hấn như thế nữa. Trừ việc hấn ngấm ngầm thích cậu mà không chịu nói ra, hại cậu phải ghen công cốc như này cần phải truy cứu, thì những nơi còn lại trong lòng Lâm Minh Chử đã ngấm đầy sự ngọt ngào vô hạn từ lâu.

Cậu và Hạ Liên Kỳ đã ở bên nhau rồi.

Người đàn ông cậu đã động lòng từ khi trông thấy hấn nửa năm trước, tối qua đã ôm, đã hôn, đã quần quýt cơ thể đầy cháy bỏng cùng cậu.

Nhưng dù gì thì với “sự vui sướng lúc mới cưới”, chút tình thú sau khi kết hôn của cặp chồng chồng mới cưới có thể nói là không thấy cũng tự hiểu được. Người đã là của cậu rồi, không nhân cơ hội ra vẻ ngứa mồm chút thì đương nhiên là không được.

“Nói, rốt cuộc là anh có bao nhiêu tình nhân châu Á xinh đẹp?” Lâm Minh Chử khoanh tay xoay mặt, đưa lưng về phía Hạ Liên Kỳ.

Ầy, ngu si đi khoác loác bị vợ bắt bẻ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Hạ Liên Kỳ thở dài, vươn tay ôm eo của Lâm Minh Chử: “Chỉ có một người thôi mà, và đã là vợ anh rồi.”

Lâm Minh Chử đang đưa lưng về phía hấn đỏ bừng mặt, tức giận nói: “Quý mới tin anh.”

“Tiểu Chử.” Hạ Liên Kỳ siết eo cậu: “Nửa năm nay bên anh có tình nhân hay không, chẳng lẽ em không biết ư? Mỗi ngày trừ việc đi làm thì đều ở nhà ngắm em mà.”

Lâm Minh Chử lại đỏ mặt, cũng may là đang quay lưng với hấn nên không xấu hổ lắm. Nghẹn lời một lúc lâu, cậu vờ vô tình hỏi chuyện đã canh cánh trong lòng: “Thế, cái tên quý tàn nhang tóc vàng ngày hôm qua là sao?”

Hạ Liên Kỳ không khỏi bật cười, “Em rất biết đặt biệt danh cho người khác đấy.”

“Ồ, thì sao, thân thiết với người ta rồi nên ngay cả biệt danh cũng không muốn cho em đặt?” Lâm Minh Chử sẵn giọng.

“Không dám không dám.” Hạ Liên Kỳ kéo người vào lòng hắn, trêu chọc: “Vợ anh nói cái gì thì là cái đó.”

“Bớt lảm lời hộ em cái.” Cơ thể Lâm Minh Chử sa vào sự ấm áp, nhưng vẫn cứng đầu không chịu cho qua hỏi tiếp: “Hai người các anh là sao? Điện thoại tin nhắn không ngừng nghỉ, bây giờ còn hẹn thẳng đến Moony luôn?”

Hạ Liên Kỳ nhớ tới dáng vẻ đáng yêu tới qua của Lâm Minh Chử, mặt mờ nói: “Vậy sao em cũng tới Moony tìm anh, hửm? Tình nhân của anh?”

“Cái này anh đừng quan tâm.” Lâm Minh Chử nhú mày: “Làm sao, quấy rầy anh với gã hẹn hò à?”

Hạ Liên Kỳ thật sự oan lắng: “Gã đúng là người phụ trách bên công ty hợp tác với bọn anh, anh chẳng thể đưa người ta vào danh sách đen được mà. Anh tưởng một người nước ngoài như gã thì bỗng muốn ăn cơm Tây thôi, ai biết gã lại khôn khéo như thế chứ.”

Lâm Minh Chử hừ một tiếng: “Dù gì anh vẫn nhận lời với gã.”

“Đã hợp tác thì thật sự không nên đánh người ta một vố.” Hạ Liên Kỳ xin tha, “Đợi dự án lần này kết thúc, anh cam đoan sẽ ném cả người lẫn số điện thoại vào danh sách đen.”

“Một người thuộc công ty hợp tác, theo đuổi cả tháng trời từ California đến Diêm Tắc, cũng chẳng dễ dàng lắm nhỉ.” Lâm Minh Chử ậm ừ nói.

Cả tháng trời?

Nhớ đến chuyện một tháng trước Asher bắt đầu truy vây chặn đường hắn, Hạ Liên Kỳ đột nhiên như hiểu ra được gì đó.

Hóa ra cậu bạn nhỏ không được tự nhiên quây với hắn suốt một tháng nay là do chuyện này à.

Hạ Liên Kỳ cảm thấy rất vui, đặt cằm lên vai Lâm Minh Chử, trêu đùa: “Cực cưng, sao em biết là... một tháng thế?”

Lâm Minh Chử trầm nghĩ bất cần cái là lộ mất tiêu rồi. Nhưng hai người đã ở bên nhau, cũng chẳng việc gì phải kiêng dè khách sáo nữa cả, dứt khoát đáp lời: “Điện thoại anh đã từng yên tĩnh suốt cả tháng nay chưa? Ngày nào cũng nhắn tin gọi điện thoại, ai không biết còn tưởng anh đã kết hôn với gã rồi ấy.”

“Tiểu Chử của chúng ta ăn giấm chua đấy à?” Hạ Liên Kỳ siết chặt tay, trầm thấy cái vẻ ghen tuông của vợ hắn thật sự rất đáng yêu.

Tâm tư bé nhỏ bị nhìn thấu, Lâm Minh Chử vội la lên: “Ăn giấm chua của đại gia anh đó! Anh không nói rõ với em thì em sẽ về nhà ngay bây giờ, anh với gã cứ đến Kính Xuyên hưởng thế giới hai người đi.”

“Được rồi được rồi.” Hạ Liên Kỳ chẳng dám tiếp tục đùa cậu, vội dỗ dành: “Anh nói với em mà.”

Lâm Minh Chử nghe xong toàn bộ quá trình theo đuổi bám riết chồng cậu không tha của tên Asher kia, cả người đều muốn tặc mao: “Con bò nước Mỹ đó coi em chết rồi à?”

Hạ Liên Kỳ vuốt lông cho cậu bạn nhỏ, bắt đắc dĩ đáp: “Chắc em đã biết anh sống như thế nào rồi chứ, người này đánh không được mắng không xong, anh còn từng nghĩ hay là đi ăn máng khác luôn.”

“Sao anh không nói với gã anh đã kết hôn rồi? Cái kiểu trò chuyện ve vãn sẽ bị bạo hành gia đình ấy.” Lâm Minh Chử quay đầu lại liếc hắn. Thật sự chẳng cần đến vũ khí hợp pháp làm gì, nếu là cậu, cậu đã dán tờ giấy kết hôn lên mặt tên kia từ lâu rồi.

Hạ Liên Kỳ nhất thời nghẹn lời, những suy xét trước đây thoáng chốc không biết giải thích thế nào với Lâm Minh Chử mới phải, bèn đáp qua loa: “Khụ khụ... Dù sao thì khi đó, chúng mình, chỉ kết hôn giả thôi mà...”

“Ai muốn kết hôn giả với anh!” Lâm Minh Chử xoay người, đề cả người lên Hạ Liên Kỳ, ra vẻ hung ác nhe răng nanh nhỏ: “Ông thật sự yêu anh! Biết chưa!”

“Ừ, biết rồi.” Hạ Liên Kỳ nhìn cậu, khóe mắt mang ý cười.

“Đồ khốn.”

Đôi mắt đào hoa của Hạ Liên Kỳ hơi nheo lại, còn chưa kịp mở lời trêu chọc đã được chân ái của hắn hôn lên môi.

...

“Tiểu Chủ, bàn một chuyện này được không?” Giữa tiếng thở dốc khi hôn nhau, Hạ Liên Kỳ dịu dàng hỏi.

Lâm Minh Chủ nửa nằm lên người hắn, lười biếng đáp: “Ừm?”

“Chuyện anh khôn nạn thì anh thẳng thắn thừa nhận.” Khóe mắt Hạ Liên Kỳ mang ý cười, đôi mắt lại chứa sự thâm tình không đổi thay, “Nhưng anh chắc chắn là người yêu em nhất trong đám khôn nạn đó.”

Lâm Minh Chủ sững sốt, sau đó cong miệng, tiếp tục hôn lên môi cái tên yêu cậu nhất trong đám khôn nạn đó.

Lúc hai người tỉnh giấc thì mới chỉ là sáng sớm tinh mơ, vuốt ve an ủi một chốc rồi lại ôm nhau ngủ tiếp, đến khi tỉnh lần nữa thì trời đã sáng bừng.

Không thể không nói, chất lượng cảm giác ôm người yêu ngủ cùng nhau thật sự không tệ chút nào. Mới sáng ra Lâm Minh Chủ đã tỉnh giấc hai lần trong lòng Hạ Liên Kỳ, quả thật cả người đã chứa đầy niềm hạnh phúc trào dâng.

“Ngủ no rồi à? Chưa tỉnh thì nằm thêm một lát đi, anh dậy sửa soạn đơn giản trước đã.” Hạ Liên Kỳ vịn vào tóc cậu, dịu dàng nói, “Bay vào hơn bảy giờ tối, không phải vội. Nếu em không muốn dậy thì đợi chút nữa anh đặt cơm cho phòng mình.”

“Em không xuống giường đâu, mệt quá, anh đánh răng rửa mặt thay quần áo cho em đi.” Lâm Minh Chủ cực kỳ vô lại nằm sấp làm con lừa, lười biếng nằm nhòai trên giường, đôi chân dài tùy tiện duỗi ra ngoài chăn, “Đợi chút nữa xuống tầng đi, em không muốn ăn trong phòng.”

“Tiểu Chủ, em... khó chịu không?” Tuy Lâm Minh Chủ chỉ thuận miệng nói đùa, nhưng Hạ Liên Kỳ không chắc cậu có thật sự mệt tới nỗi khó chịu thật không. Hôm qua vì là lần đầu của cậu, tiền diễn đã làm rất kiên nhẫn và đầy đủ, lúc vừa bắt đầu còn kiềm chế được chút, sau đó hai người có thêm quan tâm nữa, nhớ lại thì hơi điên cuồng thật.

Mới sáng ra Lâm Minh Chủ đã hưởng bao ngọt ngào và cả cơn ghen mù quáng, được hắn hỏi như vậy, phần eo lẫn nơi phía sau dần đau nhức.

Nói thật ra thì kỹ thuật của Hạ Liên Kỳ... rất tốt. Mỗi lần cậu lên đỉnh vào tối qua gần như đã mất ý thức, động tác của Hạ Liên Kỳ rất nồng cháy, nhưng vẫn giống như chính bản thân hắn, trong xương cốt luôn chứa sự dịu dàng không bao giờ biến mất. Tuy hôm qua có kịch liệt đến đâu thì cậu cũng chẳng thấy quá khó chịu chút nào, cũng chẳng bị thương, chẳng qua rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi mấy mức độ đau nhức nào đó.

Nếu là bình thường, với chút đau nhỏ xíu xiu ấy, Lâm Minh Chủ vén tóc cái là ổn ngay. Nhưng bây giờ không phải lúc “bình thường”.

“Eo, chỗ này, nhức lắm. Mông, đau.” Lâm Minh Chủ tức khắc rưng rưng, mềm giọng làm nũng.

Hạ Liên Kỳ cười, an tâm, xem ra không có gì đáng ngại. Nhưng vì để chăm chút cho cảm xúc tân hôn của bạn trai nhỏ, Hạ Liên Kỳ vẫn ngoan ngoãn nói: “Em cứ nằm đi, anh sửa soạn xong sẽ xoa bóp cho em.”

Lâm Minh Chủ ngọt ngào vui vẻ trong lòng, ôm chặt lật người lại.

Lần này trở người không được, bạn nhỏ Lâm đang yếu ớt thả thính với bạn trai ngạc nhiên kêu lên: “Hạ Liên Kỳ!”

“Hửm?” Hạ Liên Kỳ vừa định đến phòng vệ sinh lấy khăn nóng cho cậu, vội quay lại hỏi, “Sao đấy?”

Không biết Lâm Minh Chủ đang dùng vẻ mặt gì nhìn mấy gói bao cao su Okamoto đặt bên giường, gian nan nói: “Không, không có gì... Chỉ đột nhiên cảm thấy, anh rất cảm thú.”

Về sự thay đổi từ tên khốn nạn đến cảm thú, ngài Hạ tỏ vẻ hân vui vẻ nhận: “Đúng rồi, bỗng nhiên không làm người nữa(*), vất vả bà xã rồi.” Hừm, hôm qua là ai dịu giọng làm nũng dưới thân hân, hoàn toàn không nhớ ra nữa.

(*Chú thích: Ý ở đây là ảnh chẳng làm người (tên khốn nạn) nữa mà chuyển sang cảm thú rồi =))

Lâm Minh Chử nhìn thoáng qua bảng giá cả ở đầu giường, thầm nghĩ Moony cũng biết làm ăn kiếm lời phết. Giá của bao cao su Okamoto chỉ tầm khoảng 60, 70, vậy mà một cái trong phòng đã lên đến 300 tệ, đúng là lời nhiều quá.

Nếu không thì bảo Hạ Liên Kỳ từ chức rồi bọn cậu cùng đi nhờ vả Trần Hành Chi mua đi bán lại đồ dùng của khách sạn thì xong luôn... chần chẫn sẽ kiếm lời lớn! Ừ, đến lúc ấy đóng gói Lục Thần gửi tới chỗ Trần Hành Chi là được.

Lâm Minh Chử đã bắt đầu đại bàng giường cánh bên bờ làm giàu, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui mấy chuyện hư cấu mua đi bán lại bao cao su để phát tài.

Hạ Liên Kỳ thấy cậu nhìn chăm chăm vào bảng giá xong mà mãi không hé răng nửa lời, bèn nghĩ chắc cậu thấy xấu hổ nên định mở miệng an ủi cậu không sao đâu cục cưng chồng em rất nhiều tiền.

Nhưng hiển nhiên là hân đã nghĩ rất ngây thơ về Lâm Minh Chử rồi.

Lâm Minh Chử nhìn chăm chú vào bao cao su đã ném đi, từ vẻ mặt gian khổ vì diệp dần đổi thành sự nghiền ngẫm và nghiền cứu tìm tòi, cuối cùng là vẻ mặt xảo quyết thần bí khó lường.

“Hạ Liên Kỳ, hóa đơn giá phòng của Moony... sẽ được đưa đến người đặt phòng nhỉ?” Lâm Minh Chử nheo mắt.

“Ừ, bản ghi chép phí dùng cơm và đồ dùng trong phòng đều được liệt kê cả.” Hạ Liên Kỳ nói.

Về mặt của Lâm Minh Chử càng lúc càng vi diệu, nhìn ra được cậu đang rất cố gắng không bật cười ra tiếng: “Anh nói xem, lúc Asher ký hóa đơn, thấy chúng ta đã tiêu hơn một ngàn tệ tiền bao cao su thì...”

Hạ Liên Kỳ sững sốt, lập tức cùng mang về mặt vi diệu như Lâm Minh Chử.

Chồng chồng hai mặt vi diệu đối diện nhau, sau đó rất ăn ý cùng nhau cười ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha như điên.

Lúc cặp chồng chồng “mới cưới” nào đó bước ra khỏi phòng đã là buổi trà chiều.

Hôm qua Lâm Minh Chử chẳng hề nghĩ gì nhiều bèn thẳng tay bán đứng luôn Lục Thần, áo khoác thun quần thể thao, muốn có bao nhiêu phần sinh viên thì có bấy nhiêu phần. Nếu ngày hôm qua Lục Thần không hi sinh nhan sắc gọi điện cho Trần Hành Chi, không chắc người ta đã để hai cậu bước vào.

Tối qua Hạ Liên Kỳ không cởi áo thun của cậu ra, bởi vì mấy nguyên nhân nào đó mọi người đều hiểu cả, nên cái áo thun ấy tạm thời không thể mặc được.

Hạ Liên Kỳ vốn định bảo trợ lý mua cho hân hai bộ quần áo rồi đưa sang, Lâm Minh Chử giật điện thoại của hân giấu ra phía sau, rồi giương đôi mắt đầy mong chờ nhìn áo sơ mi trên người hân.

“Cái áo sơ mi này là anh tạm thời mua qua loa cho cuộc họp, chất vải mặc vào không thoải mái lắm.” Hạ Liên Kỳ cười nói.

Lâm Minh Chử nhào vào người hân không đồng ý thì không buông tha: “Em mặc kệ, ai bảo hôm qua anh làm bẩn áo em. Anh đền cho em, em sẽ mặc cái áo trên người này của anh.”

Hạ Liên Kỳ thầm nghĩ may là hôm qua trước khi rời khỏi nhà hân đã mặc một cái áo len bên ngoài sơ mi, nếu không hôm nay phải để trần rồi.

“Anh cởi không cởi không đó.” Lâm Minh Chử bắt đầu vươn tay cởi cúc áo hân, “Đừng chơi trò dục cự hoàn nghênh(*) với em nhé. Mau lên, tự chủ động cởi hết ra cho em xem.”

(*Chú thích: Dục cự hoàn nghênh chắc mọi người cũng hiểu được rồi nhỉ =)) Nôm na là ban đầu ra về từ chối sau thì nghênh đón.)

Hạ Liên Kỳ cam tâm tình nguyện chịu uy hiếp, nghe lời cởi chiếc áo sơ mi mặc chưa được bao lâu, rồi tự tay mặc và cài cúc cho vợ hần.

Lâm Minh Chử cầm một bên tay áo đã dài quá cánh tay, chỉ đành ló vài đầu ngón tay ra khỏi cổ tay áo: “Hạ Liên Kỳ sao cái áo này của anh lớn vậy, rõ là trông không khác gì áo em mà...”

“Kệ anh.” Hạ Liên Kỳ cười giúp cậu xắn ống tay áo một nấc, xoay người lấy quần áo hôm qua vứt trên mặt đất cho cậu.

Lâm Minh Chử đương thấy mới mẻ nên đùa nghịch với áo sơ mi của Hạ Liên Kỳ, bất chợt kịp phản ứng lại lời hần vừa nói, bèn đỏ mặt, cầm gối trên giường đánh hần: “Không biết xấu hổ!”

Cứ như thế, hai người vừa tán tỉnh vừa cười đùa, dây dưa mãi mới sửa soạn xong để ung dung xuống tầng ăn cơm.

“Anh Asher! Buổi sáng tốt lành!” Từ xa xa Lâm Minh Chử đã vẫy tay chào với Asher, cười toe toét không chịu được.

Đến nỗi mà chứng nghiệm diễn của vợ lại nổi lên, thiết lập tình nhân nhỏ login.

Hạ Liên Kỳ mỉm cười bất đắc dĩ, cùng đi với “tình nhân nhỏ” đã đăng ký kết hôn với hần cả nửa năm nay đến chỗ Asher.

Asher nhìn hai người kia mặt đầy cảnh xuân bước tới, lại nhìn đồng hồ báo hai giờ chiều, cưỡng ép rút lại câu buổi sáng tốt lành.

“Xin lỗi anh Asher nhé, bọn tôi xuống muộn quá.” Lâm Minh Chử cười khẽ le lưỡi, chớp mắt, “Bình thường ở nhà đều dậy vào giờ này, phòng Moony rất thoải mái, tốt như ngủ ở nhà vậy.”

Asher gượng cười: “Cậu Lâm thích là được rồi.” Khi nói, ánh nhìn của hần dừng ở chiếc áo sơ mi bên trong áo khoác thể thao của Lâm Minh Chử, không khỏi giật mình sửng sờ.

Hôm qua Lâm Minh Chử mặc mỗi cái áo thun bình thường và bộ đồ thể thao, Asher chỉ nghĩ cậu là sinh viên Hạ Liên Kỳ thấy mới mẻ nên bao dưỡng, dù gì người đàn ông như Hạ Liên Kỳ tuyệt đối không thể thất lòng với nhóc quỷ vẫn chưa hết tính trẻ con này, mới lạ chút là hết ngay.

Nhưng hôm nay, áo thun của Lâm Minh Chử đã đổi sang chiếc sơ mi rõ ràng là hơi rộng. Cảm giác loại sơ mi trắng trang trọng kiểu này và đồ thể thao không mấy hợp nhau, nhưng mặc trên người Lâm Minh Chử lại chẳng thấy không hợp, rất có cảm giác đan xen giữa thiếu niên và người trưởng thành.

Đây là chiếc áo sơ mi mà hôm qua Hạ Liên Kỳ đã mặc bên trong áo len.

Asher không thể không thừa nhận, Lâm Minh Chử thật sự là cái kiểu “mấy em giai trẻ trung xinh đẹp người châu Á” trong lời của Hạ Liên Kỳ. Tóc đen mềm mại, làn da nhẵn nhụi, mặt mày và xương mũi đều mang vẻ ôn nhuận và tinh xảo đặc trưng của người châu Á, đôi môi mỏng và đuôi lông mày hơi nhếch lại mang vẻ cổ mở của người thiếu niên. Cổ áo sơ mi hơi không vừa người phanh ra, lộ một đoạn cổ trắng nõn, hơi đem lại cảm giác quyến rũ.

Từ từ, đây là...

Bên dưới nửa cổ áo là vài dấu hôn mờ mờ có thể thấy mang máng.

Sắc mặt Asher không tốt lắm. Tối đó hai người vào phòng, đến tận chiều hôm sau mới đi ra, lại thêm cái vụ mặc áo rộng, đến kẻ gốc cũng nghĩ được hai người đã làm gì.

Nhưng trong cảm nhận của Asher, Hạ Liên Kỳ là kiểu người rất chừng chặc và ôn liêm. Chính gã đã theo đuổi hần một tháng mà chẳng thấy hần mấy may động lòng, thế sao hần lại vì một tình nhân nhỏ không hiểu chuyện đó, đương lúc đi công tác mà làm chuyện như vậy... như vậy chứ...

Asher nhìn hai người đang không giấu được dáng vẻ thân mật, lòng cực kỳ khó chịu.

Không phải chỉ là một tình nhân nhỏ thôi à, loại sinh viên trẻ trung kiểu này trong giới rất nhiều, gã không tin Hạ Liên Kỳ sẽ luôn thấy chưa đủ mới lạ.

Lâm Minh Chử kéo Hạ Liên Kỳ đến khu tự lấy thức ăn, vừa gấp đồ ăn vào đĩa vừa vất vả nín cười: “Ầy, anh thấy không, cái vẻ mặt của tên quý tộc nhang đó, ha ha ha ha ha ha...”

Hạ Liên Kỳ vỗ lên hông cậu, cười nói: “Vui rồi chứ, mau ăn đi, chút nữa phải ra sân bay rồi.”

Thiết lập tình nhân nhỏ của Lâm Minh Chử login, vẻ mặt đầy nhu thuận gật đầu với hắn: “Biết rồi ạ, ngài Hạ.”

“Cực cưng, em mới diễn tình nhân nhỏ đã nghiền vậy?” Hạ Liên Kỳ không nhịn được vươn tay vò tóc cậu: “Em kiểu này khiến anh luôn mang... cảm giác phản bội.”

Lâm Minh Chử nhét một miếng bánh pudding: “Phản bội gì?”

Hạ Liên Kỳ cong miệng: “Ra ngoài đi công tác, vùng trộm gặp tình nhân nhỏ sau lưng vợ... Chắc chắc, em ấy đáng yêu vậy mà ghen thì không biết phải đổ thế nào mới được đây.”

Lâm Minh Chử liếc xéo hắn: “Ai thích ghen?”

Hạ Liên Kỳ xin tha: “Anh. Anh thích ghen.”

Lâm Minh Chử tiếp tục ăn, âm ờ nói: “Thật là, làm tình nhân nhỏ cho anh mà anh còn không vui à? Đây là lần đầu tiên ông làm tình nhân nhỏ cho người khác được không...”

Đâu chỉ là lần đầu làm tình nhân chứ, còn là lần đầu kết hôn lần đầu yêu đương lần đầu ấy ấy được không!

“Vui, vui vô cùng.” Hạ Liên Kỳ cũng rất yêu dáng vẻ đáng yêu này của cậu, đưa cốc sữa nóng cho cậu, dịu dàng nói: “Cơ mà thỉnh thoảng vẫn đột nhiên hơi nhớ bà xã đấy.”

Lâm Minh Chử uống một hớp sữa, má ửng màu đỏ nhạt: “... Buổi tối lại là bà xã anh.”

Hạ Liên Kỳ bị cậu ngọt ngào không chịu nổi, lại muốn nhào nặn người trong lòng mình.

“Úi úi úi, anh nhìn kìa nhìn kìa.” Lâm Minh Chử đột nhiên đặt cốc sữa xuống, mắt tỏa sáng, “Nhân viên phục vụ đưa hóa đơn cho tên quý tộc nhang kìa!”

Hạ Liên Kỳ nhìn theo ánh mắt của cậu.

Nhân viên phục vụ mặc đồng phục mỉm cười đưa hóa đơn cho Asher. Asher gật đầu chào, mở tờ hóa đơn ra.

“Lật rồi lật rồi, ha ha ha ha ha làm sao giờ em rất muốn cười.” Lâm Minh Chử tóm lấy cánh tay Hạ Liên Kỳ, mặt đầy hưng phấn âm thầm quan sát vẻ mặt của Asher.

Hạ Liên Kỳ hơi dè dặt hơn so với cậu, nhưng cũng rất mong chờ nhìn qua.

“Sắp thấy rồi, tờ cuối cùng, ha ha ha ha ha!” Lâm Minh Chử cười không thẳng người nổi, dựa vào vai Hạ Liên Kỳ cười sắp rớt nước mắt: “Hạ Liên Kỳ anh nhìn mặt gã mà xem ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười của Lâm Minh Chử càng lúc càng lớn, Hạ Liên Kỳ đành tóm cậu vào lòng, hôn lên môi cậu.

Lâm Minh Chử bất ngờ bị cưỡng hôn, tức khắc tròn mắt.

Hạ Liên Kỳ đỡ lưng cậu, vừa hôn vừa từ từ đặt cậu xuống ghế, hai người giấu mình sau khóm hoa trang trí.

Cách đó thật sự rất hữu hiệu. Được hưởng thụ cả trong lẫn ngoài, Lâm Minh Chử yên tĩnh lại, trông mắt cậu mềm mại như nước.

“Hạ Liên Kỳ.” Khóe mắt Lâm Minh Chử hơi phấp phấp.

“Ừm?”

“Bây giờ rốt cuộc em đã biết,” Lâm Minh Chử nằm, vươn tay ôm cổ hắn, giọng điệu lười biếng, “Vì sao Moony đến buổi tối mới bắt đầu kinh doanh.”

Hạ Liên Kỳ cùng cảm tưởng gật đầu, cảm thán cái nhân tính hóa của thời gian phục vụ ở Moony.

“Đúng rồi, bánh pudding ở chỗ họ làm cực kỳ ngọt, cho anh nếm thử này.”

Hạ Liên Kỳ cười, còn chưa kịp trả lời đã được tình nhân nhỏ của hắn ôm lấy cổ hôn lại.

...

Ừm, đúng là rất đổi ngọt ngào.

7. Chương 7

Giữa đêm khuya, máy bay đáp xuống đất Kính Xuyên.

Chứng lịch giờ của Lâm Minh Chữ vẫn chưa được đảo lại, tối qua còn bị giày vò nửa đêm, lúc này đang dựa vào người Hạ Liên Kỳ mơ màng ngủ. Cảm nhận được sự rung lắc khi máy bay hạ cánh, cậu dụi mắt hỏi: “Đã tới rồi à?”

“Ừ, trợ lý đã sắp xếp hành lý ổn thỏa, chúng mình đến khách sạn nghỉ ngơi.” Hạ Liên Kỳ cởi dây an toàn giúp cậu.

Lâm Minh Chữ bất động mặc hắn, ngáp một cái: “Ày, sao trước đây em không nhận ra ngủ trên máy bay lại thoải mái như vậy nhỉ?”

“Ngủ trên giường càng thoải mái hơn.” Hạ Liên Kỳ cười nói: “Ngoan, đến khách sạn rồi ngủ tiếp.”

“Đồ lưu manh, mỗi ngày trừ khách sạn thì chỉ có giường thôi.” Lâm Minh Chữ duỗi eo, đứng dậy.

Hạ Liên Kỳ lại đáp lời, phủ thêm chiếc áo bành tô mà hắn đã cầm lấy trước lúc lên máy bay: “Chưa kịp về nhà sửa soạn hành lý của em, mai đi mua chút đồ cần dùng cho em sau.”

“Có gì tốt đâu mà mang, dùng của anh là được.” Lâm Minh Chữ mơ màng, từ từ nhắm mắt đi trong hành lang.

“Cẩn thận chút.” Hạ Liên Kỳ sợ cậu ngã: “Đi được không?”

“Chắc, đùa à, người anh mình thần võ như em...” Lâm Minh Chữ hí hóp mắt cười cực kỳ đẹp trai, đương nói chuyện thì bỗng dịu giọng: “Ồi một quá đi, anh ơi ôm...”

Hạ Liên Kỳ nhướn mày, nhìn thoáng qua phía trước. Quả nhiên Asher ngồi trước hai người đợi không nổi nữa bèn bước tới chỗ bọn hắn.

Lâm Minh Chữ vừa mới dựa vào lòng hắn thì vẻ mặt không mấy đẹp đẽ của Asher đã xuất hiện trong tầm nhìn của cậu: “Hạ, chúng ta đi thôi. Hành lý đã được đặt ở khách sạn, tài xế đang đợi chúng ta ngoài sân bay.”

Hạ Liên Kỳ nhìn thoáng qua bạn nhỏ đang rúc vào lòng hắn giả bộ ngủ, ra chiều bất đắc dĩ đáp: “Cậu đi xuống trước đi, nhóc này chưa tỉnh ngủ, tôi ôm em ấy xuống.”

Sắc mặt Asher tái mét rồi trắng bệch, cuối cùng chỉ gật đầu rồi tự đi xuống trước.

“Đậu móa đám nhớ thương người đàn ông của em.” Dù là lúc Lâm Minh Chữ mệt mỏi thì nhắc tới Asher một cái vẫn lộ ra cái nhìn dữ dằn, “Anh có nghĩ em muốn quan tâm đến gã không chứ?”

“Được, chúng mình không để ý đến gã nữa.” Hạ Liên Kỳ cười vuốt lông cho tổ tông, cảm thấy bạn nhỏ “không quan tâm tới gã” đã mang cảm xúc thể này rồi, vậy nếu “quan tâm đến gã” thì...

Ày, cũng chỉ có thể lén lút thương tình cho Asher thôi, dù sao người bắt nạt cũng là bạn nhỏ nhà bọn hắn cơ mà.

Hắn bao che khuyết điểm lắm đó.

“Đi thôi.” Lâm Minh Chữ đứng vững, ngáp hết cái này sang cái khác, mắt rưng rưng nước.

Hạ Liên Kỳ cười nói: “Thật sự không muốn anh ôm xuống à?”

Lâm Minh Chữ do dự một lát: “Không tốt lắm đâu, không phải chút nữa sẽ có người bên công ty anh và bên công ty của gã à, em sợ... họ nói gì anh.”

Dù quây tới bên trước mặt Asher như thế nào thì lúc Lâm Minh Chữ làm mọi chuyện vẫn luôn có chừng mực, nhất là đối với những chuyện liên quan đến Hạ Liên Kỳ. Cậu không muốn vì cậu mà gây rắc rối cho công việc của Hạ Liên Kỳ.

Làm sao mà Hạ Liên Kỳ không biết cậu nghĩ gì cho được, hẳn thấy bây giờ lòng mình rất mềm mại: “Hôm nay chẳng sao đâu, tài xế tới đón là người bên công ty, quan hệ cá nhân giữa hai bọn anh không tệ, không phải kiêng kỵ.”

Lâm Minh Chữ cúi đầu do dự, mặt hơi đỏ. Tuy chơi trò tình nhân cực kỳ xuất sắc, nhưng nếu bảo cậu được Hạ Liên Kỳ ôm xuống máy bay trước công chúng thì...

Nơi đây là sân bay quốc tế Kinh Xuyên đó! Người lui tới đều là các nhân vật lớn nhỏ của giới kinh doanh, Hạ Liên Kỳ đi công tác, cũng có thể gặp người quen ở ngay sân bay lớn này, nhưng cậu...

Hạ Liên Kỳ thấy cậu mãi không mở miệng, biết cậu đang xấu hổ bèn cười giang hai tay ra: “Tối hay không?”

Lâm Minh Chữ nhe răng nanh, cười ngây ngô nhào vào lòng hắn.

Vừa mới bắt đầu, Lâm Minh Chữ còn nằm nhào trên người Hạ Liên Kỳ âm thầm quan sát vẻ mặt đặc sắc của Asher, sau đó thì không nhìn nữa — Ngực Hạ Liên Kỳ rất thoải mái, cậu thiếp đi từ lúc nào không biết.

Sáng ngày hôm sau, quả nhiên cũng tỉnh dậy từ trong lòng Hạ Liên Kỳ.

Lâm Minh Chữ cảm thán tình yêu thật mẹ nó khiến người ta u mê. Nhớ lại bao chuyện tình tứ hai ngày nay, cậu chẳng nhận ra nổi bản thân nữa là.

Điên cuồng ghen vì một tình địch vốn chẳng có chút tính uy hiếp nào, nóng đầu xông tới biểu thị công khai chủ quyền, kết quả không chỉ tỏ tình được với nhau mà còn thuận theo thời thế mà...

Nhớ lại dáng vẻ bản thân dính lấy Hạ Liên Kỳ làm nũng, rồi cả động tác của Hạ Liên Kỳ ở trên người cậu, tình trạng hai người quấn quýt thở dốc bên nhau, mặt Lâm Minh Chữ nóng bừng.

Hai người lần lượt tỉnh dậy, hôn đến nổi suýt nữa đã nổi hứng luôn. Dù sao Hạ Liên Kỳ cũng tới Kinh Xuyên đi công tác, có việc nghiêm túc phải làm, không thể kéo dài lâu. Chuyện làm ăn của bọn hắn Lâm Minh Chữ không hiểu lắm, chỉ đành rúc trong khách sạn đợi Hạ Liên Kỳ bàn bạc công chuyện rồi về.

Buổi trưa tùy thích ăn vài thứ ở khách sạn xong thì Hạ Liên Kỳ đã phải ra ngoài rồi. Trước lúc bước khỏi cửa, Lâm Minh Chữ ôm cổ Hạ Liên Kỳ hôn hắn, dính người tới nỗi chính cậu cũng thấy xấu hổ mới đành buông tay.

“Cực cưng, em cứ như vậy thì làm sao anh còn lòng dạ nào làm việc nữa đây.” Hạ Liên Kỳ nấn bóp mặt cậu.

Lâm Minh Chữ giận dữ: “Không được đâu thưa ngài, ngài phải cố gắng kiếm tiền chứ, em cần phải dựa vào ngài bao dưỡng cơ mà.”

“Vậy ban ngày thì bớt quyến rũ anh hơn nhé cực cưng.” Bỏ đường chột tay lên môi cậu, “Giữ đến tối đi.”

Lâm tiểu tình nhân ngoan ngoãn gật đầu: “Thưa ngài, em chờ ngài trở lại.”

Hạ Liên Kỳ phải ra ngoài, nhưng dường như đã cam chịu trước số mệnh quay ngoắt lại, xoa nắn Lâm Minh Chữ trong lòng.

“Ng ngoan đợi nhé, muốn ăn gì thì bảo Tiểu Trương mua giúp cho, muốn đi đâu chơi thì cứ ghi nhớ trước, hai ngày nữa bàn xong việc anh sẽ đưa em đi.” Tiểu Trương là tài xế hôm qua đã chở hai người tới, quan hệ của bọn hắn ít nhiều gì cậu ta cũng nhìn ra chút manh mối.

Ừm, dù gì tối qua ấy à, ngài Hạ đã ôm cậu Lâm đây ra sân bay, cả quãng đường từ lúc lên xe đến lúc tới khách sạn chẳng buông chút nào. Tài xế cũng là người làm lâu năm trong công ty, hơi quen biết với Hạ Liên Kỳ, kiểu thời điểm này tất nhiên là phải tai thính mắt tinh chút chút.

“Ôi giỏi, biết rồi ạ...” Lâm Minh Chử bị hấn nấn đi nấn lại, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu mặt đỏ tim đập, thấp giọng nói: “Anh mau đi đi, để muộn hơn nữa không tốt đâu.”

Ấn người vào lòng xoa nắn một chốc nữa rồi Hạ Liên Kỳ mới buông cậu ra, cảm khái bảo anh càng sống càng thụt lùi. Hồi còn trẻ vẫn chưa từng yêu đương ngọt ngào đến vậy, từ khi gặp Lâm Minh Chử, thật đúng như nước sôi rót vào bình đường, nơi đâu cũng thấy ngọt ngào.

“Có chuyện gì thì gọi cho anh nhé.” Hạ Liên Kỳ lại không nhịn nổi bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Chiều nay phải bàn bạc vài tiếng, tiệc tối được sắp xếp ở cạnh khách sạn này, lúc ấy sẽ bảo Asher tiếp bọn họ, còn anh bàn việc xong sẽ về đưa em đi ăn cơm.”

Lâm Minh Chử đành nói: “Được rồi được rồi mau đi đi, em có phải trẻ con đâu.”

Hạ Liên Kỳ thở dài: “Bạn nhỏ trưởng thành cái đã chê anh rồi.”

Lâm Minh Chử: “...”

Ôm lấy hấn kiên quyết chọt một cái lên môi, Lâm Minh Chử cắn răng nói: “Hạ Liên Kỳ em thấy anh thật sự là bị kiềm nén hỏng mất rồi, ăn mặn một lần đúng là trẻ hơn chục tuổi ấy nhỉ.” Sao nửa năm nay cậu lại không phát hiện ra Hạ Liên Kỳ còn có kỹ năng làm nũng đặc thù này nhờ?

Đúng là... Đúng là... gọi cảm tới nỗi cậu muốn người đó ôm cậu hôn một lát.

“Vậy tối nay lại làm anh trẻ hơn chục tuổi nữa được không?” Hạ Liên Kỳ cười, chẳng còn vẻ đứng đắn mà bắt đầu nói lời hạ lưu.

Mặt Lâm Minh Chử chẳng xi nhê gì: “Khốn nạn, cầm thú, lưu manh.”

Người nào đó bị bắn ba mũi tên vụn đầu gối, yên lặng xoay người: “Anh đi đây...”

Rốt cuộc là người này đã xảy ra chuyện gì vậy! Bây giờ nhóm các ông chú đều biết làm nũng bán manh vậy à! Lâm Minh Chử phát điên.

Hạ Liên Kỳ chưa đi được hai bước thì chuông tin nhắn đã reo.

”13:37, Tiểu Chử:

Đáng thương cái đồ chết bầm nhà anh! Cách nửa tiếng gửi tin nhắn cho anh một lần! Được rồi chứ!!”

”13:38, trả lời:

Thêm cả một tiếng một cuộc điện thoại nữa.”

”13:40, Tiểu Chử:

...Hạ Liên Kỳ, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

”13:41, trả lời:

Anh “lớn” thế nào không phải em rõ lắm ư?”

(*Chú thích: Ở đây, câu em Chử hỏi là thì anh Kỳ cũng chọc lại ở cụm , ý bảo cái ý ý của anh lớn =)))

Tưởng tượng cảnh Lâm Minh Chử đang mặc áo sơ mi của hấn, ngồi trên giường lớn trong phòng mặt mày đỏ bừng, Hạ Liên Kỳ không kiềm được ý cười trên khóe miệng.

Không được, đùa nhóc con vui quá, thật sự là đùa Lâm Minh Chử rất vui.

Không thể không nói, tuy ngài Hạ đùa giỡn lưu manh với bà xã rất thuần thực, nhưng năng lực làm việc vẫn cực đáng tin. Nội dung cốt yếu của dự án hợp tác ở Kính Xuyên lần này đã được quyết định cơ bản

giữa ba công ty từ trước rồi, chỉ còn chút việc cón con không đáng kể cần xác nhận cụ thể trong hợp đồng nữa thôi, lần gặp mặt này cơ bản có thể xem như là mang tính chất dẹt hoa trên gấm.

Địa điểm gặp gỡ lần này được quyết định là ở Kính Xuyên, trừ dự án khảo sát ra thì còn nguyên nhân quan trọng khác.

Giới kinh doanh chẳng gì ngoài mấy thứ đó, trừ việc nghiêm chỉnh thương thảo công việc ra thì vui chơi xã giao cũng không thể thiếu được. Kính Xuyên là một trong những đô thị với nền kinh tế và văn hóa phần hoa bậc nhất của quốc gia, còn là nơi phát triển dự án hợp tác, nên đương nhiên là trở thành bảo địa bàn bạc của ba công ty.

Vì dự án lần này được đặt ở nước nhà, Hạ Liên Kỳ là người trong nước, năng lực làm việc lại mạnh, đương nhiên sẽ trở thành người đại diện được công ty bọn hắn cử đi. Về phần cái tên thuần Tây kia đã chen vào danh sách này như thế nào, chắc cũng chỉ có chính gã mới biết.

Từ khi dừng chân đến lúc ăn uống, từ việc cân nhắc điều kiện hợp đồng hết lần này tới lần khác đến mấy trò giải trí đã được sắp xếp thỏa đáng, không khí hết sức vui vẻ, tiến trình cũng khá thuận lợi. Đôi bên ký kết hợp đồng vào buổi chiều, lại trò chuyện về phong thổ của Trung Quốc, cả khách và chủ đều rất hài lòng.

Nếu phải nói có chuyện gì đó không quá giống bình thường thì là...

Ừm, hầu hết mọi người đều phát hiện giám đốc Hạ của bọn họ cứ cách nửa tiếng lại nhìn điện thoại một lần. Không biết sau khi ai đó gửi tin nhắn tới xong, ý cười như tràn ra từ đáy mắt, chẳng thể nào giấu đi nổi. Rồi cứ cách một tiếng lúc cuộc họp tạm nghỉ, hắn đều rời khỏi phòng họp, gọi một cuộc điện thoại, khóe mắt mang ý cười chân thành như vừa nãy.

Bầu không khí bàn bạc lần này cũng không nghiêm túc lắm, ngược lại là vì trước đó đôi bên đã từng có giai đoạn hợp tác với nhau, ý kiến về dự án khá là nhất trí nên bàn bạc rất vui vẻ, cảm giác như đang trò chuyện giữa bạn bè kinh doanh với nhau. Càng về sau không khí càng thân thiết hơn, tách trà hạt dưa đưa lên một lượt, ai nấy cũng đều ngửi được mùi chim lợn đâu đây.

“Hạ đang gọi điện cho ai vậy? Cả nhắn tin nữa cơ.” Lại một lần nghỉ giữa chừng cuộc họp, một trong những người phụ trách phía công ty bên kia nháy mắt với Asher.

Asher ủ rũ đáp: “Không biết.”

Người phụ trách này tên là Khương Quân Tửu, là người phụ trách của Khương thị ở thành phố Diêm Tắc, cũng là đại công tử của chủ tịch tập đoàn ấy. Nhưng Khương Quân Tửu không thích đề cập quá nhiều đến thân phận của hắn, hình như còn hơi mâu thuẫn với bố hắn là chủ tịch Khương, tuy không giương cung bạt kiếm bên ngoài, nhưng quan hệ của hai bố con cũng chẳng thân thiết gì lắm.

Trụ sở chính của Khương thị đặt ở nước ngoài, lúc đầu phát tài ở Diêm Tắc, bây giờ tích lũy tư bản cực kỳ khả quan. Chủ tịch Khương quanh năm dưỡng cư ở nước ngoài, đại công tử nhà họ Khương thì phụ trách các dự án hoạt động của tập đoàn ở trong nước, tuy còn trẻ tuổi nhưng quản lý việc làm ăn của Khương thị ở trong nước rất thuận buồm xuôi gió, không thua kém nửa phần phong thái năm ấy của chủ tịch Khương. Đa số nhân sĩ giới kinh doanh đều kính trọng hắn, tất nhiên sẽ biết điều mà không xúi quẩy đụng tới hắn.

Giới kinh doanh lớn đến vậy, những nhân vật nổi tiếng luôn là kiểu cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, qua nhiều lần hợp tác, Khương Quân Tửu và Hạ Liên Kỳ dần quen biết nhau, ngoài lúc làm việc ra còn có thể ra ngoài uống vài chén. Hai người hợp ý, thường xuyên qua lại, giao tình dần chân thành hơn. Hạ Liên Kỳ thuộc kiểu quân tử chỉ giao lãnh đạm như nước, hai người trưởng thành thông minh và thấu hiểu, tôn trọng lẫn nhau, chỉ riêng mặt tình cảm thì chưa từng cố ý tìm hiểu những chuyện sâu hơn từ đối phương.

Nhưng mà, tuy Hạ Liên Kỳ khá là thuộc hệ Phật, song cái tính của Khương đại công tử cũng là kiểu ngay thẳng thân thiện. Trong quan hệ quen thân giữa đôi bên, dưới tình huống không động chạm đến điểm mấu chốt riêng tư của Hạ Liên Kỳ, là một người bạn thân, ít nhiều gì Khương Quân Tửu cũng nghe ngóng được chút chuyện tình cảm của hắn.

Hạ Liên Kỳ trời sinh đã không thích ồn ào, cái tính hoạt bát của Khương Quân Tửu cũng bù đắp cho hắn, trên chộc có mức độ giữa bạn bè hắn cũng không bài xích. Chẳng qua tình huống bên Hạ Liên Kỳ khá đặc

biệt, trước đây khi hắn chưa vượt qua giới hạn với Lâm Minh Chữ, hắn không muốn tiết lộ về Lâm Minh Chữ quá nhiều trong tầm mắt của đám người giới kinh doanh, cho nên chỉ nói qua loa vài câu.

Tiếc là Khương đại công tử không phải người bình thường nghe một tí là cho qua, từ kiểu nói của Hạ Liên Kỳ, hắn lờ mờ đoán ra được trong lòng Hạ Liên Kỳ chắc chắn đã có người rồi, hơn nữa sức nặng của người này tuyệt đối không nhẹ chút nào. Hạ Liên Kỳ cũng chẳng nhiều lời thêm, cười nhạt đầy cam chịu xong thì nhờ hắn đừng nói gì thêm với người trong giới.

Dù Khương Quân Tửu là người không câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn hết sức nghiêm túc với chuyện riêng tư của bạn bè, không hề nhắc tới những chuyện này với người khác.

Mãi đến khi người theo đuổi của Hạ Liên Kỳ, cũng là người phụ trách dự án lần này của công ty thứ ba là Asher tìm đến hắn, bày tỏ muốn kiếm mọi thông tin về Hạ Liên Kỳ, lòng thích hít drama không chê chuyện lớn hay nhỏ của Khương đại công tử rốt cuộc cũng nhen nhóm.

Những chuyện chính yếu thì Khương Quân Tửu không nói cho Asher, dưới tình huống Hạ Liên Kỳ đã cho phép, hắn chỉ chọc ghẹo nhắc nhở người ta đã có người trong lòng rồi.

Lời này đúng là Hạ Liên Kỳ đã từng nói với Asher, nhưng người gọi không tỉnh mà vẫn giả vờ ngủ như Asher vẫn cố chấp cho là “người trong lòng” chưa từng thấy bóng dáng đâu chính là hầu tử lao nguyệt(?), còn gã mới là miếng bánh chân thực đầy thỏa mãn. Thêm việc e ngại thân phận người phụ trách của công ty hợp tác, Khương Quân Tửu cũng hết cách với gã y như Hạ Liên Kỳ.

(*Nguyên văn: - thành ngữ khỉ vớt trăng. Bầy khỉ thấy bóng trăng dưới sông thì ra sức muốn lấy cành cây vớt lên. Ý muốn nói là có những người như bầy khỉ này vậy, không phân biệt được thật giả, cứ cố chấp mặc dù kết quả đáng thất vọng.

Cảm ơn bạn Blessingliu đã giúp mình ở câu thành ngữ này ạ:”>)

Ày, nhưng vẫn có chút chuyện khác —— Khương đại công tử thích hít drama không chê bao chuyện lớn nhỏ đâu!

“Không phải cậu sa vào bể tình với người ta à?” Khương Quân Tửu liếc mắt một cái đã nhìn ra được tình huống đại khái, thầm nghĩ tám phần là về cái người Hạ Liên Kỳ đặt lên đầu tim kia rồi, vì vậy chọc ghẹo truy hỏi gã: “Sao ngay cả tình trạng tình cảm của tên đó mà cũng không biết rõ? Trung Quốc có câu châm ngôn, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng đấy.”

Về mặt của Asher càng kỳ lạ hơn. Gã chẳng thể kể cho Khương Quân Tửu rằng, người mà hắn đau khổ theo đuổi cả một tháng trời chẳng có kết quả gì, giờ dính ra lửa với một tình nhân nhỏ còn trẻ không hiểu chuyện kia kìa.

Khương Quân Tửu nâng tay vuốt cằm, cố nín cười, rắc muối lên miệng vết thương: “Hạ Liên Kỳ có người rồi?”

Asher thấy không thể gạt được sự tình tường của tên này, bèn phần nộ nói: “Tình nhân bé nhỏ của anh ấy.”

Khương Quân Tửu thầm nghĩ xạo quần à, cái tên lạnh lùng cấm dục Hạ Liên Kỳ kia, ra ngoài xã giao chưa bao giờ để người khác kề cận, một cậu trai bao trẻ trung vừa chạm vào hắn một cái, sắc mặt hắn đã thay đổi rồi. Nếu Khương Quân Tửu không biết tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ nghĩ là hắn bị lãnh cảm ấy chứ.

Tình nhân bé nhỏ á? Thôi dẹp đi.

Khương Quân Tửu xác định được Hạ Liên Kỳ tuyệt đối sẽ không dính dáng gì với một tình nhân bé nhỏ nào cả, nụ cười kia của hắn thật là muốn ngọt hóa người khác luôn được không? Hôm nay ai nấy trong phòng xem như đã được mở mang kiến thức —— Giám đốc Hạ luôn nổi danh với sự nghiêm khắc và nghiêm túc, nay lại có thể nở nụ cười dạt dào ý xuân như vậy ở cuộc họp.

Thêm cả vụ nửa tiếng thì một cái tin nhắn, một tiếng thì một cú điện thoại, học sinh cấp ba yêu đương đây à?

Mọi người vừa ngồi cắn hạt dưa răng rắc, vừa cực hiếu kỳ yên lặng nhìn chăm chú vào bóng màu hồng quanh thân Hạ Liên Kỳ.

Người có thể khiến giám đốc Hạ căng chiều như vậy, thật không biết là thần thánh phương nào.

Khương Quân Tửu đang suy nghĩ xem ngày nào đó chuốc say Hạ Liên Kỳ một chút, bắt hắn thành thật khai báo thì người hắn đang lập kế chuốc rượu bên mang về vội vàng kéo hắn ra ngoài.

Khương đại công tử có tật giết mình, yếu ớt nói: “Lão Hạ cậu cậu cậu, cậu đang làm gì đấy...”

Hạ Liên Kỳ nhíu mày: “Chuyện hợp đồng đã bàn gần xong rồi, còn nửa buổi nữa bảo cái tên... Asher trò chuyện với các cậu đi, bữa tối cứ như thường. Suốt nước nóng Kính Xuyên ngày mai tới mời, xem như là bồi tội, chút nữa giúp tớ nói lời xin lỗi với mọi người.”

Khương Quân Tửu bị sự sắp xếp liên tục của hắn làm choáng váng: “Sao vậy, cậu muốn đi đâu?” Hạ Liên Kỳ chưa bao giờ đến muộn về sớm trong lúc bàn chuyện làm ăn, cứ vội vàng đi như thế là đã xảy ra chuyện gì?

“Sắp một tiếng rồi mà Tiểu Chử chưa gửi tin nhắn cho tớ, vừa nãy gọi điện cũng không ai nhận.” Hạ Liên Kỳ nhìn về mặt “Cậu đang nói cái gì đấy” của Khương Quân Tửu, bỗng nhớ tới chuyện hai người vẫn chưa thông báo thống nhất, bên vội nói đơn giản: “Giờ tớ phải về khách sạn Kính Xuyên một chuyến, bên này phiền cậu.”

Khương Quân Tửu vẫn đứng đực tại chỗ chẳng hiểu cái quái gì, mãi đến khi Hạ Liên Kỳ bước đôi chân dài biến mất ngoài cửa lớn vẫn không hoàn hồn lại được.

Cái gì, Tiểu Chử? Tin nhắn, điện thoại... là cái vị “thần thánh phương nào” mà ban nãy ai nấy đều đoán á?

Người khác thì không rõ nhưng hắn thì biết. Người có thể khiến Hạ Liên Kỳ căng chiều đến vậy, bây giờ còn vì... Ồm, vì người ta không gửi tin nhắn đúng giờ cho hắn mà ném hết công việc chạy về, tuyệt đối chính là người trong lòng mà hắn chưa bắt được kia rồi.

Thế cái vụ tình nhân bé nhỏ là sao?

Không đúng, mấu chốt là, lão Hạ cậu cứ ném tớ kết thúc việc ở chỗ này vậy đấy hả? Tớ là người phụ trách của công ty đối tác của cậu đó Hạ Liên Kỳ cậu tỉnh táo chút đi!

Mà cả một phòng toàn người thì sắp xếp thế quái nào! Tuy ai nấy đều quen nhau rồi nhưng cậu cứ nhảy cóc luôn như thế thật sự mà được à!

Khương đại công tử oai phong một còi trong giới kinh doanh mười năm nay hoàn toàn choáng váng trước tình cảnh quỷ dị hiện giờ. Hắn ngơ ngác đứng đực ra đó, trong đầu đã có bao thiên quân vạn mã chạy qua.

Ở sảnh lớn đã có người tò mò lộ đầu ra, Khương Quân Tửu ghen lời, bảo mọi người tin rằng giám đốc Hạ vì việc riêng bỏ bê cuộc họp, còn không bằng nói là hắn bị bắt cóc thì còn khá tin cậy hơn.

Khương Quân Tửu hít sâu vài cái ngay tại chỗ, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, làm sao mới có thể ổn định được quần chúng cả phòng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để hít drama giờ.

“Anh Khương! Hạ đi đâu rồi?” Trong đám người ấy, Asher là người đầu tiên phát ra tiếng gọi thâm tình.

Khương Quân Tửu nghe thấy phát âm kiểu Mỹ quen thuộc, âm thầm rùng mình, vươn tay Nhĩ Khang về phía giám đốc Hạ đã đi xa:

“Hạ Liên Kỳ cậu dẫn tớ theo với! Hạ Liên Kỳ ới ời!”

8. Chương 8: End Chính Văn

Khách sạn Kính Xuyên.

“Gi!!!!”

Lâm Minh Chử ghét bỏ lấy điện thoại ra khỏi tai: “Lục Thần, muốn hét điếc tai tớ thì cậu cứ nói thẳng.”

“Chữ Nhi, Chữ Nhi à.” Má Lục ôm điện thoại run rẩy không thôi, “Hai người các cậu, các cậu, các cậu...”

Lâm Minh Chữ bắt đắc dĩ: “Tớ hai mươi ba, anh ấy ba mươi hai, có giấy kết hôn, không trái với pháp luật.”

Lục Thần: “... Ai chủ động?”

Mặt Lâm Minh Chữ lại bắt đầu nóng: “Tớ.”

Lục Thần càng lúc càng thấy, 600.000km² tổ quốc này thật đúng là một mảnh đất thần kỳ.

“Ôi dào dù gì thì gặp cậu rồi hăng kể sau nhá.” Lâm Minh Chữ ngại ngùng khụ hai tiếng: “Hạ Liên Kỳ bảo cách một tiếng là phải gọi cho anh ấy một cuộc. Vậy nha tớ cúp đây!”

Lục Thần ôm chiếc điện thoại đã bị cúp máy, hỗn độn trong gió.

Vốn chỉ định tìm hiểu tình hình chiến đấu thế nào, kết quả bất ngờ chẳng kịp đề phòng đã bị phang thức ăn chó vào mặt.

Má Lục cảm thấy, giờ mặt cậu ta đang mang biểu cảm này: Người đã kết hôn, người đã kết hôn.jpg

Lâm Minh Chữ đá đôi dép lê một cái rồi ra khỏi phòng, điện thoại cậu sắp hết pin, muốn đến chỗ tiếp tân mượn sạc, rồi sống người luôn ở đại sảnh.

“Minh Chữ?” Người tới lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Lâm Minh Chữ cũng giật mình, nở nụ cười: “Vưu Nhất?”

Vưu Nhất là bạn học cấp ba với Lâm Minh Chữ. Vừa khéo năm ấy phân ban Tự nhiên và Xã hội, cộng thêm cả Lục Thần thành ba người cùng được phân đến một lớp. Tình bạn của con trai tới rất đơn giản, trong một lần phối hợp ăn ý ở trận đấu bóng rổ giao lưu dành cho khóa dưới, rồi sau đó đi ăn thịt nướng, tình bạn hữu nghị xem như đã có nền tảng. Ba người đều chơi với nhau rất vui, quan hệ cũng càng ngày càng thân thiết.

Sau đó, lớp 12 năm ấy Lâm Minh Chữ theo Lâm Á đến California, kỳ nghỉ về Diêm Tắc thường tìm Lục Thần cạ vài ngày. Vì Vưu Nhất không học ở đại học Diêm Tắc nên cơ hội gặp gỡ của bọn họ không nhiều lắm.

Nhưng lần gặp mặt cuối vẫn phải có.

Vào kỳ nghỉ hè ba năm trước, Vưu Nhất cũng vừa dịp về Diêm Tắc, hôm đó ba người đều uống chút rượu. Lục Thần mơ màng ngủ thiếp đi. Vưu Nhất ôm vai Lâm Minh Chữ, mang đôi mắt ửng đỏ hôn lên vai Lâm Minh Chữ một cái.

Người tửu lượng tệ như Lâm Minh Chữ, tức khắc tỉnh bảy phần.

“Minh Chữ... Cậu, cậu đã biết từ lâu rồi, đúng không?” Vưu Nhất dựa vào ghế, từ từ nhắm mắt thì thào, “Minh Chữ, tớ xin lỗi... Tối nay, lật, lật bài rồi... chúng ta, vẫn là, anh em tốt...”

Lâm Minh Chữ nhìn hai người anh em đã bất tỉnh nhân sự, cực kỳ đau đầu.

Tâm tư của Vưu Nhất, trước khi ra nước ngoài cậu đã nhận ra. Chẳng qua...

Lâm Minh Chữ cười khổ đứng dậy, tính tiền, gọi xe.

Tuy cậu đã nghiêm túc nói về chuyện xu hướng tình dục của cậu với nữ sĩ Lâm Á, nhưng trừ việc là anh em ra thì đúng là cậu không hề có ý gì khác với Vưu Nhất. Quan hệ của hai người rất tốt, cậu không muốn vì một chuyện khác thường này mà chặt đứt tình cảm mấy năm nay, chỉ mong rằng Vưu Nhất sẽ dần dần phai nhạt phần tâm tư này.

Sau đó, hai người đã từng thành thật nói chuyện một lần, từ khi ấy, quả thật là Vưu Nhất không còn thể hiện ý về chuyện đó nữa.

Cậu ta thoải mái giải bày với Lâm Minh Chữ rằng, có lẽ do năm ấy chơi quá thân với nhau bèn sinh ra chút ảo tưởng sai lệch, bây giờ đã gần như không còn tâm tư ấy nữa. Lâm Minh Chữ cũng cười đáp quan hệ anh

em chắc chắn sẽ không cắt đứt, không thích tở là tốt nhất, nếu thật sự thích —— vậy thì cậu chỉ có thể thất tình thôi, anh em đây lực bất tòng tâm!

Lời Vưu Nhất nói là sự thật.

Sau khi lớn lên rồi hồi tưởng về tình cảm với Lâm Minh Chử, quá nửa là do hormone quấy phá lung tung trong thời kỳ trưởng thành. Hồi học cấp ba cứ sớm chiều ở bên nhau, tất nhiên sẽ thân thiết hơn với người khác. Vưu Nhất là một người cởi mở hiểu tình hiểu lý, lúc thích một người thì sẽ là kiểu tình cảm thuần túy và hết mình, nhưng khi biết Lâm Minh Chử vô tình thì cũng đành dừng, chậm rãi chĩnh dọn lại cảm xúc.

Tuổi dậy thì là một độ tuổi rất tinh tế chẳng ai chắc chắn được, nhưng tình nghĩa đã trải qua cùng nhau suốt quãng thời gian cấp ba của bọn cậu sẽ chẳng hề thay đổi. Nên là bạn bè thì vẫn là bạn bè, nên là anh em thì vẫn là anh em, chỉ những điều này thôi.

Có lẽ đó chính là lý do vì sao bọn cậu có thể trở thành bạn bè, bởi đều là những người có tính cách giống nhau, vừa cool ngầu vừa cởi mở.

Vừa trông thấy nhau, bao sự vui mừng ngạc nhiên khi xa cách gặp lại ập vào mặt.

“Minh Chử, sao cậu lại ở Kính Xuyên? Chưa về Diêm Tắc hả?” Vưu Nhất hỏi câu này trước. Thật ra cậu ta cũng tình cờ đến Kính Xuyên làm việc cho gia đình, không ngờ lại gặp Lâm Minh Chử ở chính khách sạn cậu ta ở.

Lâm Minh Chử ho nhẹ hai tiếng, gương mặt anh tuần vừa lãnh đạm nhưng cũng ôn hòa của Hạ Liên Kỳ hiện lên trong đầu.

“Đi cùng người khác đến công tác.” Khóe mắt Lâm Minh Chử phấp phất, cười gian xảo: “Là người nhà.”

Vưu Nhất vừa thấy cậu đỏ mặt, nhìn chiếc áo sơ mi kiểu nam rõ là lớn hơn hai cỡ trên người cậu, thầm đoán ra được vài phần, nhưng chỉ cười nói: “Giờ giám đốc Lâm cũng là người bạn rợn rồi nhĩ.”

“Ờ mờ cậu.” Lâm Minh Chử cười nói: “Cậu thì sao? Sao lại ở Kính Xuyên?”

“Bố tớ bảo tớ tới Kính Xuyên thăm hỏi một người thầy thay cho bố, mấy ngày nữa sẽ về Diêm Tắc.”

Lâm Minh Chử gật đầu. Bỗng cậu cúi đầu nhìn bản thân, dép lê của khách sạn, áo sơ mi của Hạ Liên Kỳ, mà hình như tóc cũng rối...

“Khụ khụ, thế, tớ về sửa soạn trước chút nhé.” Lâm Minh Chử gỡ tóc, có hơi ngượng ngùng.

“Minh Chử.” Vưu Nhất đột ngột gọi cậu.

Lâm Minh Chử ngẩng đầu: “Ừ?”

“Cậu...” Vưu Nhất vừa mở miệng, nghĩ một lát rồi lại đổi cách hỏi: “Anh ta, đối xử tốt với cậu không?”

Lâm Minh Chử giật mình một lát, tức khắc nhận ra cậu ra đang nói tới chuyện gì, bèn cười đáp: “Bọn tớ rất tốt.”

“Được, vậy người anh em này cũng an tâm rồi.” Vưu Nhất thẳng thắn cười, nháy mắt với cậu, “Khi nào để tớ diện kiến thế? Người nhà mẹ đẻ tớ đây sẽ chống lưng cho cậu, người khác không được bắt nạt Chử Nhi của chúng tớ.”

“Đệch.” Lâm Minh Chử cười rồi dấm vào vai cậu ta, “Sao nói y như Lục Thần vậy? Đừng bị cậu ấy lấy tính nhé.”

“Ày, dù gì tớ cũng phải biết người cậu thích là kiểu thế nào chứ.” Vưu Nhất nói theo kiểu Lục Thần, tuy mặc âu phục và đi giày da, nhưng tất nhiên giờ đây đã mang dáng vẻ hoạt bát của một học sinh cấp ba, “Nếu không tớ sẽ chẳng cam tâm đâu, đúng không mối tình đầu?”

Lâm Minh Chử vui vẻ: “Được. Tối nay đợi anh ấy về sẽ cho cậu gặp.”

Chờ chút đã.

Vừa nãy cậu ra ngoài... là để làm gì ấy nhỉ? Mượn sạc điện thoại. Mượn sạc điện thoại là để làm gì ấy nhỉ? Điện thoại hết pin rồi. Điện thoại...

Lâm Minh Chữ trợn mắt.

“Sao thế?” Vũ Nhất tò mò nhìn cậu.

“Ồm, Vũ Nhất à.” Lâm Minh Chữ nháy mắt, cười gượng hai tiếng, “Chắc là... không cần chờ đến tối đâu.”

Vũ Nhất đang không kịp phản ứng lại, bản năng nhìn về phía sau theo ánh nhìn của Lâm Minh Chữ.

Một người đàn ông tóc đen mắt đen đang đi về phía hai người, mặt mũi trông rất ôn hòa, nhưng tạo cảm giác lạnh lùng bất mắt. Vóc người anh ta cao to, áo khoác là kiểu basic bình thường nhất, nhưng khi mặc lên người anh ta lại mang khí chất không giống người thường.

Người đàn ông đến chỗ bọn họ rất nhanh, cởi áo khoác của hắn ra rồi khoác lên người Lâm Minh Chữ: “Tiểu Chữ có chuyện gì à? Đi ra cũng không biết mặc thêm áo khoác, cảm lạnh thì phải làm sao?”

Lâm Minh Chữ hít mũi: “Em, em ra ngoài mượn đồ...”

“Trong hành lý của anh nhiều áo khoác đến vậy, ra ngoài không biết lấy một cái sao?” Hạ Liên Kỳ nhìn cậu vẫn ổn mới yên lòng, dịu dàng trách cậu.

“Anh, không phải đang họp à? Sao bây giờ đã về rồi?” Lâm Minh Chữ yên lặng bọc mình trong chiếc áo bành tô ngài Hạ đã tự tay phủ thêm cho, quyết định cứ hỏi một câu khá là mấu chốt trước đã.

“Còn nói nữa à, tin nhắn không gửi, gọi cho em cũng không nhắc máy.” Hạ Liên Kỳ nhẹ nhàng chọt chọt mũi cậu, “Không yên tâm nên về xem em thế nào.”

Lâm Minh Chữ: “...”

Vũ Nhất: “...”

Asher đi ngay phía sau với Khương Quân Tửu: “...”

“Khụ khụ.” Bị ánh nhìn với mức độ vi diệu khác nhau của cả ba người nhìn chăm chú, tai Lâm Minh Chữ không khỏi nóng bừng, “Điện thoại hết pin, vừa định ra tìm sạc thì... Em cũng không phải trẻ con nữa mà...”

Giờ Hạ Liên Kỳ mới nhận ra, hành động vừa nãy của hắn đúng là như một học sinh cấp ba vậy, vì thế bèn cười gượng hai tiếng: “Ừ... Không sao, dù gì cũng sắp họp xong rồi, về sớm tìm em cũng không vấn đề gì cả.”

“Phù...” Lâm Minh Chữ thở một hơi sâu, phát hiện ra ở hiện trường trừ hai người bọn cậu thì còn ba người còn sống khác, bèn quyết định chuyện nào đó sẽ lên nói sau với Hạ Liên Kỳ, “Người này là?”

Hạ Liên Kỳ xoay người, mỉm cười vỗ lên thẳng bạn thân đang làm vẻ mặt “Hạ Liên Kỳ cậu làm người cái nào”: “Giám đốc Khương, tổng phụ trách bên tập đoàn Khương thị trong nước, dự án hợp tác Kính Xuyên lần này...”

“Chẳng phải người ngoài, lão Hạ cậu có thể không qua loa về tổ được không?” Khương Quân Tửu cực kỳ không nể mặt cất phăng màn giới thiệu chính thức của Hạ Liên Kỳ, rồi mỉm cười chào hỏi với Lâm Minh Chữ: “Chào cậu, tôi là Khương Quân Tửu.”

Woa, đây là người trong lòng mà giám đốc Hạ vạn cung vạn chiều đó sao! Trông đáng yêu quá đi.

Lâm Minh Chữ chưa từng bắt chuyện với bạn bè làm ăn của Hạ Liên Kỳ bao giờ, nhưng trông quan hệ của hai người... cũng chẳng tệ lắm, bèn thoải mái đáp: “Lâm Minh Chữ.”

“Ồ, Minh Chữ à.” Khương Quân Tửu cười như gió xuân phất vào mặt, “Thì ra Tiểu Chữ mà giám đốc Hạ vẫn luôn tâm tâm niệm niệm chính là cậu.”

“Hả?” Lâm Minh Chữ hơi mờ mịt.

Hạ Liên Kỳ mím môi, hỏi về Vũ Nhất đang đứng một bên: “Tiểu Chữ, người này là?”

“À à, đây là Vưu Nhất.” Lâm Minh Chử vội tóm lấy Vưu Nhất, “Bạn học hồi cấp ba của em, cực kỳ thân, anh nhớ Lục Thần chứ, ba bạn em cùng một hội.”

“Chào cậu. Tôi là Hạ Liên Kỳ, hai người này đều là người hợp tác dự án của chúng tôi, giám đốc Khương, cậu Asher.” Hạ Liên Kỳ ôn hòa nói.

Vưu Nhất mỉm cười gật đầu, lễ phép chào hỏi mọi người.

Ở quầy tiếp tân của khách sạn Kính Xuyên, cô tiếp tân đã từng gặp qua vô số sóng to gió lớn yên lặng ngừng thở: Loại không khí nhìn ngoài thì thân thiện bên trong cứ thấy như nước ngầm cuộn trào là sao vậy...

Ban đầu là hai người trông khá trẻ đứng bắt chuyện ở đại sảnh, người đàn ông cao nhất ấy vội xông tới khoác áo bành tô lên một người trong đó. Ừm, hình như hai người này đã ở cùng một phòng vào ngày hôm qua nhờ? Vậy sao sau đó lại có hai người tới nữa? Hơn nữa đều là kiểu... Ừm, trông đường hoàng lắm.

Tuy năm người đàn ông này mang khí chất bên ngoài khác nhau, nhưng không thể không nói rằng, người này còn bắt mắt hơn người kia.

Thôi, người có thể vào khách sạn Kính Xuyên ở không phải là người có tiền có lai lịch à, yên lặng hít drama là được. Cô tiếp tân mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, rất thông minh giảm cảm giác tồn tại của mình.

Không thể không công nhận rằng, là một nhân viên làm nghề dịch vụ đã trải qua bao sóng to gió lớn, sức quan sát và suy đoán của cô tiếp tân đây hết sức xuất sắc.

Mọi người vui vẻ giới thiệu bản thân, nhưng thật ra lại thầm mang những suy nghĩ khác.

Vưu Nhất vừa được gặp người mà “mối tình đầu” của cậu ta thích, đang mang vẻ mặt không cảm xúc đánh giá Hạ Liên Kỳ. Hạ Liên Kỳ thì, có lẽ là xuất phát từ trực giác nên cũng để ý vài phần về cái cậu “bạn học hồi cấp ba” đột ngột xuất hiện của bạn nhỏ Lâm Minh Chử. Khương Quân Tửu thì chẳng cần phải nói, rốt cuộc cũng gặp được người trong lòng bí ẩn của thằng bạn chí cốt, hơn nữa còn có cả Asher đang ở đây, trái tim thích hóng chuyện hít drama của Khương đại công tử bùng cháy không ngừng. Lâm Minh Chử thì khá đơn thuần không ra về gì, cậu 100% chẳng hiểu cái quái gì cả.

Là người nước ngoài duy nhất ở hiện trường, tất nhiên ngài Asher không hiểu cái kiểu gặp chuyện thì nói một đằng nghĩ một nẻo của người Trung Quốc.

Vưu Nhất đã biết Hạ Liên Kỳ là người yêu của Chử Nhi bọn cậu, Khương Quân Tửu cũng dựa vào năng lực trinh thám vĩ đại của hần nên đã đoán gần hết quan hệ của hai người. Nhưng Asher thì khác.

Không chỉ không có danh hiệu bạn tốt, còn bị cái tên “tình nhân nhỏ” Lâm Minh Chử show ân ái vài ngày, tình huống này của ngài Asher mà đặt trong phim ảnh thì chính là kiểu cải xanh nhỏ(*) bố không yêu mẹ không thương. Đang u sầu thì “bạn học hồi cấp ba” của Lâm Minh Chử và “bạn hợp tác” của Hạ Liên Kỳ đồng thời nhìn vào mặt hần.

(*Nguyên văn: - chắc là chỉ một kiểu nhân vật đáng thương nào đó trong phim, cơ mà lại không có định nghĩa gì trên baidu ngoài ảnh cải xanh =)) nên mình giữ nguyên vậy.)

Là người nước ngoài duy nhất tại hiện trường, ngài Asher cảm thấy lúc này hần phải làm chút chuyện.

“Cậu Lâm, cậu, không giới thiệu về anh Hạ với bạn học cậu à?”

Suy nghĩ của Asher rất đơn giản, rất drama. Lâm Minh Chử là tình nhân được Hạ Liên Kỳ bao dưỡng, nhưng bây giờ bạn học của cậu ta lẫn bạn hợp tác của Hạ Liên Kỳ đều ở đây, dựa vào sự phát triển của phim truyền hình, chắc hẳn giờ đây tên tình nhân yêu diễm đề tiện đang đây về luống cuống sắp bị vạch trần, cảm thấy thẹn không thể nào giấu diếm trước mặt bạn cùng trường, vô cùng xấu hổ trước đồng nghiệp của bố đường...

Sự thật đã chứng minh, phim truyền hình vớ vẩn mà mấy tên biên kịch ngu ngốc nào đó làm ra không chỉ có người trong nước xem, mà phạm vi còn lan ra cả vài bạn bè quốc tế chẳng thể giữ nhân lực được lâu.

Lâm Minh Chử với Hạ Liên Kỳ liếc mắt với nhau một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Ầy, vốn đang nghĩ mấy ngày nay phang thức ăn cún có phải hơi quá đáng lắm không, hay là ngừng phang dữ dội vào mặt người bạn nước ngoài này thì... Đây là chính cậu/anh đã mãnh liệt yêu cầu đấy nhé.

Lâm Minh Chử bạch bạch bạch chạy về phòng, rồi lại nhanh chóng bạch bạch bạch chạy về.

Dưới ánh nhìn như cười như không của Hạ Liên Kỳ và cái nhìn chăm chú của cả ba người, Lâm Minh Chử lẳng lẳng mở tờ giấy sắc sỡ kia ra, giơ ra phía trước mấy cen-ti-mét.

“Ồm, chính thức giới thiệu nhé.” Lâm Minh Chử ho nhẹ một tiếng, gần từng chữ:

“Đây là ngài Hạ... Khụ, là người kết hôn với tôi.”

“Giấy kết hôn là thật, đảm bảo hợp pháp, cảm ơn cảm ơn.”

...

“Ồm... Vưu Nhất ơi.” Lâm Minh Chử hơi chột dạ cười gượng: “Có phải... phạm vi tấn công mạnh bạo của tớ hơi lớn?”

Vưu Nhất tự hỏi một lát, nghiêm túc đáp: “Tớ với ngài Khương chắc là không thấy gì, nhưng ngài A kia thì... có vẻ khó chịu.”

“Khụ, tuy lần đầu tiên gặp gã tớ đã muốn ném giấy kết hôn vào mặt gã rồi...” Lâm Minh Chử ho nhẹ: “Nhưng hôm nay cũng là gã mãnh liệt yêu cầu đúng không, cầu gì đáp nấy thôi.”

Vưu Nhất thầm nói chả biết là ai cho ngài Asher đây dũng khí mà làm tình địch của Lâm Minh Chử.

Nhớ lại sự kiện bạo đánh vừa xảy ra của tờ giấy kết hôn, Vưu Nhất không khỏi âm thầm thấp một ngọn nến cho ngài Asher kia.

Trên giấy kết hôn có chữ ký tên tiếng Anh của Hạ Liên Kỳ và Lâm Minh Chử, giấy kết hôn với hoa văn và thể chữ Minh cộng thêm cả con dấu cực kỳ phô trương chứng thực rằng hai người đã thật sự là quan hệ chồng chồng hợp pháp. Ba người còn lại bị tờ giấy chọc vào mắt với những mức độ khác nhau. Nhưng đoán chắc tình hình bên Asher là nghiêm trọng nhất, như bị chọc mù luôn rồi.

Song, ngài Asher “thân tàn chí kiên”, tựa như một nhân vật giấy dựa đến cùng trong phim truyền hình: “Cậu, rõ ràng cậu là tình nhân của Hạ cơ mà, cậu...”

Lâm Minh Chử rung tờ giấy phát ra ánh vàng trong tay, trông vô tội lắm: “Tôi với chồng tôi chơi trò tình thú ấy mà.”

Dù tố chất tâm lý của Vưu Nhất và Khương Quân Tửu có tốt thì giờ đây cũng vô thức ngừng thở.

Asher khó tin nổi ôm ngực, cảm thấy gã đã bị lừa gạt bởi mảnh đất xinh đẹp hấp dẫn này rồi.

“Anh Asher, anh cũng biết đấy, sau kết hôn luôn muốn chơi mấy trò khác thường một chút.” Lâm Minh Chử vốn không muốn bạo đánh gã nữa, nhưng cái vẻ mặt kiêu thể giới quan sục đổ này của Asher rất giống một người bạn nước ngoài họ A kia, cậu không khỏi bực mình.

Ồi, mấy người nước ngoài phiền quá đi mất, nhất là những tên họ A.

Song, cũng có thể là vì người yêu của mình rất được chào đón nhỉ? Lâm Minh Chử lặng lẽ tự hỏi.

Vưu Nhất và Khương Quân Tửu khéo léo liếc nhìn nhau, hai người thông minh đã suy luận ra gần hết tiền căn hậu quả, không hẹn mà cùng chuyển ánh nhìn thương xót sang Asher đã hoàn toàn kinh ngạc tới nỗi sững người.

Khóe mắt Hạ Liên Kỳ chứa ý cười, trên mặt viết dòng “Tôi cứ im lặng hòa theo vợ thôi ấy mà.”

Sau đó, Hạ Liên Kỳ vừa thấy Khương Quân Tửu định bụng hỏi hấn, bèn bảo Lâm Minh Chử đi trò chuyện với bạn học của cậu trước, còn hấn thì bị Khương đại công tử túm đến phòng khách phụ, để Lâm Minh Chử và Vưu Nhất ở phòng khách chính.

Vưu Nhất nhớ tới vẻ mặt đặc sắc và bóng dáng đau thương ra về của Asher, không khỏi cảm khái: “Chử Nhi, may là lúc ấy tớ chỉ theo đuổi cậu thôi, chứ không làm tình địch của cậu.”

Lâm Minh Chử cười tươi: “Kể nhớ thương người yêu của tớ, dù có xa cách mấy cũng giết không tha.”

Giờ này khắc này, cách một bức tường, người được nhớ thương kia yên lặng vuốt mũi.

“Hạ Liên Kỳ.” Khương Quân Tửu nhìn hẩn, một lời khó nói hết.

Ngài Hạ “lên kết hôn” bị bạn bắt tại trận: “... Hả?”

“Sao cậu không ngắm luôn cho rồi?” Khương Quân Tửu nghiêm túc hỏi.

“Ngắm làm gì? Vợ tớ đáng yêu như vậy mà.” Hạ Liên Kỳ yếu ớt nói.

“...” Khương Quân Tửu lẳng lặng nhìn chăm chú vào giám đốc Hạ từng rất đổi oai phong trong giới kinh doanh, mà hiện nay thì đầu óc chứa đầy tình yêu.

Hạ Liên Kỳ thu lại vẻ đùa cợt, chân thành nói: “Quân Tửu, tớ nghiêm túc với em ấy. Giấy kết hôn đã cấp từ nửa năm trước ở California, khi ấy vì vài lý do đặc biệt nên vẫn không thể nói rõ với cậu, thật sự rất xin lỗi.”

“Này, cậu giải thích với tớ làm quái gì.” Khương Quân Tửu khoát tay cười nói: “Chỉ là hôm nay hơi bất ngờ thôi. Tuy biết ngài Hạ đây vẫn luôn có người trong lòng, nghĩ là cậu vẫn đang yêu trong đau khổ, nhưng ai ngờ đã ngọt ngào với nhau, giấy kết hôn cũng lấy luôn rồi.”

Lâm Minh Chử đi ngang qua phòng khách phụ, nghe được câu “vẫn luôn có người trong lòng”, không khỏi dừng bước.

“Nửa năm trước tớ gặp em ấy lần đầu tiên, ngay tại quán bar gần công ty bọn tớ.”

“Lúc đó... tớ đã thích em ấy rồi. Thật ra một người đã hơn ba mươi như tớ lại động lòng với một bạn nhỏ chỉ hơi hai mươi, chẳng hay ho gì. Sau đó chúng tớ đăng ký kết hôn... Xin lỗi cậu, nguyên do cụ thể, không được em ấy đồng ý, tớ tạm thời không thể kể cho cậu nghe.” Hạ Liên Kỳ nghiêm túc nói.

Khương Quân Tửu ném cho hẩn một cái nhìn tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Minh Chử im lặng đứng bên cạnh, tiếng hít thở dần nhỏ đến nỗi chẳng còn nghe thấy gì nữa.

“Tóm lại là nửa năm trước bọn tớ đã kết hôn giả với nhau. Nửa năm nay bọn tớ vẫn sống chung, nhưng tách phòng ngủ, dạo này mới về nước.”

“Nhóc con này trông thì rất ngây thẳng rất cởi mở, nhưng thật ra cũng chỉ là một tiểu quỷ mà thôi.” Hạ Liên Kỳ cười nói, trong mắt đều mang vẻ dịu dàng, “Sáng thức dậy phải dụi mắt như nửa ngày, dép lê thường xuyên bị đá cái chỗ này một cái chỗ kia một cái. Em ấy thích cháo gạo tẻ, nhưng không ăn được gạo nếp, lúc uống sữa nóng chắc chắn phải bỏ thêm hai thìa đường.”

“Em ấy đã kể chuyện nhà cho tớ, em ấy thật sự rất yêu mẹ, mỗi cuối tuần bọn tớ đều đến thăm bà. Bọn trẻ hiện giờ ai chẳng bận bịu chẳng thích đi đây đi đó, nhưng mỗi tuần Tiểu Chử đều trò chuyện cùng mẹ, tự mình đến cửa hàng chọn quà cho mẹ, tối thì bọn tớ cùng ăn cơm.”

“Những chuyện khác thì tớ không làm được, chỉ có thể cố gắng hết sức để chăm sóc cho em ấy. Tính Tiểu Chử hơi bướng bỉnh, nhưng em ấy thật sự rất đơn thuần rất lương thiện, tớ luôn nghĩ rằng... Sau khi bọn tớ ly hôn rồi, em ấy sẽ có thể gặp được một người em ấy thích thật lòng.”

Khương Quân Tửu khê hỏi: “Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện... tỏ tình với cậu ấy à?”

“Tiểu Chử hãy còn trẻ như vậy, hơn hai mươi tuổi, sao tớ lại cản đường em ấy được chứ?” Hạ Liên Kỳ nhớ lại bao suy nghĩ lẫn cảm xúc của chính hẩn lúc ấy, “Quan hệ của chúng tớ là kiểu thế, tớ luôn muốn quan tâm đến em ấy nhiều hơn một chút, nhưng lại sợ em ấy sinh ra ảo giác, xem cảm giác ý lại thành thích. Tớ không thể lợi dụng quan hệ của bọn tớ để ảnh hưởng đến suy nghĩ của em ấy, nếu có một ngày em ấy gặp người em ấy thật sự thích, tớ không muốn em ấy thấy nuối tiếc.”

“Cho nên cậu...” Giọng của Khương Quân Tửu vẫn khê khàng như trước, “Chưa từng kể chuyện kết hôn cho bọn tớ nghe? Cậu cũng chưa từng để người khác chạm vào cậu...”

Hạ Liên Kỳ cười khê: “Trước đây tớ đã từng nghĩ, có được 300 ngày bên em ấy thì nên thấy đủ rồi. Cậu nói xem tớ đã ba mươi tuổi, thoát cái qua 300 ngày rồi, cái danh chồng trước của người ta thì tính sao đây? Bạn trai sau này của em ấy sẽ có ý kiến gì với em ấy không? Tớ ước gì có thể nói với tất cả các cậu, rằng tớ Hạ Liên Kỳ đã kết hôn với Lâm Minh Chữ, song tớ vẫn phải suy nghĩ cho em ấy.”

“Lúc đó khi em ấy bảo muốn kết hôn giả với tớ, tớ đã tự nhắc nhở bản thân rằng, có thể giúp được em ấy, tớ nên thấy đủ rồi, chắc chắn không được vi phạm. Thật ra chỉ cần là chuyện của em ấy, gần như tớ chẳng thể suy xét được gì. Lần đầu tiên gặp nhau cũng vậy, kết hôn rồi cũng thế. Lý trí thì thấy tớ không được cản trở em ấy, nhưng lại không nhận được ý muốn kề cận với em ấy nhiều hơn.”

“Chuyện ở giới kinh doanh phức tạp đến vậy, người cũng nhiều, tớ đã may mắn kết hôn với người mình thích, may mắn trải qua 300 ngày với người đó, sao tớ có thể để em ấy làm tấm gỗ chắn được chứ? Nói thật, lúc ấy khi Asher, hay cả những người khác đứng trước mặt tớ, tớ đều thật sự muốn kéo em ấy đến bên mình, để bọn họ nhìn xem người yêu tớ tốt đến thế nào.”

Đôi mắt của Hạ Liên Kỳ rất đổi thâm tình, nói một hồi chính hắn cũng thấy vui: “Thật ra dán giấy kết hôn lên mặt tớ cũng muốn lắm chứ, nhưng cũng chỉ thăm thích trong đầu thôi, chứ vợ tớ vẫn giỏi nhất.”

Khương Quân Tửu bất thành linh bị đứt thức ăn cùn đầy miệng, ho nhẹ: “Vậy sao sau đó hai cậu đã thành như vậy?”

Hạ Liên Kỳ nhớ tới chuyện đêm đó ở Moony, không khỏi bật cười: “Bởi vì rất thích. Khi đã rất thích một người thì thường chẳng thể giấu nổi.”

Khương Quân Tửu yên lặng ăn thức ăn cùn, thầm nghĩ cái tên này khi yêu với khi tương tư đơn phương không giống nhau, đây là cái tính lãnh đạm lạnh lùng cấm dục đó à! Bây giờ tự mang bong bóng màu hồng lên sân khấu luôn rồi được không!

Thời gian bọc bạch thâm tình đã kết thúc, hai người cũng nhanh chóng khôi phục kiểu nói chuyện bình thường. Rốt cuộc Khương Quân Tửu cũng hỏi cái câu mà hắn đã tò mò rất lâu: “Thế, Asher, và cả chuyện tình nhân bé nhỏ là sao? Không phải là chiến lược mà bọn tớ đang nghĩ tới thật đó chứ? Lão Hạ cậu còn có lúc nổi tính trẻ con cấp ba à?”

“Hết cách thôi, vợ trẻ trung, còn tớ thì không được trâu chút ư?” Hạ Liên Kỳ cười nói: “Ngày ấy Asher hẹn tớ ăn cơm, bạn nhỏ nhà bọn tớ xông thẳng vào. Em ấy thật sự rất biết cách, cả tháng này tớ bó tay với Asher, em ấy vừa xung trận một cái đã khiến người ta biến mất như hơi nước.”

Khương Quân Tửu gạt đầu đồng cảm. Từ hành động vĩ đại phang thẳng giấy kết hôn vào mặt tình địch, hắn đã gần đoán ra được, bữa tiệc hôm ấy rất đặc sắc.

“Quân Tửu, tớ thật sự đã sa vào lưới tình với em ấy.” Hạ Liên Kỳ khê cười, “Bạn nhỏ này, tớ thật sự rất thích em ấy.”

“... Hạ Liên Kỳ.” Người thiếu niên bước ra từ sau cánh cửa, nhẹ nhàng gọi tên hắn.

Hạ Liên Kỳ đứng phắt dậy từ sofa: “Tiểu Chữ? Em...”

“Em cũng đã nghe thấy rồi.” Xoang mũi của Lâm Minh Chữ hơi chua xót, cố gắng bình tĩnh mở miệng, nhưng giọng lại không kiềm nén được mà hơi run run, “Những lời đó, anh định khi nào thì... nói với em?”

Hạ Liên Kỳ cảm nhận được cảm xúc của cậu, vội dừng chân: “Tiểu Chữ...”

“Nếu hôm nay em không tình cờ nghe được.” Giọng nói của Lâm Minh Chữ hơi khàn, “Không phải anh định, mãi mãi không nói với em đấy chứ?”

Thì ra Hạ Liên Kỳ không phải nhất thời hứng chí mới nhận lời tỏ tình của cậu, thì ra từ lần đầu gặp nhau, Hạ Liên Kỳ đã suy nghĩ cho cậu nhiều đến vậy, thì ra nửa năm nay, anh ấy vẫn luôn...

Hạ Liên Kỳ nhất thời nghẹn lời. Khương Quân Tửu nhìn hai người, biết thời biết thế rồi khỏi phòng, khê đóng cửa lại.

Lâm Minh Chữ đứng đực tại chỗ, hốc mắt dần nóng bừng.

Hạ Liên Kỳ đau xót, bước nhanh về phía trước, kéo bạn nhỏ đã đổ ửng cả mắt vào lòng hắn: “Tiểu Chử, anh xin lỗi, anh sai rồi.”

“Ai muốn nghe anh xin lỗi chứ!” Lâm Minh Chử được hắn ôm vào lòng, gắng sức nhịn tiếng nghẹn ngào trong cổ họng, nhưng sự nghẹn ngào ấy lại cùng bùng lên với những cảm xúc khác, chẳng thể kiềm nén nổi.

“Anh không muốn để em buồn.” Hạ Liên Kỳ xoa tóc cậu, dỗ dành: “Sau này sẽ không bao giờ gạt em nữa, được không? Chuyện gì cũng nói với em đầu tiên.”

Lâm Minh Chử không thích khóc, thật sự cũng không muốn khóc như phụ nữ trước mặt người yêu. Nhưng từng lời của Hạ Liên Kỳ đánh vào trái tim cậu, cảm xúc nhất thời dâng trào mãnh liệt, cậu không thể khống chế được.

Lâm Minh Chử không nói lời nào, Hạ Liên Kỳ cứ ôm cậu như vậy, khe khẽ vỗ về bảo bối của hắn, dù không nói bất cứ lời nào, song lại hết sức dịu dàng an ủi người yêu nhỏ, chứa đựng biết bao lửa nóng và tình yêu đã tích góp từng chút một từ rất lâu.

Rốt cuộc cũng kiềm nén được chút cảm xúc cồn cào, Lâm Minh Chử đánh lên vai hắn: “Anh có ngốc không vậy! Thích một người cũng không biết nói ra à! Chồng trước cái đêch, anh còn dám nói ly hôn lần nữa với em thử xem?”

“Anh ngốc, nhưng may mà em đủ thông minh, sau này mọi chuyện của nhà chúng mình sẽ giao cho em quản hết.” Hạ Liên Kỳ ôm cậu không buông, lải nhải thổi khí nóng vào tai cậu, “Không ly hôn, có đánh chết anh cũng không ly. Nếu chúng mình cãi nhau, em cứ ra sức làm khó anh đi, để anh dỗ dành em.”

“Lần sau mà cãi nhau em sẽ đá anh ra khỏi phòng luôn.” Lâm Minh Chử hung dữ trợn mắt uy hiếp hắn.

Hạ Liên Kỳ cầu xin khoan dung: “Cái này không được đâu cục cưng, đổi sang cái khác được không? Buổi tối anh muốn ôm em ngủ cơ.”

“Anh thật là...” Lâm Minh Chử bó tay trước lời hắn nói, oán hận cắn lên vai hắn một cái. Người này thật là, gì mà ra sức làm khó anh đi, nói hai câu lừa tình là khiến người khác không giận nổi nữa.

Hạ Liên Kỳ ra vẻ như rất đau, “shhh” một tiếng: “Cục cưng à, răng em tốt quá.”

“Còn có thứ tốt hơn cơ, anh muốn thử chút không?” Lâm Minh Chử cắn răng nói.

“Có chứ.”

Hạ Liên Kỳ cười, cúi đầu hôn cậu.

— CHÍNH VĂN HOÀN —

9. Chương 9: Pn 1 - Suối Nước Nóng - Cp Chính

PN 1: Suối nước nóng

Suối nước nóng khách sạn Kính Xuyên, phòng giữ đồ.

“Sao nào, cục cưng?” Hạ Liên Kỳ mặc áo choàng tắm, đôi mắt như cười như không quét trên người Lâm Minh Chử.

Tại Lâm Minh Chử cháy bỏng, tức giận trừng hắn.

Khương Quân Tử yên lặng bọc chiếc áo choàng tắm của hắn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhân tiện thăm mắng một câu Hạ Liên Kỳ cầm thú về lời.

Hạ Liên Kỳ bước qua, kéo Lâm Minh Chử vào lòng từ phía sau, dán lên tai cậu thổi khí nóng: “Hỏi em sao nào cục cưng ạ, nghĩa là muốn một mình một phòng, hay ở chung với anh?”

Tuy Khương Quân Tửu đã cố gắng hết sức để giấu cảm giác tồn tại của mình, nhưng vào giờ khắc này đây, thần kinh từ trên xuống dưới của Lâm Minh Chữ nhạy cảm bất thường. Vấn việc Hạ Liên Kỳ hỏi cậu như vậy cậu đã thấy đủ... đủ ngại ngùng rồi, mà giờ bạn hắn kiêm người hợp tác còn đang đứng bên cạnh...

Ồ chung cái đồ ngốc nhà anh ấy! Lâm Minh Chữ vừa xấu hổ vừa buồn bực tránh né hắn, rút chiếc thẻ phòng trong tay hắn rồi nổi giận dưng dưng đi vào trong.

Hạ Liên Kỳ thấy hắn đã chọc giận bạn nhỏ nhà hắn, thầm nghĩ mình có làm cái gì đâu ấy nhỉ, rồi ném chiếc thẻ phòng khác vào cái tên trong suốt Khương Quân Tửu, vội đuổi theo.

Khương Quân Tửu chứng kiến Hạ Liên Kỳ trêu chọc khiến người ta xấu hổ tức giận rồi lại sốt ruột vội vàng đuổi theo, trong lòng càng thấy sau khi Hạ Liên Kỳ kết hôn có lẽ không thể làm việc riêng nữa rồi.

“Tiểu Chữ à...”

“Ngài đây đi nhầm phòng rồi chẳng?” Lâm Minh Chữ còn chưa kịp đóng cửa phòng thì Hạ Liên Kỳ đã kịp thời chặn bản thân hắn ở giữa cánh và khung cửa.

Lâm Minh Chữ tạm thời không định đóng cửa mưu sát chồng, bèn trừng mắt với hắn rồi bước vào bên trong.

Tên nào đó đã chọc giận vợ còn mang vẻ thê thảm đến nhận lỗi ử rữ đi theo sát cậu, lời ân ái khiến tai người ta thấy xấu hổ tuôn ra như không cần tiền: “Anh sai rồi, thật sự sai rồi. Tiểu Chữ, cục cưng, bà xã đại nhân ơi...”

Lâm Minh Chữ đang tức thì giật mình bởi cái vẻ không biết xấu hổ của hắn, xoay người lại, chân thành hỏi: “Anh có bệnh à?”

“Anh không đúng anh không tốt anh phạm lỗi rồi anh kiểm điểm ngay.” Hạ Liên Kỳ sáp lại gần rồi kéo người vào lòng, “Đừng tức mà cục cưng, không đùa em nữa.”

“Thưa ngài, đây là phòng của tôi, ngài nên đi đâu thì đi đó đi được không?” Lâm Minh Chữ né khỏi tay hắn, mặt không biểu cảm nói.

“Buổi tối thì đương nhiên là phải ở bên vợ rồi.” Hạ Liên Kỳ bám riết không tha vươn tay ra, rút cuộc cũng mặt dày mày dạn ôm người vào lòng hắn, chẳng chịu buông tay.

“...” Lâm Minh Chữ giãy vài cái đều không có kết quả gì, bèn thầm nghĩ thể lực của anh già này đúng là không tồi, thế là dứt khoát từ bỏ việc giãy giụa luôn, mặc hắn ôm cậu vào lòng.

“Tiểu Chữ, anh sai rồi được không? Hửm?” Hạ Liên Kỳ đã tự đổ trách chính hắn không biết bao nhiêu lần trong lòng: Tất xấu gì đây chứ? Hôm qua mới chọc khóc bạn nhỏ, vất vả lắm mới dỗ được thì ngay hôm sau đã rảnh rang đi chọc cậu phát cáu rồi.

Lâm Minh Chữ tức giận nói: “Không phải chính anh hỏi đấy à? Em đã bảo em một mình một phòng rồi, anh còn tới đây làm gì?”

Hạ Liên Kỳ càng ôm cậu chặt hơn: “Không được, cục cưng à em phải đến ở cùng một phòng với anh. Từ khi kết hôn, không ôm vợ là anh không ngủ được.”

Mặt Lâm Minh Chữ chẳng chút xi nhê: “À, vậy một trăm buổi tối này anh ngủ thế nào?”

Hạ Liên Kỳ lặng lẽ thở dài. Hắn biết, Lâm Minh Chữ không phải kiểu người cố tình gây sự, thỉnh thoảng bạn nhỏ có nổi hứng làm nũng cũng chỉ là đùa với hắn mà thôi, chứ chưa từng thật sự tức giận với hắn. Chuyện của bây giờ cũng chẳng phải chỉ vì hắn vừa trêu chọc cậu, mà nguyên nhân sâu xa hơn cả là vì khúc mắc suốt nửa năm nay.

“Minh Chữ, anh xin lỗi, bởi đã khiến em buồn vì anh.” Cầm Hạ Liên Kỳ gác lên cổ cậu, chậm rãi giãi bày lòng thành tâm sáng rực ấy: “Lúc đó anh thật sự sợ mà. Anh... sợ sẽ chậm trễ đến em. Em còn trẻ như thế, em hãy còn có rất nhiều con đường và cơ hội để chọn lựa, nhưng anh...”

“Anh thì làm sao?” Đôi mắt Lâm Minh Chữ dần ửng đỏ, giọng điệu vẫn mang vẻ hung dữ, “Em thích anh, em kết hôn với anh rồi mà, anh theo đuổi em chút thì có sao? Anh có biết không, thỉnh thoảng khi em trông

thấy anh em đã nghĩ rằng, phải chăng sau ba trăm ngày ấy anh sẽ không còn liên quan gì đến em nữa, phải chăng trong lòng anh đã có người khác, phải chăng vì tuổi em nhỏ hơn nên anh không nhìn đến em...”

“Tiểu Chử.” Hạ Liên Kỳ gắt gao ôm cậu, dùng nhiệt độ cơ thể cực nóng và nhịp đập trái tim hần để nói đáp án cho cậu.

“Đồ khốn...” Lâm Minh Chử sứt sứt, gần từng chữ, “Em không nổi giận với anh, em đang nghĩ mà sợ thôi.”

Tảng băng cuối cùng không mấy thu hút giữa hai người đã hoàn toàn tan rã. Hạ Liên Kỳ nhẹ lòng, khe khẽ hôn lên gáy cậu, trí nhớ ngắn hạn nổi hứng trên chọc tâm tư của cậu: “Cực cưng à, chúng mình đã kết hôn lâu đến vậy rồi, sao còn ngại ngần vậy nữa?”

Lâm Minh Chử lại nhớ tới chuyện vừa nãy ở trước mặt Khương Quân Tửu, tức giận nói: “Là em ngại ngần hay do anh không biết xấu hổ?”

Hạ Liên Kỳ cười khê: “Vợ anh tốt vậy mà, đương nhiên phải khoe với cún FA chút chứ.”

“Sao trước đây anh không khoe trước mặt Asher ấy?” Lâm Minh Chử tóm được nhược điểm của hần, dù bị chọc vẫn ung dung.

“Khi đó anh không phải là... Chúng mình không nhắc tới chuyện trước đây nữa được không?” Hạ Liên Kỳ hiểu rất sâu sắc đạo lý ngoan ngoãn xin tha trước bà xã, bèn chọn mấy lời dễ dàng: “Nhưng cực cưng này, giấy kết hôn của hai chúng mình em luôn mang theo bên người thế à? Hửm?”

Lâm Minh Chử cười lạnh: “Vốn định lần đầu gặp sẽ ném giấy kết hôn vào mặt gã, nhưng chẳng phải vừa lúc anh đang khoe một đám tình nhân nhỏ của anh với người ta đó ư, em bèn giúp anh chứng minh chút thôi ấy mà.”

Nhắc tới tình nhân nhỏ, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người mấy ngày trước của Lâm Minh Chử bắt đầu hiện lên trong đầu Hạ Liên Kỳ.

“Cực cưng, em còn nhớ đêm hôm ấy em đã nói gì với anh không?”

Lâm Minh Chử không đáp, thoáng có dự cảm không tốt lành cho lắm.

“Em đã nói...” Hạ Liên Kỳ kẻ sát vào tai cậu, “Ban ngày là tình nhân bé nhỏ của anh, tối thì...”

Đương lúc tán tỉnh hăng say, vì ảnh hưởng từ việc lệch múi giờ và sự mệt mỏi khi đi đường, bạn Lâm Minh Chử không thể không ngáp một cái.

“Mệt à?” Hạ Liên Kỳ thấy thế thì cười khê, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cậu.

“Mệt muốn chết.” Lâm Minh Chử liếc xéo hần, “Em có thể đi ngủ luôn không?”

Hạ Liên Kỳ thở dài, như đang đưa ra một quyết định khó khăn khôn cùng: “Nếu em mệt thật, vậy thì...”

Nói được một nửa, đương chuẩn bị từ bỏ hành vi cầm thú vì giấc ngủ của bà xã, ngài Hạ bị người trong lòng đẩy ngã xuống mặt đất.

Lâm Minh Chử ngồi khóa lên eo hần, khóe miệng hơi nhếch, nhìn xuống từ trên cao.

Hạ Liên Kỳ gồi lên cánh tay hần, đường nhìn chậm chậm chuyển từ trên xuống dưới của Lâm Minh Chử.

Được bao bọc trong chiếc áo choàng tắm cỡ người lớn, vóc người của cậu thiếu niên trông có vẻ gầy yếu khiến người ta thương yêu. Chiếc áo rộng thùng thình không được thắt chặt, cổ áo hơi mở để lộ xương quai xanh và vùng da thịt trắng nõn. Tuy áo choàng tắm có dày, song cơ thể dưới lớp vải lông cotton giờ phút này thì chẳng dày dặn như thế. Hạ Liên Kỳ cảm nhận độ nóng bỏng khác thường trên cơ thể Lâm Minh Chử, nhiệt độ ấy bắt đầu lan ra từ nơi cậu khóa gối, từng luồng nhiệt kỳ dị quyền luyện hội tụ ở vòng eo.

“Em mệt lắm, cứ ngủ anh trước đã.”

“Được.”

Đang mùa thu đông, là chiều bài hấp dẫn khách du lịch ở thành phố Kính Xuyên, việc kinh doanh suối nước nóng ở khách sạn Kính Xuyên hot bất thường. Vì hôm qua đã hứa sẽ bồi tội bằng suối nước nóng cho nhóm

quần chúng ăn dưa, Hạ Liên Kỳ không thể không dùng đến nhân mạch trong giới kinh doanh của hắn mới lấy được một chiếc thẻ phòng suối nước nóng.

Đương nhiên, nói hắn không có ý đồ riêng thì chính ngài Hạ cũng chẳng tin.

Nước ở suối nước nóng Kính Xuyên chảy xuống từ trên núi, nằm bên cạnh sườn núi, được bao quanh bởi hồ nước nóng nhân tạo. Phòng khách sạn được tạo thành từ hai bộ phận, nửa bộ phận trước là phòng khách sạn truyền thống, nửa sau là hồ nước nóng được đào ra trong đình viện, nửa hồ lộ thiên không khép kín, kết hợp giữa sự hưởng thụ thiên nhiên và sự thoải mái hiện đại hóa vô cùng xảo diệu.

Phòng nghỉ lấy phong cách Nhật Bản, gió thổi khê khàng cùng những bức vẽ treo tường, cửa sổ ô vuông, và một chiếc giường đệm mềm mại cỡ lớn chiếm hai phần ba diện tích của sàn nhà. Trên giường trải đệm ca-rô, màu ngà và màu trà nhạt lần lượt thay đổi, kết hợp với căn phòng được sơn màu ấm cùng bổ sung lẫn nhau, khiến người ta nhìn vào thấy hết sức thoải mái.

Mở cánh cửa thông tới hậu viện, suối nước nóng Kính Xuyên nổi tiếng nhất mới lộ ra bộ mặt của nó. Đình viện với màu trắng mộc mạc và phong nhã đi kèm với phong cách trang trí tương tự với phòng phía trước. Hồ nước nóng được xây dựng mang hơi thở rất đời thực, ngọc thạch liền kề tạo thành một vòng tròn không quá chỉnh tề, bao quanh mặt nước trong suốt thư thái, đang phiếm sương mù màu trắng như có như không. Hậu viện không hoàn toàn lộ thiên, đỉnh gỗ kéo dài từ phòng phía trước, chỉ có thể che được nửa sân. Mặt khác còn có thể nhìn thấy bầu trời đêm sáng trong, điểm thêm vài ánh sao ở giữa, lấp ló trong làn mây mù lượn lờ giữa núi.

Nói tóm lại thì đây là một nơi cực kỳ tuyệt vời và thích hợp để qua đêm — nhất là qua đêm cùng người yêu bé nhỏ “mới cưới” của bạn.

Ánh đèn trong phòng ấm áp, bóng dáng hai người ngồi đối diện quán quýt hắt lên cánh cửa.

Lâm Minh Chử được Hạ Liên Kỳ ôm, gần như kề sát bên hắn. Cánh tay cậu khoác lên vai Hạ Liên Kỳ, áo choàng tắm nửa cởi nửa chưa, vắt vẻo một nửa trên đầu vai, nửa còn lại thì trượt dọc theo khuỷu tay nhẵn nhụi, lộ phần cơ mềm mại.

“A... Ừm...” Lâm Minh Chử được Hạ Liên Kỳ tỉ mỉ hôn, từng cơn tê dại giật khắp toàn thân từ nơi hai người kề cận. Một tay Hạ Liên Kỳ vòng quanh eo không cho cậu lui bước, một tay len vào áo choàng tắm, vuốt ve vòng eo mẫn cảm nhất của cậu. Tay Hạ Liên Kỳ khô nhưng ấm áp, nơi bị hắn mơn trớn rất đời thực, khiến Lâm Minh Chử run rẩy trong lúc thở dốc khi hôn.

“Cực cưng, em ngọt quá, dùng cái gì tắm vậy?” Hạ Liên Kỳ tha cho đôi môi đã đỏ thắm của cậu, hôn xuống từ cổ cậu, hơi dừng lại nơi xương quai xanh, rồi lại vươn đầu lưỡi liếm lên hõm xương ấu.

Tất nhiên giờ này Lâm Minh Chử nào nhớ ra nỗi sữa tắm của cậu là nhãn hiệu nước ngoài khó đọc nào. Hạ Liên Kỳ ghé vào cổ cậu vừa hôn vừa liếm đã khiến cậu mềm nhũn cả người, tay phải của hắn thì quấy luyến ve vuốt ở phần hông cậu, hoặc nhẹ nhàng hoặc mạnh mẽ mơn trớn, sự run rẩy không tự khống chế được của cơ thể khiến cậu gần như chẳng còn năng lực tự hỏi gì nữa cả, chỉ biết bật ra tiếng rên rỉ ngọt ngào từ trong cổ họng.

Cảm nhận được cơ thể mẫn cảm của Lâm Minh Chử, Hạ Liên Kỳ cười khê, nắm eo cậu dán lên bụng hắn. Kéo phần áo choàng tắm đang vắt vẻo bên đầu vai của cậu xuống, Hạ Liên Kỳ khê khàng cắn ngực cậu.

“A.” Lưng Lâm Minh Chử tức khắc căng thẳng, lần này càng khiến hạt nhỏ non mềm đưa đến rằng Hạ Liên Kỳ, cậu kêu một tiếng kinh sợ ngẩn ngui, cơ thể ngửa về phía sau theo quán tính, eo lại bị bàn tay to của Hạ Liên Kỳ siết chặt, không thể không cong người lần nữa, thở hổn hển dựa lên đầu vai Hạ Liên Kỳ.

Hạ Liên Kỳ thấy bạn nhỏ đang lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, bèn ôm cậu càng chặt hơn, ngọn lửa nóng của hai người kề sát bên nhau: “Cực cưng, muốn nằm xuống không? Ngồi thế em sẽ khá mệt đấy.”

Lâm Minh Chử đương thờ dốt liên tục thì thấy Hạ Liên Kỳ vẫn mang hơi thở ổn định trên chộc cậu, không khỏi vừa xấu hổ vừa buồn bực, chủ động vươn tay chạm vào nơi của hai người đang kề cận.

Vừa mới chạm vào cái đó, mặt Lâm Minh Chử tức khắc đỏ bừng. Lần đầu tiên của hai người, Hạ Liên Kỳ đã sẵn sàng cho cậu, cơ bản đều là hắn dẫn dắt cho cậu. Nhưng giờ bắt cậu...

Khóe mắt Hạ Liên Kỳ chứa ý cười, cũng vươn tay xuống dưới tìm tòi, bao phủ lên đôi bàn tay cậu dờn xuống tiếp nữa.

Được bàn tay của Hạ Liên Kỳ phủ một nửa, Lâm Minh Chữ nắm lên vật nào đó của cả hai, đổ mặt mấy bận rồi rút tay về.

“Sao vậy cục cưng?” Hạ Liên Kỳ ghé vào tai cậu thổi khí nóng, “Không phải là... muốn ngủ anh à?”

Lâm Minh Chữ đặt cằm lên vai hắn, đổ mặt không chịu nhìn hắn, chỉ ấp úng đáp: “Anh... anh ngủ em đây chứ.”

Bình thường khi Lâm Minh Chữ làm nũng sẽ dùng chút giọng mũi, lúc nói ra câu này lại mềm giọng hơn, tựa như một chú mèo con đang chịu thua khê cọ vào lòng người.

Hạ Liên Kỳ chỉ thấy khắp cơ thể hắn khô nóng hơn cả, đôi mắt của hai người đều nhiễm vẻ tình dục say nồng, hắn cũng không ve vãn bạn nhỏ nữa, ôm cậu trao một nụ hôn sâu.

“Ừm... A...” Lâm Minh Chữ hơi thiếu dưỡng khí bởi nụ hôn không chút kẽ hở này của hắn, sự vuốt ve như ngọn lửa nơi vòng eo giờ đây cũng chẳng sánh bằng sự nóng rực dấy lên ở bụng dưới. Cậu nheo mắt, ánh nhìn đắm say, cắn răng nói: “Đủ rồi... Anh mau lên...”

Hạ Liên Kỳ vẫn dây dưa với miệng lưỡi cậu, vươn một bàn tay ra tìm tòi một lọ gì đó ở đầu giường. Thứ ẩm ướt và lạnh lẽo chạm với chỗ mẫn cảm của Lâm Minh Chữ, kích thích đến nỗi cậu rên lên một tiếng, lại tức khắc bị nụ hôn của Hạ Liên Kỳ chặn lại trong miệng.

“Tiểu Chữ, nơi này có đau không?” Hạ Liên Kỳ cắn lên xương tai cậu, một ngón tay dính chất lỏng ẩm ướt nhanh chóng ẩm dần, tiến vào dò xét miệng huyết đang thắt chặt của cậu.

“Đờ mờ anh... Đừng lải nhải nữa.” Cơ thể Lâm Minh Chữ nặng thêm vài phần, rên rỉ nuốt nửa ngón tay của Hạ Liên Kỳ, “Ừm... không cần bao.”

“Tiểu Chữ...” Ngón tay bị nơi mềm mại nóng bỏng gắt gao hút lấy, trái tim Hạ Liên Kỳ động tình nóng cháy từng đợt, vừa hôn cậu trấn an, vừa cẩn thận chen ngón tay thứ hai, ngón tay thứ ba vào, kiên nhẫn mở rộng giúp cậu.

Áo choàng tẩm trên người Lâm Minh Chữ gần như đã rơi xuống hết, Hạ Liên Kỳ chẳng để ý đến đai áo đã lỏng, tay lướt qua áo choàng tẩm, càng nhanh chóng ra vào phía sau cậu hơn, chất lỏng màu trắng ngà rỉ ra ngoài từ hậu huyết, khiến áo bị bẩn một mảng.

“Ừm, a... Được, được rồi...” Hơi thở của Lâm Minh Chữ dồn dập hơn, nằm trên người hắn thở hổn hển tựa như một con cá bị ném lên bờ biển, cảm nhận sự co rút từ hậu huyết nhạy cảm và cảm giác trống rỗng dần nặng, giọng nói cậu mang chút nức nở: “Tiến, tiến vào đi...”

Hạ Liên Kỳ cắn lên miệng lưỡi ẩm áp của cậu, ngón tay rời khỏi đường ruột ẩm ướt và nóng bỏng, kéo theo cả bọt và chất lỏng màu trắng ngà. Lâm Minh Chữ cố nâng vòng eo đã mềm nhũn vô lực, dựa gần bờ vai hắn, hơi nâng hạ thân lên, ngồi xuống eo bụng hắn.

“A!” Lâm Minh Chữ hơi đau đớn kêu một tiếng, tính khí của Hạ Liên Kỳ thoáng chốc đã nhét vào hậu huyết của cậu, dù trước đó đã làm chuẩn bị nhưng sự căng đầy bất thành hình và tốc độ đau phần dưới cũng khiến cậu hoảng sợ phát ra tiếng.

Được nơi mềm mại nóng bỏng ấy của Lâm Minh Chữ bao bọc, Hạ Liên Kỳ cũng rên một tiếng, trấn an hôn lên khóe mắt đương chảy chút nước mắt của cậu. Hắn vươn tay đỡ lấy vòng eo đang run rẩy nhẹ của Lâm Minh Chữ, động tác bắt đầu nhanh dần.

“Ừm...” Nương theo tiết tấu của hắn, Lâm Minh Chữ cảm nhận được nhiệt độ và sự ẩm áp khi hắn lấp đầy cậu. Động tác của Hạ Liên Kỳ càng lúc càng kịch liệt hơn, hai người động tình ôm lấy nhau, chút khó chịu lúc đầu nhanh chóng tiêu tán, sự tê dại ở xương cụt và những khoái cảm mãnh liệt cũng tới.

Tuy đây là lần thứ hai, nhưng cơ thể hai người lại rất hợp nhau một cách kỳ diệu, cuối cùng Hạ Liên Kỳ cũng tìm được điểm mẫn cảm của cậu, sau đó mạnh mẽ va chạm, mỗi lần đều khiến cậu như đang nằm trên mây. Vì hai người ngồi mặt đối mặt, lúc vừa bắt đầu Lâm Minh Chữ hãy còn kiềm nén vài phần ngưng

ngừng, nhưng càng về đến cuối càng không che đậy nữa, rên tới nỗi giọng khàn hẳn đi, tới nỗi giọng cũng thay đổi thì rốt cuộc Hạ Liên Kỳ mới bắn một luồng dịch nóng chảy vào cơ thể cậu.

Vật nào đó của Lâm Minh Chử cũng phun một dòng dịch trắng, uốn lượn chảy xuống dưới thân từ vùng bụng kề cận của hai người.

“Hạ Liên Kỳ, anh thật là...” Lâm Minh Chử gần như mất hết sức lực nằm nhoài trên người hắn, nhớ lại vị trí sâu tới nỗi khó có thể tin lúc mới tiến vào cơ thể mình, tự cảm thán từ đáy lòng: “Em tưởng là, hôm qua đã đủ sâu rồi... Thì ra ngồi sẽ như thế...”

“Đồ ngốc.” Hạ Liên Kỳ ôm người vào trong lòng, âm thầm thấy mềm mại, nhẹ giọng dỗ dành: “Anh đưa em vào phòng tắm rửa sạch nhé? Đỡ chút nữa em ngủ lại khó chịu.”

“Anh, em không muốn đến phòng tắm để tắm.” Đôi tay Lâm Minh Chử vòng lên cổ hắn, chớp mũi chạm chớp mũi hắn, dịu dàng nói: “Bên ngoài có nước, anh ôm em ra.”

Hạ Liên Kỳ ngừng thở, nơi vừa mới bắn ra giờ lại có cảm giác muốn ngóc đầu. Hắn cố kiềm nén lửa nóng cuộn cuộn ở bụng dưới, lúc mở miệng giọng nói cũng mang chút khàn: “Tiểu Chử, bây giờ đã muộn lắm rồi, em...”

“Anh à...” Lâm Minh Chử mềm giọng làm nũng với hắn, “Đến thì cũng đến rồi, anh cứ ôm em ra suối nước nóng đi.”

Hạ Liên Kỳ bị một tràng “Anh” ngọt ngào tới mức đầu hàng luôn, mỉm cười hôn lên môi cậu, bẻ ngang người cậu bước ra hậu viện. Đai áo lỏng lẻo của Lâm Minh Chử cũng mở toang ra, chiếc áo choàng tắm bị bắn vất trên người cậu lung lay sắp rớt, cuối cùng một khắc khi bước qua cánh cửa đã rơi xuống mặt đất.

Nước ở suối nước nóng rất sáng khoái, nhiệt độ cơ thể của hai người vốn đã cao, ngâm trong nước suối lượn lờ khí nóng càng tăng sương mù nóng bỏng hơn. Đã làm trước đó nên lúc tiến vào lần nữa đã dễ dàng hơn.

Hạ Liên Kỳ dựa vào ngọc thạch bên bờ, đỡ eo Lâm Minh Chử, luật động vừa vừa sâu vừa nông. Lâm Minh Chử vẫn ôm cổ hắn, cơ thể nương theo độ nóng và sức nâng của nước, đứng đưa theo nhịp động tác lên cao xuống thấp của hắn. Tiếng giao hợp của hai người mất sự khuếch tán trong môi trường nước, dần im lặng tan biến trong hồ nước nóng, nhưng tiếng sóng nước nhấp nhô dập dờn lại ám muội không ngừng bên tai, mang một vẻ xuân sắc dạt dào khác.

Cơ thể của Lâm Minh Chử gần như đã mềm nhũn hết cả, Hạ Liên Kỳ đã mở thân thể cậu hoàn toàn, mà cậu cũng hoàn toàn tiếp nhận thứ tình yêu mãnh liệt sâu nặng của Hạ Liên Kỳ. Đỉnh gối chỉ khó khăn lắm che được nửa thân, bao ngôi sao vẫn điểm xuyết giữa ngọn núi mây mờ lượn lờ. Lúc này đã khuya, tiếng mặt nước và tiếng rên rỉ động tình như khuếch đại vài lần trong màn đêm yên tĩnh, đủ để khiến tai người ta đỏ bừng.

Mãi lâu sau, rốt cuộc mặt nước mới dần dần an tĩnh lại.

Âm thanh khiến ai nấy đều mặt đỏ tìm đập vừa nảy như hây còn bên tai, Lâm Minh Chử dựa vào lòng Hạ Liên Kỳ, bây giờ mới hơi xấu hổ: “Ừm... Ban nãy chúng mình, có phải là... động tĩnh hơi lớn không?”

Hạ Liên Kỳ cười đáp: “Yên tâm đi, mỗi phòng suối nước nóng như thế này đều được thiết kế và sắp xếp hết rồi. Nếu không em tưởng khách sạn suối nước nóng sinh ra làm gì? Chỉ đơn thuần là tắm thôi à?”

Giờ đây Lâm Minh Chử mới ngơ ngẩn gật đầu. Chưa được một khắc sau, cậu đã kịp phản ứng lại: “Anh đã biết từ lâu rồi? Vậy anh...”

Hạ Liên Kỳ ôm cơ thể trơn láng của cậu, xúc cảm nhẵn nhụi của làn da khiến tâm trạng của hắn rất tốt: “Anh nói rồi đấy chứ, nếu em mệt thì...”

Lâm Minh Chử tròn mắt nhìn hắn.

Phải rồi, vừa nảy hình như đúng là cậu đã tuyên bố là muốn ngủ người đàn ông của cậu cơ mà nhỉ?

Mặt Hạ Liên Kỳ đầy vẻ vô tội: “Cực cưng à, anh đều nghe lời em hết mà.”

Lâm Minh Chữ trừng mắt nhìn hấn mãi, bỗng cảm thấy, hình như mình lại cam tâm tình nguyện cực kỳ chủ động lọt vào tròng người này thì phải.

“... Hạ Liên Kỳ?”

“Hửm?”

“Trước em, rốt cuộc anh đã từng có bao nhiêu mối tình?” Lâm Minh Chữ nheo mắt, nửa tán tỉnh nửa dò hỏi: “Sao anh thành thạo vậy, hửm?”

Hạ Liên Kỳ thở dài: “Kinh nghiệm trước đây chẳng có bao nhiêu, sau khi gặp em thì không thầy cũng hiểu được hết.”

“Ôi, mối tình đầu của em... Lần đầu của cái này rồi lần đầu của cái kia đều trao hết cho anh rồi.” Lâm Minh Chữ tặc lưỡi, “Nghĩ lại thì hình như hơi thiệt thòi?”

Hạ Liên Kỳ khê cười, cầm vật nào đó chọc vào giữa bắp đùi cậu: “Thiệt thòi bao nhiêu nào? Sẽ bù đắp hết cho em.”

Tất nhiên cơ thể Lâm Minh Chữ đã mềm nhũn cả rồi, bây giờ lại được hấn ôm, vốn đã mệt đến mức muốn ngủ, nhưng lần này đã gần như đánh thức cậu: “Hạ Liên Kỳ, anh...”

“Không giầy vò em nữa đâu.” Hạ Liên Kỳ đành nói, “Thể lực của bạn nhỏ anh luôn phải thông cảm chút chứ, dù có thật sự bị em kích thích thì anh cũng chỉ có thể tự giải quyết thôi.”

Ồa, anh ảm ức chưa kìa! Lâm Minh Chữ nhìn hấn như nhìn thứ gì đó.

Phòng sưởi nước nóng, ra ngoài vào đêm khuya, bạn trai bé nhỏ đã lĩnh giấy kết hôn ở bên cạnh, lại phải thê thảm quay tay... Chắc chắn.

“Em thấy không được chút nào.” Lâm Minh Chữ khê nói, “Cũng chẳng thể để giám đốc Hạ khóc lóc kể lể với người ta về cuộc sống tình dục của mình không hài hòa nhỉ.”

“Ồ?” Hạ Liên Kỳ với cái trí nhớ ngắn hạn đùa giỡn cậu, “Tình nhân nhỏ tận tâm chuyên nghiệp login rồi à?”

“Chịch em gái anh ấy!” Lâm Minh Chữ tặc mao, “Tự quay tay đi.”

(*Chú thích: Từ login là “thượng tuyến”, mà từ “thượng” này còn có nghĩa gì chắc mọi người hiểu rồi á =))

“Chịch bà xã anh thôi.”

Lâm Minh Chữ đã cầm nín với kỹ năng chọc ghẹo lưu manh bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu của hấn rồi, dứt khoát tách ra không thềm quan tâm đến hấn nữa.

“Ôi cục cưng à em đừng quậy nữa.” Hạ Liên Kỳ cười khỏ ôm lấy người. Tuy ngoài miệng thì chiếm tiện nghi của bà xã, nhưng hấn thật sự rất thương xót cơ thể của người yêu nhỏ. Đã giầy vò cậu lâu đến vậy, giờ lại tuốt súng ra trận nữa thì không dễ lắm.

Lâm Minh Chữ hoàn toàn không ý thức được cậu đang châm lửa hấn, bèn dựa vào lòng hấn trong hồ nước nóng hôi hổi.

Kể có tiền thật biết hưởng thụ. Lâm Minh Chữ vừa giãn gân cốt của cậu trong nước nóng, vừa oán thăm “cái tên có tiền” đang ôm cậu. Sưởi nước nóng Kính Xuyên đúng là danh bất hư truyền, phần eo bunn rần ngâm một lát đã thư thái hơn nhiều, lúc này cậu mơ màng đến nỗi muốn ngủ ngay tắp lự.

“Này, cục cưng.” Hạ Liên Kỳ ôm cậu, bỗng trêu chọc, “Bạn cấp ba đó của em, có phải là thích em không?”

“Hả?” Lâm Minh Chữ tỉnh hơn nửa trong cơn buồn ngủ mơ màng, hơi ngậy ngốc.

“Thì là Vưu Nhất hôm nay ấy.” Hạ Liên Kỳ đột nhiên mang vẻ học sinh cấp ba hưng phấn hóng chuyện.

Lâm Minh Chữ trưng cái vẻ mặt chẳng biết là gì nhìn hấn, “Sao anh biết?”

“Tiểu Chủ, thích một người thì chẳng thể giấu nổi.” Hạ Liên Kỳ cười nói: “Huống hồ em là người anh thích nhất, người khác có chút tâm tư gì với em, em có thể nhìn không ra ư?”

Lâm Minh Chủ cười gượng hai tiếng: “Đó là chuyện hồi trước khi còn đi học rồi.”

“Ừ, cho nên hôm nay anh mới không trực tiếp hôn em trước mặt họ đây.”

“Anh biết rồi?” Lâm Minh Chủ mang vẻ mặt một lời khó nói hết. Đôi lúc người này thật sự bất thường lắm... khiến người ta sợ hãi.

“Trẻ con mọi nhà, chẳng giấu được chuyện gì.” Lão hồ ly họ Hạ thần bí khó lường.

Sao mà Lâm Minh Chủ nghe cứ như câu này của hắn đang chọc cậu ấy nhỉ, bèn trừng hắn, “Anh mắng em?”

Phải rồi, trước đây mình nghe Asher gọi điện hẹn ăn cơm với hắn một cái đã ghen lấy ghen đại chiến ba trăm hiệp với người ta, so với việc Hạ Liên Kỳ biết chuyện có người đã từng thích mình thì phản ứng của hắn thật, sự, rất, bình, tĩnh/

Hạ Liên Kỳ vô tội nhìn cậu, tỏ vẻ anh oan quá.

Lâm Minh Chủ nổi giận mà không hiểu vì sao.

Cái tên Hạ Liên Kỳ này đúng là có độc mà, từ khi ở bên hắn, số cơn tức giận còn nhiều hơn hai mươi năm cuộc đời cậu.

“Đúng rồi đây, em không giấu được chuyện gì đây, là em điên rồi mới ghen với cái tên quỷ tà nhang kia vì anh đây.” Lâm Minh Chủ chua chát nói, “Nào giống như anh, bấy nhiêu rộng lượng bấy nhiêu nén giận, biết có người thích em cũng chẳng hỏi thêm một câu.”

Làm sao Hạ Liên Kỳ không biết cậu đang nghĩ gì được, dù gì cũng là hắn không đúng, việc xin tha rồi dễ dàng chắt chiu không thiếu được: “Sao anh không phản ứng được cơ chứ, anh đổ kị với cậu ta, vừa ghen vừa đổ kị. Cậu ta đã gặp được em, thích em sớm hơn anh nhiều năm đến vậy, nhưng anh thì chưa từng trải qua những ngày tháng cấp ba cùng em.”

Giọng điệu nhận lỗi và mang chút ảm ức hiếm thấy khiến má Lâm Minh Chủ đỏ bừng.

“Nhưng cục cưng em xem kia, nếu anh mà ghen với em thì em phải đổ anh mất.” Hạ Liên Kỳ kè sát vào đôi tai ngượng ngùng của cậu, “Nhưng mãi lâu đến vậy mới gặp được em chắc chắn là lỗi của anh, anh không nỡ ghen để em phải đổ anh. Cho nên, anh chỉ muốn đổ em thôi.”

“Hạ Liên Kỳ, em đoán giáo viên dạy văn của anh chắc chắn rất thích mấy lời tán tỉnh này nhỉ.” Mặt Lâm Minh Chủ ửng đỏ, nhìn ngó xung quanh nói với hắn, rồi lui người vào trong nước.

Hạ Liên Kỳ cười, yên lặng quăng cái nôi “tán tỉnh” cho giáo viên dạy văn đã chẳng nhớ rõ mặt mũi từ lâu.

Bạn nhỏ của hắn vừa dịu dàng vừa tốt như vậy đây, chỉ ôm rồi dễ dàng một cái đã không giận dữ nữa, chẳng trách hắn thích dễ cậu.

“Em nói xem, có em rồi thì anh còn ăn giấm của người khác làm gì nữa? Hừm?” Hạ Liên Kỳ thấy mỹ mãn hôm bạn trai nhỏ của hắn, hạnh phúc nói, “Anh không ghen, anh làm bọn họ đều phải ngưỡng mộ với anh.”

Lâm Minh Chủ bị hắn chọc cười: “Hạ Liên Kỳ rốt cuộc anh mấy tuổi rồi? Khi thì giống một ông cụ khi thì giống một tên nhóc.”

Hạ Liên Kỳ nhướn mày: “Lần này không hỏi anh ”lớn” bao nhiêu rồi à?”

“Cút!”

...

Nhạc đệm nho nhỏ về chuyện ăn giấm hay bị ăn giấm nhanh chóng bị tình cảm dịu dàng và ngọt ngào của hai người đánh bay, có một số việc chẳng cần nhiều lời, cả hai đã ăn ý thấu hiểu lòng nhau — Từ một khắc khi hai người ở bên nhau, cả thân xác lẫn trái tim của họ đều hoàn toàn thuộc về đối phương, thuộc về nhau.

Trong quãng đời còn lại, Hạ Liên Kỳ và Lâm Minh Chử sẽ trao những chăm sóc và tình yêu lớn nhất của chính mình cho đối phương, không hỏi thêm gì, chỉ hòa trộn tương lai của cả hai. Mỗi một ngày sau này, hai người đều quấn quýt bên nhau trong giấc say ngủ, để rồi tỉnh giấc trong lòng nhau giữa ánh nắng ban mai của buổi sáng tinh mơ.

Một lát sau, Lâm Minh Chử ngủ rất say trong lồng ngực ấm áp của Hạ Liên Kỳ. Hạ Liên Kỳ rất đổi dịu dàng hôn lên má cậu, khẽ khàng đứng vững, bọc người trong chiếc khăn rồi ôm về phòng.

Sau khi sắp xếp cho người yêu nhỏ đương ngủ say xong, Hạ Liên Kỳ nhẹ nhàng kéo chiếc chăn bông trên giường đệm, khóa bao nhiêu tình cảm bùng cháy ở bên trong.

Lâm Minh Chử vô thức cọ lên chiếc chăn bông mềm mại, ngủ rất say.

Hạ Liên Kỳ cong môi, nằm xuống bên cạnh cậu.

Màn đêm giữa núi không một tiếng động, trước mắt là mùa cam chín, đúng là một phong cảnh đẹp. Hạ Liên Kỳ nhìn mây mù và ánh sao mờ ảo ngoài cửa sổ, rồi nhìn về người thiếu niên đang say ngủ, bao sự ngọt ngào lan khắp cõi lòng hắn.

Tiểu Chử, hãy mơ đẹp nhé.

Ngủ ngon.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-muon-ket-hon-voi-anh>